

JILL MURRAY

Drum regăsit

ALCRIS

Romance

Capitolul 1

Când ieși la suprafață, epuizată, Line era la capătul puterilor și înghițise multă apă. Îndepărtă cu mâna șuvițele negre care îi acopereau ochii, orbind-o. Înotase atât de mult, dar malul părea mereu la fel de îndepărtat! Va putea ajunge la el? O dată cu îndoiala, simți și un fel de resemnare: tot ce se întâmpla era în întregime din vina ei. Cunoștea bine lacul, căci înotase de multe ori aici, știa că era supus mareei. Dorise să ignore acest lucru, îmbătată de dorința de a încerca noua ei jucărie, o barcă ușoară din fibră de sticlă.

Fusese cu desăvârșire inconștientă! Marea era deja agitată când își dezlegase barca; când coborâse barca, apa se zbătea înspumegată în trecătoarea strâmtă și stâncoasă: marea se inversase. La Lochardh, marea se schimba furios. Curentul se revărsa acum spre mare, ducând cu sine și cea mai mică epavă. Avea să sfârșească și ea ca o epavă? Barca se răsturnase ca o testoașă și ea fusese aruncată. Ar fi trebuit să încerce să redreseze mica ambarcațiune, decât să înoate contra

curentului, spre țarm. Lângă barcă, ar fi avut mai multe șanse de a ieși din impas, în ciuda faptului că își pierduse vâsla.

Se spune că întreaga viață trece prin fața celui care se îneacă; probabil că se îneca, din moment ce o mulțime de imagini i se nășteau în suflet, în timp ce se forța să-și coordoneze mișcările brațelor și ale picioarelor: unchiul Fergie, la patru ace în frumosul său costum de tweed, în ziua în care venise la Londra pentru a o lua – fusese plasată la un cămin, după ce părinții săi muriseră în incendiul propriei lor case. Unchiul Fergie... Își vărsase toate lacrimile reținute până atunci, pe frumosul costum al cărui miros nu putea să nu intrige o fetiță de șapte ani: emanații amestecate de fum de turbă și tutun cenușiu. Unchiul Fergie, dragul de el, o îndopase cu bomboane și ciocolată pe parcursul întregii călătorii de la Londra la Inverness, pentru că nu găsea nimic mai bun pentru a o consola.

... Se scufunda pentru a doua oară, dar abia dacă-l remarcă. Imaginile se precipitau: viața sa la Glenardh, unde unchiul Fergie era administrator; școala mică alăturată capelei și miss Mackie, impecabilă în taiorul său ecosez și bluza cu guler înalt, spunând cu un puternic accent de Edinburgh: „Ar trebui să încercați să lucrați un pic mai mult, Linette, și să visați un pic mai puțin.“ Catriona MacDonald, cu părul roșu scânteietor, aplecată asupra războiului de țesut, în compania bătrânei sale bunici, întotdeauna așezată la gura sobei; Sheena și Archie Gow, atât de asemănători datorită părului lor de culoarea inului și a ochilor gri-verzi, dar atât de diferiți prin caracter – Sheena era atât de autoritară, încât Archie era terorizat chiar și în fața micuței Line Frazer. Ruth, în picioare

la intrarea în baraca sa, la petrecerea de la Blackpool, lângă panoul pictat în culori tipătore, anunțând: Ruth Țiganca. Vocea sa, surprinzător de aspră și de gravă pentru o femeie: „Intră micuțo, vino să-mi dai vechiul șiling pe care îl ai în buzunar.“ De unde știa? Era moneda talisman a unchiului Fergie.

Apa nu mai era atât de rece, o simțea acum aproape caldă în gură și în nări. „Trebuie să dorm... sunt prea obosită...“ Vocea lui Ruth, fulgerătoare: „Nu, zăpăcito, nu! Nu adormi, micuțo. Semnele apei îți sunt nefaste. Trezește-te, zăpăcito, trezește-te!“ Și deasupra tuturor, fața asta oacheșă, sub părul cafeniu-roșcat, fața asta neîndurătoare, mânioasă, cu ochi cenușii, plini de neîncredere și repulsie.

Line se lăsă în voia soartei, își simțea brațele și picioarele grele, prea grele pentru a mai înota. De ce să se mai chinuiască? Totul ar fi fără suferință – fără un azi, fără un mâine...

Se putea să-i scoată capul din apă? Rezista. Durerea era insuportabilă, ca și când i-ar fi smuls fiecare fir de păr de pe cap. Gemu. Se simțea trasă cu putere spre suprafață. Vântul îi îngheța spatele și umerii. Era întinsă pe burtă pe fundul unui vas. Simțea o greutate pe coaste, apăsând-o puternic, cu un ritm regulat; vomită.

– N-aveai nimic mai bun de făcut?

Era o voce reală și nu una dintre cele auzite în amintirea sa, o voce familiară, prea familiară... Apa scuipată era amestecată cu lacrimile de pe obraji. În sfârșit, era întoarsă pe spate.

Unchiul Fergie dispăru în trecut – murise când ea avea șaisprezece ani. Nu mai auzi chemările lui Ruth. Slavă

Domnului, era Ruth, chiar ea, în carne și oase, o aștepta la Blackpool; nu mai era țiganca Ruth, ghicitoarea, în mica sa baracă sumbră și fără aer, ci doamna Lee, savanta; își practica meseria într-un cabinet de consultații și avea o largă clientelă.

Din părul ud, îi cădeau pe umeri picături de apă. Line tremura. Vocea iritantă se auzi din nou, lipsită de orice simpatie.

– Line! Haide, revino-ți! Încă n-ai murit!

O singură persoană o putea striga așa. Unchiul Fergie îi spusese întotdeauna „Linette“ și toată lumea îl imitase... Linette Frazer. Pentru Ruth, ea era Zăpăcita, de cinci ani de când se cunoșteau. Dar era cineva care îi spusese întotdeauna „Line“. Deschise ochii și primi ca o palmă imaginea feței brune și aspre, mai neîndurătoare ca niciodată. Își șterse gura cu mâna tremurând și spuse primul lucru care îi veni în minte, cu o voce scăzută care devenea din ce în ce mai sigură pe măsură ce vorbea.

– Măria Sa în persoană! Ar trebui să luați cursuri de prim-ajutor. Aproape că m-ați scalpat.

Era mai curând satisfăcută de acest scurt discurs; la urma urmei, avusese întotdeauna reputația de a fi ca iarba rea care nu moare niciodată, în ciuda taliei mici. Era încă la fel de rezistentă și o va dovedi, chiar dacă în adâncul ei tremura ca o frunză, de frig și de epuizare.

– Erai cât pe ce să te îneci, proasto! Ce voiai să fac, să sar cu tine? Data viitoare voi folosi o cange, poate îți va fi și mai plăcut.

Ea închise ochii, resemnată. Își revenea.

– Iată-ne din nou! mormăi ea cu furie. Nimic nu s-a schimbat, nu-i așa? Văd că Măria Sa nu a învățat să-și tempereze execrabilul caracter!

Era momentul să arate că era nevoie de mai mult decât un astfel de accident, pentru a fi doborâtă, după tot ce trăise în trecut.

– Tu nu te simțeai bine, iar eu mai aveam puțin și mă dădeam peste cap, încercând să te salvez. Ar trebui să mulțumești cerului că mă aflu suficient de aproape pentru a te pescui din adâncuri... Acoperă-te mai întâi: ești indecentă.

Își luă puloverul și i-l aruncă pe spate.

Line purta o pereche de bikini din mătase roșie, foarte scumpi și foarte frumoși, mult prea decolțați pentru aceste mări reci. Dar erau singurii pe care îi avea. Își aruncase blazonul ușor de nailon când se răsturnase barca. Maieul nu era destinat înotului. Își puse capul pe genunchii ridicați și spuse, provocatoare până la capăt.

– Nu vă plac bikinii mei? Au avut un succes nebun anul trecut, la Saint-Tropez! Partea de jos, cel puțin. Topless, dragul meu!

– Înțeleg, spuse el. După modul în care ești bronzată, aş paria că nu purtai nici partea de jos.

El o exaspera. Uitând durerea, izbucni.

– Bine, credeți ce doriți. M-am etalat pe Coasta de Azur în cea mai sumară ținută. Dacă asta e ceea ce credeți sau ceea ce vreți să credeți, cu atât mai rău pentru dumneavoastră!

– Lasă moda asta în sudul Franței. Nu este dorită aici.

– Prea incendiară?

Îi reveniseră puterile și curajul de a renunța la aparențele înșelătoare. Își ridică ochii mari de un albastru închis spre ochii gri-oțel ai salvatorului ei.

– La ce vă așteptați din partea mea? Să-mi scot bikinii? De ce nu mi-ați cere-o, dragul meu Piers? Știți că aş face orice pentru dumneavoastră. . .

– Acoperă-te! repetă el, cu o furie care o determină să îmbrace în grabă puloverul, care îi ajungea aproape până la genunchi.

– E suficient de decent pentru un spirit mărginit?

– E mai bine, admise el în silă, scotocind sub scaun, fără a lăsa cârma din mână.

Scoase o sticlă într-un înveliș din piele.

– Bea, îi porunci el. Asta te va ajuta să nu răcești și apoi îmi vei spune ce făceai aici.

Line luă o mică înghițitură din excelentul whisky. Băutura îi dădu senzația unei aparente stări plăcute. Îl privi pe tânăr cu coada ochiului. Piers Alexander MacArdu nu părea încântat de prezența ei pe domeniul său. Nu va fi atât de încântat pentru a-i sărbători întoarcerea. Cu atât mai rău! Va trebui să se resemneze!

– Am venit aici ca să închiriez o proprietate, spuse ea suav. Degetele îi tremurau în timp ce punea dopul la sticlă.

– Nu la Glenardh! Nici nu poate fi vorba de așa ceva!

În spatele unei aparente atitudini de indiferență, se temea de violența lui. Altădată ar fi plâns dacă i-ar fi vorbit astfel, dar se terminase definitiv, era o altă persoană de acum înainte. Acest gând nu era totuși suficient pentru a o liniști. . . Pentru a prinde curaj, se gândi la Ruth, cu iubirea ei blândă. . . Nu, nu mai era singură acum.

– Prea târziu, murmură ea, surâzând amabil. Este inutil să vă înfuriați și să spargeți tot. Chiar dacă o vreți sau nu,

domnișoara Ruth Lee este chiriașă domeniului numit Ardh Lodge; înțelegând casa, dependențele și un hectar de teren. Marginită la sud de...

– Domnișoara Ruth Lee?

El își ridică sprâncenele negre și ochii îi străluciră. Soarele de primăvară îi luminează părul care căpătă culoarea mahonului lustruit. La vederea lui, Line simți cum se topește – ca și când ar fi fost dintotdeauna...

– Cine este domnișoara Ruth Lee? Este un alt nume pentru domnișoara Line Frazer?

– Haideti, cum ar putea fi domnișoara Line Frazer chiriașă dumneavoastră? Această persoană nu mai există de mult timp, cel puțin din punct de vedere legal.

Whisky-ul îi dădea o senzație de căldură și vorbea pe un ton de glumă.

– Să nu vă bateți capul cu asta, dragă domnule scoțian, continuă ea cu un râs înăbușit. Mai rămâne să auziți partea cea mai proastă: domnișoara Ruth Lee este patroana mea, și unde merge ea, merg și eu – suntem ca să spun așa ca siamezele. Cât despre locație, am regretul de a vă informa că avem contract de închiriere semnat, pecetluit și conține sfânta dumneavoastră semnătură. Dacă nu vă veți închide într-un turn, veți risca să mă vedeți frecvent în următoarele șase luni. Eram pe punctul de a vă suna, pentru a-mi prezenta omagiile Stăpânului văii și pentru a-i cere să efectueze câteva mici reparații indispensabile.

Tăcu o clipă, cu un surâs forțat pe buze.

– Ruth este încântată de mica sa vilă de vară, reîncepu ea, deși nu a văzut-o încă... Atât de încântată, încât nu veți avea inima să o decepționați. Dacă nu vă convine, puteți oricând emigra.

El râse scurt, fără veselie.

– Eu, să emigrez! Iată o frumoasă cale de a-mi spune să plec. Țin să-ți reamintesc că nu eu am fost cel care a plecat ultima dată. Să lăsăm asta... Ajungem la Eilean Ardh. Te simți curajoasă, domnișoară? Să vedem dacă picioarele îți sunt la fel de active ca micuța ta limbă veninoasă. Ai putea să mă ajuți, dacă nu vrei ca acest vas să aibă soarta bărcii tale.

Se apropiiau de trecătoare, unde lacul imens se curba într-un unghi drept. Unchiul Fergie spunea mereu că acest cot era un fenomen geologic și întreaga vale Glenardh era un capriciu al naturii – o oază de liniște în partea de vest a coastei scoțiene. Existența văii se datora acestei orientări deosebite, care-i adăpostea malurile de vânturile de vest, violente iarna și o făcea să beneficieze de un climat temperat. Vegetația era înfloritoare aici, iarna fiind puțină zăpadă; în mijlocul ținuturilor înalte, pustii, unde nu creștea decât iarba-neagră, contrastul era uimitor.

– Vasul nu se va scufunda, protestă ea.

Totuși, îl ascultă și-l ajută la manevră, cu picioarele încă slăbite. Sări stângaci pe dig. Un tremur abia simțit, care nu se datora temperaturii, îi străbătu spatele.

Eilean Ardh, o clădire mândră, construită pe promontoriu și unită cu pământul printr-un pod solid care înlocuise vechiul pod mobil, era o clădire intimidantă, jumătate casă, jumătate fortăreață. Era prea mare, prea înaltă, prea grosolană! Pereții

cenușii, bătuți de vânt, îi aminteau lui Line de fiecare dată, sângele vărsat aici de-a lungul secolelor.

Se lovi cu piciorul gol de borna de piatră. Scoase un țipăt de durere. Piers sări pe dig, dominând-o prin aroganța sa. Surâse batjocoritor.

– Iată ce înseamnă viața la oraș și tocurile înalte, spuse el cu o privire indiferentă la vederea degetelor julite. Îți înmoaie picioarele.

– Mi se pare că dumneavoastră aveți pantofi în picioare! strigă ea scoasă din fire.

Cum el mergea înainte, lăsând-o să șchiopăteze în urma lui, continuă pe același ton:

– Veți binevoi să mă lăsați să trec pragul casei dumneavoastră sau în urma acestui fapt am risca declanșarea unui cataclism?

Piers se întoarse, privind-o grav.

– Doreai să mă vizitezi, nu-i așa? Fă-o acum, pentru a scuti un alt drum. Dar, adăugă el ca lovit de un gând neașteptat, aș dori mai întâi să-mi recuperez puloverul.

– Nu! Țipă ea, strângând disperată țesătura groasă pe piele. Nu veți face asta, Piers, căci ar însemna ca nu sunteți decât un veritabil bătăran. Totuși, nu pot intra la dumneavoastră în bikini.

– Puloverul meu, îi spuse el, neînduplecat. Pentru ce atâta vorbă, Line? Cu siguranță că nu te rușinezi de micuțul tău corp atrăgător, nu-i așa? Dă-mi înapoi puloverul sau ți-l voi scoate chiar eu.

– Dacă îndrăzniți să mă atingeți, voi...voi...

– Vei face ce?

Avea motive să fie sarcastic. Ea nu avea forța să lupte cu el. Ar fi putut să o ducă sub braț, susținând-o cu o singură mână.

Hotărî să se abțină. Întinzându-se în toată statura sa de un metru cinzeci și șase, își scoase pe cap puloverul și i-l aruncă sfidător. Îi era frig, mult mai frig decât îi fusese în apă. Minusculele triunghiuri de mătase roșie o descopereau aproape în întregime, dar ea nu părea deloc jenată. El râdea, în timp ce își aruncă neglijent puloverul pe umăr; nu avea nevoie de el, voise doar s-o umilească.

– Urmează-mă, dacă ai uitat cumva drumul.

Păși peste un parapet, un ultim vestigiul al unui zid enorm care apăraseră construcția în vremuri tulburi.

Ea îl urmă resemnată; nu întrevedea nici o altă soluție imediată. Trebuia să se strecoare pe lângă parapet și să se cațere pe stâncile ascuțite, pentru a ajunge la pod. Totul îi era familiar. Nu era prima dată când străbătea acest drum periculos. Bikinii nu-i ofereau decât o slabă protecție împotriva stâncilor vătămătoare; avansa cu infinite precauții, pentru a nu cădea. Ajunseră la marea poartă care se deschidea către spatele casei. Poarta din fața casei, care dădea spre apă, era mult mai impunătoare; era prea grea pentru a fi deschisă cu ușurință, de aceea avea în interior, o deschizătură mai mică. Line își amintea uriașa bârnă care o închidea, căci la Eilean Ardh nu era nevoie de chei.

Nimic nu se schimbase, dar nu era ceva uimitor pentru o construcție ale cărei ziduri aveau trei metri grosime. Piers îi făcu semn să-l aștepte. Auzi vocea din ce în ce mai slab, pierzându-se în bucătărie. Avea două, una pentru familie și una pentru personalul casei. Zâmbi dezamăgită, amintindu-și legenda lui MacNeil Kismull. În vremurile de demult, se suna fanfara din înaltul meterezelor și crainicul anunța : „Prinții și

mai marii acestui ținut să ia masa! Cei din familia MacNeil au mâncat!“ Câtă pretenție la micii nobili scoțieni!

În spatele ei, cu mâna pe brațul ei gol, Piers o ajută să urce scara îngustă, săpată în peretele curb al unui turn.

– Cât de modern și de confortabil este la dumneavoastră! îl ironiză ea cu o oarecare dificultate, căci începuse să-i tremure dinții. Dumnezeuule, acest loc este o relicvă din epoca de piatră!

– Atenție! o preveni el, întinzându-i brațul.

De la scara fără balustradă până la coridorul pavat cu dale, câteva etaje deasupra, înălțimea era enormă. Line nu era predispusă la amețeli, dar brusc, totul începu să i se învârtască în fața ochilor. Mușchii nu o mai ascultau, se simțea sleită de puteri. Îl privi lividă, cu lacrimi curgându-i pe față.

– Nu... nu mă simt bine, spuse ea.

Tâmpilele i se zbăteau puternic, iar urechile îi țiuiau. Leșină.

Când deschise ochii, era întinsă pe ceva foarte tare. Ceva o împiedica să se miște și avea un gust ciudat în gură. Se întoarse pentru a se elibera de pătura care o ținea prizonieră și-și înăbuși un țipăt ascuțit. Simți pe gură o mână grea, cu degete puternice.

– Liniște! îi spuse Piers, pe un ton poruncitor.

Își amintea scara învârtindu-se.

– Am căzut? Ce mi-ați facut? Nu mă pot mișca! Ce mi s-a întâmplat?

– Ai avut un șoc. Ți-am dat să bei whisky și te-am învelit într-o pătură, asta e tot. Erai rece ca un mort. Cât timp ai stat în apă?

– N-aș putea spune exact, dar mi s-a părut o eternitate.

Ea închise pleoapele. Simțea încă în corp forța curentului care o ducea ...

Își scoase brațele de sub pătură.

– Unde sunt?

– În Cameră. Un loc pe care îl cunoști, nu-i așa?

– Camera? Ce...

Privi pereții goi, puțină mobilă – un taburet, o masă și patul pe care era întinsă. Se opri asupra ușii joase și grele, cu o mică grilă de metal în mijloc, apoi privi fereastra. Atunci, un sentiment de teamă i se strecură în suflet.

Era cu siguranță cea mai mare fereastră din castel: o deschizătură cu geam, lată de un metru și înaltă de doi metri, căci se deschidea la treizeci de centimetri de podea și se termina sub cornișa tavanului mansardat. Toate astea îi aminteau de ceva ce nu putea fi situat în timp, o poveste terifiantă, pe care o auzise cu ani în urmă, pe vremea când era mică și la auzul căreia îi îngheța sângele.

– Ah, Camera!

Trebuia să vorbească, pentru a-și ascunde nervozitatea, spaima. Piers nu-i putea face nimic. Era un om modern, evoluase! Atunci, de ce simțea această teamă disimulată care o paraliza?

– Cred că am auzit povestindu-se legenda acestui loc, spuse ea cu o voce gătită, pe care încerca să și-o dreagă. Nu este acesta locul unde cei din familia MacArdh își închideau prizonierii, trădătorii sau dușmanii? Nici o altă ieșire, în afara fereastrei: dacă nu săreau după patru sau cinci zile, erau aruncați de la fereastră!

Își simți gura uscată. În cameră plutea un aer încărcat de o eternă disperare.

– Exact. Dar ai uitat o categorie a celor închiși aici. Pedepseam în același mod soțiile infidele. Fereastra este foarte sus față de stânci; totuși, cineva ar fi putut poate sări suficient de departe, pentru a evita stâncile, căzând în apă. În orice caz, continuă el netulburat, asta nu conta prea mult, oricum murea, strivit sau înecat.

– Grozav de feudal! glumi ea pentru a rămâne cu orice preț la modul general. Este foarte plăcut să trăiești într-o epocă civilizată! ... Eu...Hm...! Cred că a costat o adevărată avere să puneți geam ferestrei!

– În urmă cu o sută de ani, nu era încă pus și nu am regretat progresul civilizației decât o singură dată.

Se aplecă spre ea. Mirosea a whisky. Era beat? Nu, Piers bea puțin. Doar o dată sau de două ori, depășindu-și fără îndoială limita, se arătase mai vesel ca de obicei – dar omul se mai schimbă, iar ea nu îl mai văzuse de cinci ani...

– În urmă cu trei sute de ani, Line, ai fi trecut prin fereastră și nu cred că ai fi putut sări suficient de departe, pentru a evita stâncile, continuă el cu o voce înăbușită. Dar nu te-aș fi lăsat să te strivești de stânci. Aș fi pus plase care să-ți amortizeze căderea. Te-ai fi lovit, desigur, dar ai fi trăit – totuși, mă îndoiesc că te-ar mai fi dorit cineva apoi.

Line încremeni. Trebuia cu orice preț să nu-și trădeze teama.

– Sunteți nebun! țipă ea. Nu mai trăim acum o sută de ani, trăim în zilele noastre și nu mai aruncăm oamenii pe fereastră, chiar dacă nu prea îi iubim!

– Nu că nu te-aș iubi, draga mea...

Luându-i bărbia cu trei degete, o obligă să-i înfrunte privirea.

– Oh! știi! îi spuse ea, privindu-l drept în ochi. Adevărul este că mă urâți. V-am atins punctul sensibil, v-am rănit orgoliul și asta nu mi-o veți ierta niciodată. V-am umilit, cel puțin așa credeți. Ce veți face acum? Mă veți ține prizonieră aici? Este imposibil! Voi fi dată dispărută și mă vor căuta...

– Barca dispărută, tânăra dispărută... Lucrurile astea vorbesc de la sine, nu-i așa? Mai devreme sau mai târziu, vor găsi barca sau epava ei. Nimeni nu m-a văzut salvându-te, nimeni nu te-a văzut intrând aici...

– Nu ați putea! țipă ea. Nu ați îndrăzni...

– Ideea asta te înspăimântă?

– Dumneavoastră mă înspăimântați! Am fost pe punctul de a mă îneca, am fost în stare de șoc, iar acum mă amenințați că mă veți îngropa de vie în Camera dumneavoastră de tortură! Dacă voi înnebuni sub privirea dumneavoastră, nu va fi din întâmplare. Unul dintre noi doi este dement – și știu că nu sunt eu aceea!

„Sunt în stare de șoc, își repeta ea în sine. E un coșmar. Aud și văd ce se întâmplă în jurul meu, dar nu este realitatea. Mă voi trezi într-un minut.“

Vocea lui Piers o făcu să tresară.

– Deci, ce spui de sala de ispășire a familiei MacArdh?

– E sinistră, mormăi ea. Există vreun membru al familiei voastre care să fi fost de partea bună a vieții sau ați fost cu toții împietriți în evul mediu? Nu-i admir mai mult pe cei care săreau, decât pe cei care rămâneau în acest loc lugubru. Ar trebui să-l mai înveseliți un pic.

– Iată ce avem în acest scop.

Dădu la o parte tapițeria decolorată, agățată pe perete. Line simți cum îi îngheață inima. Nu era cazul să-i arate ce se

ascundea în spatele tapițeriei, ghicise. Văzuse o singură dată obiectul în cauză, înainte ca Piers și mama sa să-l ducă departe de orice privire. Nu dorea să mai revadă niciodată acest obiect.

– Da, draga mea, spuse el pe un ton prea blând. După cum îmi spuneai, m-am gândit să înveselesc acest loc, aducând acest obiect aici.

Mai trase o dată și tapițeria alunecă de pe tija de metal, în zăngănitul inelelor groase din lemn. Atunci, apărură o pictură mai mare decât mărimea naturală a modelului, într-un cadru aurit, lucrat în stil vechi.

– Îmi place să-mi păstrez amintirile, Line, este slăbiciunea mea, spuse el sobru. Nu încerc să fug de ele, ca cineva pe care o cunoaștem...

Dintr-o mișcare ageră, fu lângă ea, o prinse cu asprime pentru a o da jos din pat și o aduse sub tablou.

– Privește, Line, și amintește-ți. O mai ții minte?

O scutură.

– Privește! Nu este frumoasă? Atât de mult farmec oferit! Unde aș mai putea găsi un portret mai bun al ochilor albaștri, al părului negru ca al ștrengarei mele soții?

Capitolul 2

Line se împotriva cu îndârjire să privească tabloul, dar Piers o forța, luând-o de bărbie; când durerea deveni insuportabilă, fu nevoită să-și ridice privirea spre portret, cu un geamăt de suferință: imaginea care se dezvăluia privirii, corpul firav cu străluciri de sidef, împodobit doar de părul negru, silueta copilărească, inocent provocatoare în grația sa perfectă era propria imagine zâmbitoare. O contemplă îndelung; apoi, totul se încetosează în fața ochilor pe care îi închise, înlăcrimați.

Crezuse că timpul îi va șterge din memorie aceste evenimente. Se înșelase, dimpotrivă: amintirile erau mai vii ca niciodată.

După moartea unchiului Fergie și instalarea noului administrator, mama lui Piers îi propusese lui Line să lucreze la Eilean Ardh. Dar fu trimisă foarte curând la hotelul din Creevie, pentru a înlocui angajații bolnavi sau pe cei în vacanță. Mama lui Piers pretindea că aceasta era pentru ea o

șansă neașteptată, că va învăța mai multe și își va mări veniturile, dar Line nu se lăsa păcălită. Adevărul era că Piers începuse să fie interesat de ea și asta era cu desăvârșire interzis. Viitorul lui Piers fusese stabilit cu mulți ani în urmă: se va căsători cu Sheena – în interesul ambelor familii.

Dar Piers nu vedea așa lucrurile, nu s-ar fi pretat niciodată la astfel de aranjamente. Dorea să aștepte ca Line să împlinească optsprezece ani, pentru a o cere în căsătorie. Își exprimase foarte clar dorința, o va lua cu ceea ce avea – adică nimic. Mama sa era cu totul împotriva acestui plan, dar Piers era un bărbat în toată puterea cuvântului, nu un puști căruia să i se aleagă soția.

Line se revedea în ziua aceea, coborând din naos; el o privea venind spre el, cu capul aplecat, cu ochii cenușii, plini de promisiuni. Ea îl iubea de atâta timp, dintotdeauna poate; îl iubea de când era doar o fetiță, iar acum visul i se împlinea. Dar, vai, nu pentru mult timp...

După ceremonie, s-au întors toți la Eilean Ardh. Sheena și fratele ei, Archie, îi așteptau acolo, cu darul de nuntă. Scosese ră imediat ambalajul în care era împachetat...

Atunci fusese unicul moment în care Line simțise recunoștință față de noua sa soacră, poate chiar afecțiune.

– Acoperiți-l imediat! ordonă ea, pe un ton fără replică. Și luați-l de aici. Să fie pus la adăpost de orice privire!

Prea târziu. Piers îl văzuse. Fața i se întunecă.

Line redeschise ochii, nemaipăsându-i că Piers ar putea să-i vadă lacrimile. Cu o mișcare bruscă, își eliberă bărbia din strânsoarea degetelor care o chinuiau, apoi se sili să privească portretul. Ochii îi erau acum uscați și-i ardeau, dar vocea nu trădă nici o emoție când vorbea.

– Sper că Archie și-a îmbunătățit tehnica, spuse ea ironic, pentru a-și ascunde tulburarea. A avut talent dintotdeauna, bineînțeles, dar de ce îmi arăți astăzi această pictură? Pentru a verifica dacă m-am schimbat în timpul celor cinci ani care au trecut?

Privi în detaliu diferitele părți ale portretului: sânii, talia, soldurile, coapsele.

– Categorie, continuă ea, nu găsesc nici o asemănare cu mine, cu excepția feței, deși mi-am pierdut obraji de bebeluș. Sunt mai slabă decât modelul!

Și trăgând pătura după ea, adăugă:

– Această glumă a fost foarte amuzantă și sper că v-ați distrat bine!

Din câteva salturi fu la ușă și se întoarse spre el cu toată demnitatea pe care i-o permitea îmbrăcămintea jalnică.

– Și acum, pot să plec?

– Vei pleca atunci când vei fi îmbrăcată decent, răspunse el netulburat. Așteaptă-mă aici. Ți voi căuta niște haine.

O împinse din nou pe patul îngust. Ieșind, închise ușa în urma lui. Zgomotul cheii învârtindu-se în broască, îi trezi din nou tinerei fete sentimentul fricii. Piers fusese întotdeauna excesiv; faptul că o închidea astfel, după amenințările proferate, nu înceta s-o neliniștească... Trebuia să se calmeze, să încerce să rămână rațională și să-și alunge din suflet această teamă ridicolă...

Dar unghiile i se adânceau în palmele umede. „Nu te mai gândi la asta, țipă ea în sinea ei. Gândește-te la altceva...”

Merse să examineze tabloul de aproape. Nu-l văzuse decât o singură dată; dar în acea zi fusese atât de șocată, atât de

distrusă de furia stăpânită care deforma fața palidă a lui Piers! Nu îi aruncase decât o privire rapidă.

Se pricepea puțin la artă, dar estimă cu precizie că tabloul nu era o capodoperă... Era executat cu îndemânare, nimic mai mult. Era ceva familiar în atitudine și ceva fals în siluetă, dar ce? Nu ar fi putut să spună. Ceea ce era sigur, era că nu pozase niciodată pentru acest tablou. El trezea totuși în amintirea ei o imagine fugitivă... O tânără fată, da... Îngenuncheată pe malul apei, storcându-și părul...Unde...? Nu reușea să facă legătura. Cu un mic suspin, se așeză din nou pe pat.

Piers avea certitudinea absolută că acela era adevăratul portret al soției sale; pictat după original; nici o demonstrație nu l-ar fi putut face să creadă contrariul. La ce bun să se zbată, dacă nu avea nici o șansă să-l convingă?

Cheia se răsuci în broască. Piers intră. Puse un platou pe masă și-i întinse o fustă și un pulover de lână pe care îl purta pe umăr. După un moment de ezitare, scoase din buzunar lenjeria ei intimă.

— Îmbracă-te și mănâncă. Ți-am adus sandvișuri și ceai. Apoi, te voi însoți la locuință.

Cum ea nu se mișca, așteptând ca el să plece sau să se întoarcă cu spatele, el rânji :

— Am fost privat de plăcerea de a-mi dezbrăca soția, astfel încât, de data aceasta o voi privi îmbrăcându-se. Cine știe, poate voi fi chiar satisfăcut.

— Sunteți josnic!

Era pe punctul de a plânge, bulversată de mânie și umilință. Strânse mai tare pătura în jurul corpului și privi îndelung hainele aduse.

– Dacă nu vreți să ieșiți, cel puțin întoarceți-vă cu spatele.
Cum el rămase neclintit, ea adăugă:

– Vă rog!

Buzele lui Piers se întinseră într-un rânjel care îi dădea un aer diabolic.

– Dacă mi-o ceri atât de dragut, spuse el așezându-se în fața ferestrei, voi observa pentru un moment priveliștea.

În grabă, acoperită de pătură, Line îi întoarse spatele și își puse lenjeria de corp. Lăsă sutienul, a cărui mărime părea să nu-i mai vină – în cinci ani, pieptul i se dezvoltase armonios. Își puse fusta care era acum prea largă pentru talia sa și un pic prea strâmtă pentru șolduri, apoi puloverul.

Îmbrăcată, își recăpătă încrederea în sine.

– Nu am pantofi, se plânse ea.

– Nu am găsit decât o veche pereche de pantofi din satin alb.

E adevărat, îmi amintesc de ei... Aveam o singură pereche, i-am luat în noaptea plecării mele. Cu atât mai rău, am venit cu picioarele goale, mă voi descurca la fel și pentru restul drumului.

Împături cu grijă pătura și o așază pe pat.

– Sunt gata; mergem? Aș vrea să nu mai abuzez de ...

Apoi, cum privirea lui îi arăta platoul, ea exclamă:

– Nu! Nu vreau să vă datorez nimic. Așa, voi putea fi oricât de lipsită de educație doresc.

– Atâta modestie adăugată unui astfel de orgoliu mă vor uimi întotdeauna, o ironiză el. Este un pic cam târziu, nu crezi? Nu ar fi momentul potrivit să-mi prezinți scuze?

– Nu sunt în dispoziția de a-mi cere scuze, se înfurie ea.

– Va trebui să o faci, totuși. Cât despre restul, poți să mori de foame, dacă vrei. Când vei ieși de aici, te voi conduce, ca un soț atent ce sunt. De fapt, mi-am pus întotdeauna această întrebare: cum ai părăsit casa fără să-mi dau seama, în acea faimoasă noapte? Te supravegheam cu coada ochiului, bănuiam ce îți trecea prin minte...

– M-ați supravegheat prost.

Nu ar fi spus nici un cuvânt în plus. De ce i-ar mărturisii adevărul? Așa deci, o supraveghease! Dar nu pe față, cu siguranță!

... Din înaltul galeriei cufundată în penumbră, ea privise balul de la nunta sa – căsătorie scoțiană tradițională, unde bărbații, ca și păunii, depășiseră femeile prin bogăția costumelor lor.

Sub lustrele din sala mare se roteau kilturile și pledurile într-un festival al culorilor: negru și galben pentru cei din familia MacLeod, albastru pentru cei din familia Campbell, verde închis pentru cei din familia MacKenzie, roșu pentru familia Stewart și roșul cel mai intens pentru familia MacArdh.

Argintul sclipea pretutindeni: cataramele pantofilor și nasturii, broșele, mânerle poleite ale pumnalelor strecurate în partea de jos a tartanelor, aruncau pe rând raze de lumină.

În brațele lui Piers, Sheena valsa în sunetul viorilor. Archie, beat atât cât se poate, se sprijinea de un perete pentru a nu cădea. Iar ea, Line, se retrăsese în liniște și foarte discret.

În camera sa, își scosese rochia de mireasă, de care era atât de mândră; superba ținută albă, aproape nupțială, pe care o arbora Sheena, o eclipsase în totalitate. În graba sa, avusese

câteva dificultăți cu bluza și blugii; nu își găsea hanoracul, plângea de enervare... Într-un minut, se încălțase cu o pereche veche de teniși, își pusese într-un rucsac lenjerie de schimb, o fustă, câteva tricouri și un portofel. Își aruncase rucsacul pe spate ca pe un ghiozdan de școală, înnodase în jurul gâtului șireturile încălțămintei de drum și fugise în tăcere, pe scară.

Nimeni nu o observase, toată lumea era prea ocupată să se amuze. Nu sărbătoreau în fiecare zi nunta Măriei Sale de Glenardh, descendent al familiei MacArdh! Ieșise pe ușa de la bucătărie, aceeași pe care intrase astăzi; se strecurase de-a lungul parapetului și urcase în întuneric pe stânci, în direcția podului. După ce îl traversase, își schimbase încălțămintea, aruncându-și tenișii rușiți în apă, apoi fugise cât putea de repede. Străbătuse valea și luase drumul spre Creevie, bătută de vânturi. La intrarea în micul oraș, așteptase să treacă o mașină. Un camion matinal o dusesse la Inverary...

– Nu ai plecat pe ușa principală, spuse el, întrerupând șirul amintirilor ei.

– Nu. Am trecut prin bucătărie și am ajuns la pod, urcând stâncile. Asta mi-a adus picioarele într-o stare proastă, dar nu am regretat-o.

Piers nu era binevoitor; de altfel, nu așteptase niciodată simpatie din partea lui. Nici nu ar fi acceptat ca el s-o manifeste. Ridică o sprânceană.

– Toate astea pentru a fugi de mine! S-ar putea crede că aș fi avut intenția să fiu un soț brutal!

– Și desigur, nu erai, se înfurie ea. Noi nu am cunoscut decât dulceață și delicii, întotdeauna dragoste și înțelegere reciprocă, nu-i așa?

Cu fruntea sus și spatele drept, ea se îndreptă spre ușă. El o urmă și când închise ușa în spatele ei, scoase un suspin de ușurare. În această cameră, timp de câteva minute interminabile, fusese aproape paralizată de groază – semnele civilizației erau foarte slab vizibile la acest reprezentant al neamului celtic.

La capătul podului, ea se opri.

– Mulțumesc, spuse ea glacial. Este inutil să mai continuați. Vedeți și dumneavoastră, părăsesc domeniul care vă aparține – nu vă temeți că voi mai reveni vreodată. Nici târâtă de cai sălbatici nu mă voi mai întoarce!

– Nu fi atât de stupid de încăpățânată, Line.

El o împinse ușor înainte și ea se împiedică pe drumul desfundat.

– Sunt mai mult de șase kilometri de mers pe jos, până la casă – ai uitat că se află pe celălalt mal?

O duse în fața unui Land-Rover, boțit tot.

– Urcă, te voi conduce.

– Atâta atenție mă uimește, îl ironiză ea. Nu doreați să mă aruncați în râu și să mă țineți cu capul sub apă, până încetez să mai respir?

Urcă în mașină, cu nervii întinși la maximum.

Hopurile drumului împiedicau orice conversație, de aceea gândurile lui Line luară o altă cale ; concluzia lor o umplu de bucurie.

La mijlocul drumului, își puse mâna pe brațul soțului ei.

– Ceva vă va supăra enorm, spuse ea jubilând. Nu sunt aici decât de ieri și n-am întâlnit pe nimeni care să locuiască în

vale, deși am făcut cumpărături și am luat masa la Creevie. Dar veștile circulă repede, iar orgoliul dumneavoastră va fi pus la grea încercare! Eu la vilă, iar dumneavoastră la Eilean Ardh? Oamenii își vor aminti de o anumită căsătorie și vor interpreta evenimentul. Mie îmi este indiferent, bineînțeles, dar nobila dumneavoastră poziție riscă să fie serios afectată.

Piers opri mașina, sări jos și o înconjură, pentru a-i deschide portiera.

– Dacă este așa, doamnă MacArdh, continuați-vă drumul pe jos. Dintre noi doi, te avertizez că tu vei fi cea mai stânjenită, căci va fi de datoria ta să dai toate explicațiile. Înfățișarea ta insolentă și limba ascuțită te vor pune într-o postură proastă.

Întoarse mașina și plecă fără să-și menajeze motorul. Lui Line îi mai rămâneau de parcurs trei kilometri, cu picioarele goale. Cu o ridicare de umeri, își continuă drumul în soarele de primăvară.

Asta arăta perfect caracterul lui Piers, pe care îl crezuse ameliorat după tot acest timp. La treizeci și doi de ani sau poate trezeci și trei, ar fi trebuit să învețe să-și controleze ieșirile! Oare din cauza acestui teribil caracter îl iubea? Gânditoare, se așeză pe iarba unui povârniș, pentru a-și odihni picioarele îndurerate.

Avea o mulțime de motive pentru a-l iubi – putea măcar să-și amintească epoca în care nu îl iubea? Deja la zece ani, era o fetiță orbită de acest tânăr de vis, îi aștepta întoarcerea în fiecare vacanță universitară; tânjea după el... Iubirea ei s-a deschis ca o floare udată în secret; în pragul celor optsprezece ani, ieșise la lumina zilei.

– Am așteptat să crești, Line, îi murmură el tandru. Ești suficient de mare, acum?

Începând din acea zi, totul devenise atât de clar în viața ei de orfană săracă! Piers o vizita la hotelul din Creevie, unde lucra. Trecuse peste dorințele și obiecțiile mamei sale...

În zgomotul frânelor, Land Roverul se opri lângă Line; Piers nu făcu decât o săritură, o prinse de mână și-o aruncă pe scaunul pasagerului ca pe un obiect oarecare. Apoi trânti portiera și spuse urcând pe scaunul șoferului :

– În fine, Line! De ce ai revenit? Ce naiba mă voi face cu tine?

Line se ascunse în spatele unicei sale forme de apărare: aparenta indiferență.

– Ignorați-mă și vă voi ignora, îl sfătui ea.

Practicase mult această tehnică, atunci când fusese mai tânără și îi devenise o a doua natură, din acea oribilă zi a nunții care se prăbușise într-un eșec lamentabil. Își aminti modul în care Sheena și Archie au vrut să exploateze scena tabloului; le era datorare lui Piers și mamei sale, pentru că îi împiedicaseră să-și ducă planul la bun sfârșit.

– Ce mai face mama dumneavoastră? întrebă ea calm. Mi s-a spus la Creevie, că nu mai locuiește în vale.

– Da, este la Edinburgh. A urât dintotdeauna acest pământ... Dar ce este asta?

Ajunseseră la vilă. Sub pinii aleii, doi bărbați în salopetă de lucru erau așezați la masă, jucând cărți și având în față căni cu bere; în spate, se vedea un camion .

– Oh! Câteva mici lucruri de care are nevoie Ruth: o masă pliantă, fotolii mai confortabile, o saltea ortopedică, un birou

pentru mine... Trebuie să mă ocup de asta imediat, acești oameni au un lung drum de întoarcere, în fața lor...

Land-Roverul se opri, iar Line ieși repede.

– Mulțumesc că m-ai condus.

Buzele schițară un zâmbet, dar ochii rămaseră neutri. Cum el nu părea să plece, ea adăugă :

– Nu este nimic aici, care să vă intereseze, Piers, nu vă mai pierdeți timpul.

Nu puteai scăpa prea ușor de Piers, și ar fi trebuit să știe acest lucru. Cu o mișcare fermă, o imobiliză lângă portiera mașinii, departe de privirile muncitorilor.

– Iei masa cu mine în seara aceasta.

Nu era o invitație, era un ordin. Ea avu o tresărire, iar el continuă:

– Nu, nu la Eilean Ardh. Vom merge la hotelul din Creevie.

– Pentru ca toată lumea să ne vadă împreună? Asta e o tentativă de a ieși cu fața curată?

– Exact, ca tu să ieși cu fața curată, nu eu.

Ce pericol ascundeau ochii săi inexpressivi? Line încerca în van să-și controleze ușorul tremur de excitație care îi trecea de-a lungul spinării. El adăugă ironic:

– Eu de partea asta a apei, tu de cealaltă parte. Tu nu ai luat în calcul ceea ce se va spune pe seama ta, micuța mea dragă. Vestea venirii tale este fără îndoială deja cunoscută și oamenii vor fi curioși să afle cum va continua povestea: pur și simplu le vom da ceva de comentat.

– Mă dezamăgiți! îl sfidă ea. Vreți să nu mai faceți pe eroul? De ce v-ați simțit obligat să mă salvați de la înec, dimineață?

– Amintește-ți deviza celor din familia MacArdh, Line: „Ceea ce avem, păstrăm.“ Chiar și atunci când nu mai vrem lucrul respectiv.

Cât de mult putea jigni! Line avu impresia că i se scurge sângele din corp. Își coborî privirea, pentru a nu i se citi în ochi durerea.

– Asta rezumă totul într-un cuvânt, răspunse ea, mulțumind cerului că avea tenul mai închis. Dar dacă păstrați ceea ce aveți, așa cum spuneți, din ce motiv ați fost de acord să închiriați vila?

– Pentru că eram sătul de turiștii care îmi luau cu asalt ușa, grăbiți să cumpere sau să închirieze; eram sătul să văd fața descumpănită a administratorului meu, de fiecare dată când refuzam ofertele pe care mi le aducea la cunoștință. Am nevoie de bani, este adevărat, totuși nu vreau nici grătare și nici muzică pop, pe domeniul meu; am fost de acord să închiriez această casă, dar numai unei anumite categorii de persoane. Această domnișoară Lee mi s-a părut că reunește condițiile cerute, totuși mă tem acum că am fost folosit. Îmi vei spune mai multe diseară, în timpul cinei.

Acest lucru era suficient pentru a explica invitația la cină? Line îl părăsi cât de demn putu, deși solul pietros sub picioarele goale o deranja la mers.

– Voi veni să te iau la ora opt, îi strigă el, în timp ce ea se îndepărta.

Muncitorii avuseseră timp să-și strângă cărțile și se ocupau acum cu descărcatul camionului. Îndrumându-i, Line se gândea.

Să-i spună totul despre Ruth? Imposibil. Să evoce mica baracă sumbră, bătrâna țigancă îmbrăcată ridicol cu îngrozitoarea rochie neagră, cu toată fierăria de bijuterii false și părul puternic vopsit? Totul era atât de tipător, încât Line ezitase chiar să-i treacă pragul, prima dată. Nu avea bani să cheltuiască astfel, iar camera avea un miros de prăjeală, puțin îmbietor. Singurii care au convins-o să intre, au fost ochii negri pătrunzători ai lui Ruth, care păreau să aibă asupra ei o putere hipnotică – și de asemenea misterul în jurul șilingului unchiului Fergie.

Ruth nu-i ghicise. Pusese pe o masă care se clătina un termos de ceai aproape negru și două căni mari. Ochii bătrânei femei străluceau de mulțumire.

– Mă bucur să văd un chip tânăr aici. Îți voi spune „Zăpăcita“!

– Numele meu este Line, o corectă ea.

– Este același lucru. Cărțile nu mă înșală niciodată. Te-am văzut sosind, știam că vii pentru mine.

Înlătură orice obiecție cu un gest larg care făcu să-i sune toate brățelele.

– Cauți de lucru, nu-i așa?

Ochii negri se adânciră într-ai ei.

– Vei lucra pentru mine, Zăpăcito. Este de lucru, sunt și bani pentru noi două, am văzut în cărțile de tarot.

Situația materială a lui Line devenea îngrijorătoare: îi rămânea atât cât să-și plătească o noapte la hotel. La urma urmei, minunatul său vis de iubire și de fericire se transformase într-un coșmar și puțin îi păsa ce se întâmpla cu ea de acum înainte. Acceptase cu mulțumire acest post oferit într-o manieră atât de puțin conformistă.

...Desigur, nu-i va spune lui Piers decât strictul necesar. Cum ar crede-o? Ei înseși, departe de Ruth, îi venea uneori greu să creadă. Atâția oameni, onorabili și cu mintea limpede, veneau să o consulte pe doamna Lee, savantă, și reveneau iar și iar!

Cu ajutorul lui Line, Ruth își schimbă înfățișarea. Se îmbrăca tot în negru, dar cu rochii foarte elegante. Brățările și diamantele false dispăruseră; purta câteva inele, veritabile. Încetă să-și mai vopsească părul și arbora un păr de zăpadă, în culoarea sa naturală. Ruth luă cursuri de dicție și se mută într-un imobil de lux din cartierul rezidențial din Blackpool. Avu mult succes. O singură notă falsă, de care nu-i era rușine: nu știa nici să scrie, nici să citească.

— E prea târziu să mai învăț acum, Zăpăcito, râse în hohote bătrâna doamnă, când Line îi propusese să facă lecții. Și apoi, acum, că te am lângă mine, nu mai este cazul! Globul meu de cristal și cărțile de tarot sunt tot ce am nevoie. Las pe seama ta scrisul și cititul.

În toate astea, Piers nu ar vedea decât o înșelătorie, și cum ar putea să-l învinuiască? Ea însăși a crezut acest lucru mult timp.

Line se schimbă repede pentru cină; se îmbracă într-un costum roz coral și găsi un ruj asortat. Hotărî să o sune pe Ruth de la hotel. Poate chiar îi va cere sfatul în privința atitudinii pe care trebuia să o adopte. Dacă sfaturile lui Ruth erau valabile pentru producători, staruri de cinema și televiziune, de ce n-ar fi fost și pentru Line Frazer!

Line nu ignora sfaturile lui Ruth, care erau în mare măsură de simplu bun-simț. Probabil i-ar spune protejatei sale că, în

situația în care se afla, trebuia să nu aibă încredere în ea însăși. Nu era o nebunie faptul că acceptase această invitație? O privire aruncată ceasului îi sugera că mai avea încă timp să-și scoată rochia, să încuie ușa și să meargă la culcare. Dar știa bine că nu va face acest lucru! Mâna îi tremură ușor, conturându-i fin buzele, dar tremură de teamă sau de excitație? Nu vroia să se gândească la asta. Era posibil ca răspunsul să nu-i fie pe plac!

În sfârșit mulțumită de aspectul său, Line coborî. Seara aceasta va fi un dezastru, era previzibil. Dacă se gândea mai bine, nu era mai indicat să se dezbrace, să se urce în pat și să ignore soneria care ar fi anunțat sosirea lui Piers? Ca și când ar fi fost așa simplu! Ar fi găsit el o modalitate de a intra, forțând o fereastră. Nu ar servi la nimic nici dacă ar spune că e prea obosită sau că o doare capul.

Oftând din cauza propriei slăbiciuni, își privi imaginea în oglindă. Era cu adevărat frumoasă: rozul sclipitor îi punea în valoare tenul și părul lucios, în valuri grele de un negru albastrui; gura sa, delicios înviorată de fard, părea astfel mai puțin vulnerabilă.

„Curaj, își spuse ea. Ce mi se poate întâmpla într-o sală de mese, plină de lume? Nu va avea altă soluție, decât să mă insulte... Ei bine, nu ar fi pentru prima dată!“

Capitolul 3

Punctual ca întotdeauna, Piers își făcu apariția la opt fix. Acoperise cu huse curate scaunele Land-Roverului, iar această atenție îi merse la inimă lui Line, care era extrem de grijulie. Fapta merita răsplătită, se gândi ea, dar pe moment nu-i veni în minte nici un gest potrivit: cu un mic regret, Line adoptă din nou atitudinea tăcută, iar Piers o imită.

La hotelul din Creevie, nimic nu se schimbase în aparență, din vremea când lucra aici; deși nu recunosc pe nimeni din personal, se simți imediat ca acasă, în această sală de mese, decorată cu tartan unde domina mahonul lustruit. Fără îndoială, noii proprietari aveau o predilecție pentru gustul victorian.

Line evită să se așeze în fața unui panou îmbrăcat în hârtie pictată în stil scoțian, care i-ar fi pus în umbră tonul de roz al rochiei sale. Alese o masă lângă o fereastră neogotică, de unde putea admira colecția trofeelor de vânătoare, care acoperea peretele.

Ospătarul șef le recomandă un meniu scoțian tradițional, specialitatea casei. Line comandă o cină copioasă compusă din file de scrumbie afumată, o porție de friptură de vită garnisită și o minunată prăjitură cu zmeură. Ceilalți meseni erau, după toate aparențele, turiști sau localnici; toți îi dădeau un sentiment liniștitor. Line se temea mai ales să nu întâlnească o veche cunoștință care ar fi privit-o aspru înainte de a ieși pentru a răscoli trecutul cu întreaga vale. Își imagina deja tonul:

– Domnul MacArdh lua masa la hotel, în compania soției sale! După tot ce s-a întâmplat! Păreau să fie în excelente relații... Credeți că...?

Aruncă o privire soțului ei – era superb. Părul dat pe spate, bine întins, strălucitor ca mahonul vechi, cămașa imaculată, haina din tweed bine croită care îi accentua și mai mult umerii lați, totul îi dădea un aer de distincție. Sub aparențele civilizației, avea un aer de libertate neîmblânzită, aerul orgolios al unui vultur, în mijlocul unor pui de potârniche speriați. Ochiul experimentat al lui Line descoperi cusătura aproape imperceptibilă de la manșeta cămășii; avu o strângere de inimă. Banii erau puțini în vale; o sclipire de amuzament îi licări în ochi, la vederea kiltului pe care îl arboră Piers.

Probabil că fusese al tatălui său: kilturile se transmiteau din tată în fiu, atâta timp cât țesătura rezista uzurii. Văzuse la Muzeul Highlands, la Fort William un kilt venerabil care fusese purtat timp de o sută de ani și al cărui tartan avea ținuta unei țesături noi, iar culorile își păstrasera prospețimea.

Vocea lui Piers o întrerupse din visare.

– Pentru a treia și ultima dată, Line, vorbește-mi despre această Miss Lee.

Line vru să-i taie scurt elanul de tandrețe ridicolă. Să-l ia naiba, era pe punctul de a o face iar pe nobilul scoțian! Insinua că Ruth nu era o persoană acceptabilă, că trebuia să reanalizeze situația, înainte de a o putea agreea. Făcea mare caz pentru nimic! Ruth, prietena ei, cea care a ajutat-o când toți au abandonat-o!

– Ruth? Spuse ea surâzând la auzul acestui nume. Este mai mult decât șefa mea, este prietena mea.

– Și atunci? spuse el cu duritate. Asta nu e o recomandare, dimpotrivă!

Line simți lovitura.

– Poate, dar care este legătura cu ceea ce ne preocupă?

– Simplu, spuse el, așezându-se mai bine pe scaun și jucându-se cu paharul: Murdo, administratorul meu, pe care l-am chemat în această după-amiază, după ce te-am salvat, m-a informat că închirierea s-a efectuat prin corespondență, fără ca Miss Lee să fi venit să viziteze vila. Asta mă face să cred că ideea a fost a ta.

– Greșit, spuse ea, ușor amabilă. Nu am nici un fel de răspundere. Ruth a văzut anunțul dumneavoastră în ziar și ideea i-a venit ei. A închiriat casa dumneavoastră pentru șase luni și cred că a plătit foarte scump această favoare. Totul a fost semnat în contract: nu este un pic târziu pentru a avea obiecții? Cunoscând-o pe Ruth, nu cred că vă va lăsa să reziliați contractul sau să-i creați probleme fără o solidă recompensă financiară. Dacă insistați, v-ați putea trezi curând într-un proces neplăcut și costisitor și, continuă ea măsurându-l din

cap până în picioare, știu că dacă Ruth are mijloacele de a vă intenta un proces, dumneavoastră nu le aveți. Totuși, dacă doriți cu adevărat, vă voi obține o întâlnire cu ea.

Line avu un zâmbet amar care înlătură orice urmă de tandrețe. Intenționa să i-o plătească cu vârf și îndesat celui care era după opinia ei, un adversar nemilos.

– Când am părăsit acest loc, reluă ea, trebuia să găsesc de lucru și un acoperiș deasupra capului, iar asta cât mai repede, pentru că aveam puțini bani. Am decis să plec la Blackpool: calculasem că era locul cel mai îndepărtat unde puteam ajunge cu suma pe care o aveam...

– De ce Blackpool?

– Pentru că, vreți sau nu să credeți, acest oraș ticsit de pensiuni și de hoteluri îmi oferea numeroase posibilități de angajare: la vremea aceea nu lucrasem decât în domeniul hotelier...

– Și Miss Lee avea o pensiune sau un hotel?

– O... nu, ezită ea, în defensivă.

– Ce vârstă are?

– Este o întrebare delicată. Să spunem că este prea bătrână pentru dumneavoastră. Vârsta ei exactă nu o știu. Șaizeci, șaptezeci, poate mai mult – nu am avut niciodată indiscreția să o întreb.

El tuși ușor pentru a-și masca neliniștea.

– Hm! Nu mă poți învinui că bănuiesc că tu ai pus la cale toată afacerea.

Asta suna ca o acuzație.

– Mă faceți să vă pun la îndoială inteligența, se aprinse ea. Chiar credeți că există ceva pe lumea asta care m-ar putea

determina să vin aici, din propria-mi dorință? Aș fi ales cu bună știință să locuiesc pe domeniul dumneavoastră? Dacă asta credeți, vă flatați. Dacă ar fi fost decizia mea, aș fi ales să locuiesc la celălalt capăt al lumii. Nu îmi doream nimic mai mult, decât să uit de existența dumneavoastră și eram pe punctul de a reuși acest lucru, când Ruth a avut această idee bizară. Dacă vreți să știți, am încercat să o descurajez și... Ah! Da, uitasem... Ruth are neapărat nevoie de telefon. Am făcut o cerere la Telecom, ieri: mi-au spus că au nevoie de autorizația dumneavoastră pentru a prelungi linia.

– De ce vrea telefon?

– Oh! de amuzament! spue ea ironic. Tocmai v-am explicat, dacă m-ați fi ascultat... Ruth este o doamnă în vârstă și ar putea avea nevoie de un doctor.

– Este perfect rezonabil, conchise el, cu o politete glacială. Mă voi ocupa de asta mâine dimineață. Mai vorbește-mi despre Miss Lee. Nu are nici o pensiune, nici un hotel... mă ascuți, Line?

Cu un aer absent, mută cana de cafea, gândindu-se la ce îi va spune și, dintr-o dată, totul deveni clar: îi va spune adevărul, nimic altceva, decât adevărul, dar nu tot adevărul!

– Ruth este o clarvăzătoare profesionistă. Deși și-a restrâns activitatea în ultimii ani, mai analizează încă anumite cazuri care i se par interesante – ceea ce constituie un motiv în plus să aibă nevoie de telefon. Liniștiți-vă, adăugă ea, în nici un caz nu-și va pune în cap să se plimbe pe mătură sau să facă serate demonice, cu proiectoare agățate în copaci.

Line își privi ceasul.

– Dumnezeuule! Exclamă ea, consternată. Este trecut de ora zece și trebuia să o sun pe Ruth...

Ea se ridică.

– Înainte de asta, v-am satisfăcut curiozitatea? Ruth duce o viață foarte liniștită, iar eu promit că nu voi deranja pe nimeni. Abia vă veți da seama de prezența noastră aici.

– Nu fi mai proastă decât pari, îi aruncă el, amabil.

Îl ținti cu privirea. Nu își mai făcea griji de acum înainte, să-i fie pe plac. „Sper ca toate astea să se termine cât mai curând, își spuse ea și să nu-l mai văd niciodată.”

Se îndreptă cu pas vioi spre cabina telefonică; mătasea roz a compleului îi mângâia grațios picioarele lungi și delicate.

– Alo! Tu ești, Zăpăcito? Tocmai mi-am băut ciocolata de seară. Mi-au sosit lucrurile? Ai instalat tot?

Cât de mult o liniștea această voce aspră.

– Totul este în ordine, draga mea.

Line se surprinse surâzând liniștit la auzul vocii bătrânei doamne. Era atât de bine să simți prezența unui prieten, să poți vorbi fără să apeși fiecare cuvânt. Privi cu neîncredere spre Piers și îl văzu rezemat de perete, aproape de fața laterală din sticlă a cabinei, care era destinată să protejeze intimitatea discuției.

– Te aștept, suspină ea cu nerăbdare în glas. Ai terminat pregătirile? Pot veni să te iau week-end-ul acesta?

– Nu, spuse Ruth, categoric. Nu acest week-end, nici viitorul. Lasă-mi două săptămâni ca să vin, am enorm de multe lucruri de făcut. Atâtea scrisori care exprimă suferința! Cât de dificil e fără tine! Trimite-mi, draga mea, o carte poștală, cu numărul de telefon, imediat ce îl vei instala – pot citi cifrele;

te voi suna să-ți spun când sunt gata. Altceva: mașina ta. E prea mică pentru lucrurile mele. Am vorbit despre asta cu tânărul de la garaj. Au un Range Rover de ocazie momentan și ar fi perfect pentru noi. . .

– Un Range Rover! exclamă Line, tăindu-i-se respirația. Dar draga mea, asta costă enorm, chiar și de ocazie și nu. . .

– Oh! Nu îți fă griji, pot plăti, o întrerupse Ruth.

Line dorea să-i spună că Range Rover era o mașină foarte înaltă și deloc potrivită pentru o doamnă în vârstă, dar Ruth continua să vorbească nestingherită, fără să-i dea ocazia să mai spună ceva.

– Nu te simți prea singură, Zăpăcito? Nu uita să-mi trimiți cartea poștală. Îți voi trimite scrisorile într-unul dintre plicurile de reexpediere pe care mi le-ai lăsat. Sună-mă cât de curând poți.

Cu un mormăit de satisfacție, Ruth închise.

Piers era la masă, când ea reveni. Achitase nota de plată, al cărei total o ului pe Line. Era inutil să se ofere să-și plătească partea, chiar dacă ar fi putut să și-o asume; în plus, Piers părea foarte prost dispus. Era în mod evident hotărât să scurteze întâlnirea cu Line: știa suficiente lucruri despre Ruth și nu mai avea timp de pierdut cu Line. O grăbi să-și bea cafeaua, ceea ce îi fu ușor, căci se răcise între timp; într-o clipită, ieșiră din restaurant.

La volanul mașinii, urcă panta abruptă din Creevie ca și când s-ar fi aflat pe o pistă de circuit pentru automobile. După ce trecu de partea cealaltă a dealului, începu să coboare cu o viteză nebună. Dar cu Piers se simțea întotdeauna în siguranță. Nu era nici neglijent, nici imprudent. Dacă mergea

cu viteză, însemna că era stăpân pe situație: cunoștea ca pe propriile buzunare fiecare hop, fiecare curbă al acestui drum periculos.

Dincolo de satul Glenardh, drumul nu mai era asfaltat. Land-Roverul se năpustea zdruncinându-se asupra urmelor adânci ale drumului, ca un cal nebun. Line își aruncă privirea pe chipul soțului ei. Lumina era slabă; văzu însă că intuiția nu o înșelase: Piers era pradă unei mâinii negre. Își simți inima bătându-i un pic mai repede.

Până la problema legată de Ruth, nu se întâmplase absolut nimic care să-i motiveze schimbarea de comportament. Fusese calm și o companie plăcută, cât timp evocase locurile și oamenii pe care îi cunoscuse când era mică. Chiar când a venit vorba despre Ruth, au abordat subiectul într-o manieră destinsă, și Piers păruse satisfăcut de răspunsurile sale. Atunci, de ce?

Ridică din umeri în întuneric. Era furios? Puțin îi păsa: ea nu avea nici o legătură cu asta. De ce s-ar învinui?

Land-Roverul termină cursa în fața casei, în scârțâitul frânelor. Se opri atât de brusc, încât Line fu aruncată în față, în ciuda centurii de siguranță. Când își reveni din lovitură, izbucni la rândul ei, furioasă:

– Ce se întâmplă cu dumneavoastră? țipă ea. Ați fi putut să ne ucideți!

– Destul! strigă el.

Înainte să-și dea seama, îi deschise portiera cu zgomot, o scoase brutal din mașină și o trase de-a lungul grădinii, aruncând-o pe ușa de la intrare, pe care o deschise cu o formidabilă lovitură de picior. O împinse cu o mână sigură în

camera de zi, și aprinzând o lampă în trecere, o împinse cu asprime într-unul dintre fotoliile recent aduse.

– Deci, acesta este genul de conversație pe care îl ai cu șefa ta, spuse el cu un aer de tulburare. Nu te vei instala confortabil aici, micuța mea – nu atâta timp cât vei fi soția mea. Voi face tot posibilul să împiedic acest lucru!

Line nu auzi prima parte a frazei, încercând să-și vină în fire, după un astfel de tratament. Dar a doua parte o auzi foarte clar. Când își ridică privirea spre el, ochii ei albaștri aveau o licărire de ură. Niciodată nu fusese astfel tratată, niciodată, și nu era dispusă să accepte asta!

– Soția dumneavoastră! spuse ea, scuturată de un râs strident, aproape isteric. Dați-mi voie să râd! Atunci cine pretindea că nu vrea să-și murdărească mâinile cu cineva de teapa mea, o destrăbălată, o târfă? Cine a trâmbițat că i-aș dezonora patul? Că singurul loc indicat pentru a mă avea ar fi paisele din grajd? Vă întreb, cine?

Se opri o clipă ca să-și recapete suflarea. De furie, își strângea convulsiv pumnii.

– Cine, vă întreb, a abătut asupra mea toate insultele? Cred că trebuie să vă împrăștiți memoria! Da, ați ghicit, era scumpul meu soț! Dumneavoastră erați! Soțul meu, bărbatul care și-a amintit brusc faptul că este soțul meu, după ce timp de cinci ani i-a fost mai comod să uite acest lucru. Nu v-a păsat niciodată de soarta mea în tot acest timp; aș fi putut la fel de bine să mor de foame, fără ca acest lucru să vă neliniștească!

Suspina, trase adânc aer în piept și continuă pe un ton și mai ascutit :

– Nu eram suficient de bună pentru Măria Sa atotputernică: m-ați respins! M-ați amenințat, m-ați terorizat! Vă urăsc! urlă ea, ieșindu-și din fire.

– Încetează s-o mai faci pe eroina unei melodrame, o întrerupse el cu o voce neutră, te comporți ca un copil și mă voi vedea nevoit să te tratez ca atare. Te voi pune pe genunchi și îți voi administra o bătaie atât de zdravănă, încât nu te vei mai putea așeza timp de o săptămână. Bea, zise el, întinzându-i o sticlă. Începând din acest moment, te vei comporta ca o ființă rațională. Avem câteva probleme de rezolvat și le vom rezolva imediat. Am spus că nu te voi lăsa să-ți instalezi amantul aici și o repet. V-aș arunca mai curând în infern – sau pe fundul apei!

– Amantul... amantul meu?

Cu prețul unui imens efort, reuși să pună sticla pe masă, în loc să i-o arunce între ochi.

– Dar dumneavoastră... dumneavoastră..., se bâlbâi ea în furia care o sufoca, nu știți nimic despre viața mea personală și nu vă privește cu nimic!

Făcu eforturi să se calmeze și, când consideră că poate vorbi fără să țipe, ridică o sprânceană disprețuitoare.

– Aș putea să știu ce vă dă dreptul să credeți că am un amant?

Furia lui Piers, vizibilă în ochii săi scânteietori și în paloarea buzelor, deși reținută, era la fel de intensă.

– I-ai telefonat în această seară de la hotel și ai avut îndrăzneala să o faci sub nasul meu, spuse el pe un ton de conversație.

Line, care era departe de a-și fi recăpătat sângele rece, nu mai simțea teamă, ci doar exasperare.

– I-am telefonat lui Ruth! țipă ea. Trebuie să vă reamintesc faptul că o conversație telefonică are un caracter strict privat? Nu aveți dreptul să-mi dați târcoale și să ascultați.

– Dimpotrivă, aveam tot dreptul. Tu ești soția mea...

– Foarte amabil din partea dumneavoastră să vă amintiți, îl ironiză ea.

Îi ignoră replica.

– ... și nu încerca să mă convingi că vorbeai cu prietena ta Ruth! Tinerele nu spun șefelor „dragă“, mai ales dacă este vorba despre o doamnă în vârstă; ele nu surâd prosteste la telefon. Nu trebuie să mă iei drept prost, Line: trag din fapte concluziile de rigoare. Să vedem: închiriez o casă și un capăt de teren unei anumite doamne Lee, dar în locul ei te prezinți tu, cu o frumoasă explicație. Pretinzi că va veni mai târziu și întrerupi cina pentru a alerga să-i telefonezi. Îi spui „dragă“, îi murmuri că o aștepti, comentezi prețul unei mașini pe care „ea“ vrea să o achiziționeze, care nu este tocmai tipul de mașină potrivit pentru o bătrână doamnă; în tot timpul discuției, surâzi fericită ca și când „ea“ ar fi lumina vieții tale...

Lui Line i-ar fi plăcut să stăpânească arta raționamentului, ca el; mai ales, îi invidia această aparentă impasibilitate care era forța sa...

– Și sunteți gata să credeți ce este mai rău, nu-i așa? Mă întreb care poveste v-ar satisface? După dumneavoastră, Miss Lee este un bărbat și eu sunt amanta sa; asta nu vi s-ar părea ridicol, o asemenea intrigă pentru o miză atât de derizorie:

închirierea unei modeste case pe o perioadă de șase luni? Mai sunt și alte divagații care fermentează în sufletul dumneavoastră morbid?

– Nu am un suflet morbid!

– Sunteți sigur? M-ați fi putut face să-mi pierd mințile! Nu era nevoie de un spirit pervers și morbid pentru a decide dintr-o privire că am pozat nud pentru faimosul portret? Fiind convins în acel moment că m-am culcat cu pictorul! Singurătatea v-a luat mințile – sunteți nebun de legat!

În ochi i se strecură o umbră de răutate.

– Ați fost oare, atât de singur? Îl întreabă ea veninos. Sunt convinsă că Sheena v-a consolat când ați „descoperit” mârșăvia mea. Totul s-a petrecut în patul nostru, cu ocazia nopții noastre de nuntă? Sunt sigură că nu dorea decât asta! Și nu aveți nici un regret pentru toată frumoasa ei avere?

Argumentația sa nu se baza deloc pe rațiune; era totuși satisfăcută că-i trimisese câteva săgeți înveninate, mândră că își învinsese lacrimile, gata de un nou atac, dacă și-ar fi permis o altă remarcă neplăcută asupra moralei sale.

Piers fu rapid. Dintr-o săritură fu lângă ea, o prinse cu putere de țesătura fragilă a costumului roz și trase cu toată forța, obligând-o să se ridice. O strânse în brațe, buzele lui punând sălbatic stăpânire pe buzele ei.

Știu în acel moment că era ceea ce așteptase dintotdeauna. Dar nu în acest mod, nu într-o confruntare și cu mânie! Gemu cu deznădejde. Piers nu era doar supărat, era furios – ca și când ar fi avut acest drept, ca și când nu putea să o lase să aleagă liber și nici măcar să existe!

O tratase ca pe o destrăbălată, ca pe o ușuratică – nimic nu era mai adevărat. Ea era o ușuratică, ușuratică lui, îi aparținea de când se știa. Dacă el i-ar fi cerut-o, i-ar fi îndeplinit dorința, în orice moment din trecutul lor. S-ar fi dăruit fericită, chiar dacă el nu o iubea. El nu i-a cerut niciodată acest lucru; dimpotrivă, a fost întotdeauna foarte corect. Când s-au căsătorit, cât de naivă era, credea că ține cerul în mâini; visul ei fericit se făcuse țândări înainte să fi putut măcar gusta din el, luându-i orice șansă de a mai fi fericită pe viitor. Cel mai rău era că, de atunci, nici un alt bărbat nu mai intrase în viața ei.

Clătinându-se, își simți buzele mișcându-se sub apăsarea gurii lui semețe. Măinile lui Piers erau acum mângâietoare; o căldură dulce-amară puneă stăpânire pe corpurile lor, în mod irezistibil. Ea încercă să-și adune puterile pentru a se stăpâni. Totul fu în zadar când palmele lui insistente îi atinseră sânii care se întăriră voluptuos. Cu un suspin de plăcere, se lăsă în sfârșit în brațele lui; gura sa se deschise sub a lui și-i întoarse pasional sărutul. Avu impresia că trăiește din nou în vremea de dinaintea căsătoriei, când el era tandru și delicat față de ignoranța ei, inițiind-o în bucurii necunoscute. Aceste momente delicioase îi luminau viața; se lipi drăgăstos de el, ezitând totuși să se abandoneze imediat plăcerii misterioase. El îi respectă timiditatea.

Haideți, povestea sa nu se va termina ca cea a Cenușăresei, iar Făt-Frumos în armură strălucitoare nu era în acest caz decât un bărbat furios, orbit de bănuieli. Ea nu își făcea iluzii: această îmbrățișare nu avea viitor. Dacă s-ar fi abandonat momentului, el ar fi disprețuit-o și mai mult, iar ei nu i-ar mai

fi rămas decât să dispară pentru a doua oară. Nu era mai bine să reziste, indiferent cât de mult ar fi costat-o acest lucru?

De ce, o, de ce alesese Ruth această casă, tocmai aici? De ce aici și nu în altă parte? Nu suferise destul?

Încet, foarte încet, căci fiecare centimetru era parcurs dureros, mâinile lui Line alunecară de pe gâtul pe care îl mângâia, pe pieptul viril pe care îl respinse ferm. Buzele ei refuzară sărutul lui. Inima îi sângera.

– Eu... Eu nu apreciez obiceiurile barbare, bâigui când el își ridică în sfârșit capul.

Ea îi evită privirea, căzu în fotoliu și contemplă starea jalnică în care se afla costumul ei de mătase. Vesta scurtă era intactă, dar rochia îi fusese ruptă și mai mulți nasturi smulși.

– Prefer în mod cert manierele mai civilizate, adăugă ea cu o voce fermă care o surprinse. Cum se putea comporta atât de natural, având în vedere că toată viața ei fusese brutalizată?

– Vă rog, nu vă cereți scuze, îl ironiză ea pe un ton înțepător. În mod evident, faceți parte din Epoca de piatră, dar, din câte știu, eșecul căsătoriei noastre nu vă justifică acest comportament de om din Neanderthal!

Pierce respira greu. Un val de sânge îi înroși pomeții aspri. Încercă s-o ia din nou în brațe.

– Vorbești prea mult, murmură el cu o voce răgușită. Întotdeauna vorbești prea mult.

Line îi îndepărtă cu greu mâinile. Inima încetă să-i mai bată puternic. În suflet i se născu ideea că de acum înainte nu își va mai putea reveni la normal. Totuși, se așeză liniștită, întorcându-și privirea și luă sticla de pe masă. Își turnă un

pahar plin, îl dădu pe gât dintr-o înghițitură, ca și când viața sa depindea de această licoare și fu mulțumită să observe că mâna îi era fermă ca o stâncă.

– Line...

Piers se aplecă spre ea și-i opri sticla, în momentul în care ea era pe punctul de a-și turna încă un pahar de alcool. Ochiul lui Line sclipiră de mânie: avea nevoie de băutură și el o împiedica!

– Line, reluă el. Noi doi trebuie să vorbim. Sunt lucruri pe care...

– Să vorbim! exclamă ea cu o față inexpressivă. Să vorbesc cu dumneavoastră!

Singurul pahar băut îi dădu putere: simțea alergându-i prin vene o energie care putea fi luată drept curaj.

– Nu folosește la nimic să vorbim! Dumneavoastră și ipocrizia dumneavoastră! Este posibil ca același om care dimineată se simțea jignit la vederea unui simplu bikini, să vrea seara să se arunce asupra mea, încercând să-mi smulgă hainele? Uitați-vă în ce hal mi-ați adus rochia.

– Tu ai căutat-o, micuță vrăjitoare, tu ...

– Cum îndrăznești? Sunteți jignit, fără îndoială de faptul că am sugerat că între Sheena și dumneavoastră...

Îl privi cu un aer dezgustat.

– Ar fi trebuit să vă căsătoriți cu ea, așa cum își propusese mama dumneavoastră, aducând-o de la Edinburgh. Asta v-ar fi scutit de multe neplăceri, la fel și pe mine – nu m-ați fi insultat! Nu m-am lăsat niciodată înșelată de atitudinea față de Sheena, chiar când eram o fetiță. Nu este asta o altă dovadă de ipocrizie?

– Adică? întrebă el cu blândețe prefăcută.

Ea roși.

– Știți prea bine! Dumneavoastră și Sheena, amintiți-vă: când v-a trebuit o zi întreagă și jumătate de noapte să verificați gardul cerbilor ...

Piers surâse înduioșat, uimind-o.

– Era un gard foarte lung, zise el zâmbind la această amintire.

– Și când ați fost la pescuit amândoi și v-ați lăsat surprinși de maree? continuă ea exasperată. Ce s-a putut întâmpla atunci? Oh! Îmi amintesc: ați remorcat barca până la plaja din Gairloch și a trebuit să așteptați ca marea să o pună din nou pe linia de plutire...

– Ești geloasă?

– Deloc! ți-pă ea furioasă. Dar eu, eu nu am avut nici o șansă să mă apăr. Am fost judecată, declarată vinovată, condamnată fără să fiu ascultată; și dumneavoastră sunteți, scumpul meu soț, cel care ați fost judecător și jurat. Când vă veți întoarce acasă, vă veți așeza în faimoasa Cameră și pentru a vă liniști nu mai puțin faimosul caracter, veți simți dorința să dați la o parte tapițeria roasă de molii și să contemplați tabloul infam.

Își coborî vocea, spunând ultimul cuvânt și brusc, furia i se potoli. Era frântă de oboseală – nimic nu mai conta.

Întinzându-se în fotoliu, închise ochii în speranța că el va pleca, dar el nu se mișcă.

– Ascultă, spuse ea obosită. Am avut o zi foarte încărcată. Aproape că m-am înecat, am fost îngrozită și nu cred că pot suporta mai mult de atât. De asemenea, vă rog să mă lăsați singură.

Nu-și putu da seama dacă era veselă sau tristă, în momentul în care ușa se închise în spatele lui. Îi ascultă pașii în grădină, zgomotul porții, Land Roverul al cărui motor se auzea din ce în ce mai slab, pe măsură ce mașina se îndepărta.

Urcă mecanic scara și, punându-și coatele pe fereastra camerei, privi pe celălalt mal al apei, luminat ici și colo. Celălalt mal al vieții sale...Cât de departe i se părea! La ani lumină.

Când va veni Ruth, ar fi mai bine să evite explicațiile. Își va da demisia și va pleca fără alte comentarii. Asta va tulbura planurile lui Ruth în legătură cu lunga vacanță pe care și-au promis-o...

Line încetă să mai divagheze. Se dezbracă, făcu un duș și se vâri în pat. Se simțea rău. Nu mai era un copil, nici măcar o tânără fată; i se părea că pe măsură ce treceau anii, suferința devenea insuportabilă. Durerea o tortura fără un remediu posibil – suferința o făcuse să-și cunoască foarte bine propriul suflet.

Piers încă o dorea. Își dăduse seama din aviditatea tandră cu care o săruta, din strălucirea ochilor, din ardoarea mâinilor și din îmbrățișarea sălbatică. De ce nu o mulțumea această dorință? De ce era atât de exigentă cu proveniența ei? Era atât de important faptul că ceea ce îi oferea el nu era cu adevărat iubire? De ce nu-i era suficientă satisfacerea simțurilor, ușor de îndeplinit, ușor de uitat? Sau era la mijloc altceva ce nu putea fi uitat?

Își luă un halat și coborî să-și facă un ceai.

Capitolul 4

În după-amiaza următoare, după ce își termină masa, îi fu instalat telefonul, fără prea mult deranj. După ce au verificat buna funcționare a aparatului, instalatorii au plecat înainte să fi avut timp să le ofere o cafea. Se întreba cum să-și petreacă restul zilei.

Evită cu hotărâre să privească celălalt mal al apei, în timp ce își pregătea un ceai de care nu prea avea chef și pe care, de altfel, nici nu-l bău. Își luă un hanorac peste blugi și pulover și, urcându-se în mașină, plecă spre Creevie. Acolo, îi trimise lui Ruth numărul de telefon, scris cu cifre mari, vizibile, pentru ca bătrâna doamnă să nu se înșele. Își cumpără diverse ziare cu toate aparițiile disponibile și câteva cărți. Ziarele îi vor fi foarte utile: lui Ruth îi plăcea să aibă o privire de ansamblu asupra pieței financiare și a bursei.

La gândul acesta, surâse. Ajunse în singurul salon de ceai din Creevie. Ruth nu se baza doar pe globul ei de sticlă și pe cărțile de tarot pentru a se informa, mai ales când trebuia să

sfătuiască un om de afaceri. Făcea de asemenea apel la buna sa intuiție, dar mai ales la tendințele indicate în paginile financiare ale ziarelor. De aceea, Line făcea un rezumat pe care i-l citea în fiecare zi și pe care Ruth și-l amintea în cele mai mici detalii – avea asemenea multor alți analfabeți, o extraordinară ușurință de a memora discursuri întregi.

Line era la cea de-a treia brioadă și la a doua cană de ceai, când Sheena Gow intră și se așeză în fața ei. Deși la vederea părului ei blond argintiu și a eleganței de bun-gust i se strânse inima, Line afișă un aer politic, specific revederilor lipsite de entuziasm. Termină de pus unt pe brioadă și așteaptă tăcută prima săgeată care nu întârzie să apară.

– Micuța Linette, ți-a spus Sheena, ce surpriză să te văd aici!

Line nu răspunse. Avu un șoc să o revadă pe Sheena. Ele nu avuseseră niciodată puncte comune: în afară de faptul că Sheena fusese mai apropiată ca vârstă de cei treizeci și doi sau treizeci și trei de ani ai lui Piers, decât cei douăzeci și patru ai Linei, se arătase întotdeauna distantă față de copiii din vale – încă își mai păstra distanța, în ciuda aspectului său agreabil, un pic mai afectat poate, decât altădată; ochii săi de un albastru șters erau mai duri. Privirea pe care i-o aruncă lui Line era la fel de rece și lipsită de prietenie, ca apele râului iarna. Semăna mai mult ca niciodată cu Regina de Gheață: își proteja cu gelozie tenul alb de lumina soarelui, nu-și permitea să râdă și nici expresiile care i-ar fi ridat fața netedă – întotdeauna ireproșabilă și perfect distantă.

Line, cu nervii întinși la maximum, încercă să ia o atitudine relaxată. Așteaptă zâmbind reacția Sheenei.

– Tu ești ultima persoană pe care mă așteptam să o văd aici, spuse Sheena, obligată să ia inițiativa. Nu am crezut niciodată că vrei să revii aici.

Line luă o înghițitură și ridică o sprânceană.

– Da? Și de ce? spuse ea dulce.

Sheena se strâmbă și râse pițigăiat.

– Poate pentru că îmi amintesc prea clar unele lucruri, Linette. Corectează-mă dacă greșesc, dar ai fugit cândva de aici precum un hoț, nu-i așa?

– Într-adevăr, recunosc Line.

Ochii săi mari de un albastru închis deveniră severi, iar gura fragedă se strânse la amintirea unei vechi nedreptăți...

– Și știi la fel de bine ca mine, reluă ea sec, cine este responsabil de această fugă. Dar a trecut atâta timp de atunci...

Constată, vorbind, că Sheena nu o mai intimidă: cei cinci ani petrecuți cu Ruth îi întăriseră mult încrederea în ea însăși.

– Încă mai ești supărată pe bietul Archie? se întristă Sheena.

– Dimpotrivă, n-am fost niciodată. Dar să vorbim despre altceva: au trecut cinci ani care m-au schimbat mult, m-am maturizat.

Își scoase în față bărbia autoritară, hotărâtă să lupte dacă era cazul.

Sheena nu mai insistă și schimbă cu dibăcie subiectul.

– Piers mi-a spus la telefon că ai închiriat casa pe timpul verii?

Line își turnă încă o cană de ceai și o privi gânditoare pe tână femeie. Încercase de multe ori să descopere cine fusese cel care-i distrusese în mod conștient căsătoria. Vinovata era

așezată în fața ei, cu ochii lucindu-i cu o sclipire rece pe fața mândră, examinând-o așa cum un pursânge examinează topăiala unui tânăr măgar. Cunoștea foarte bine intrigile Sheenei. Conduasă la Eilean Ardh de foarte tânără, fusese pregătită cu sânguință să devină soția lui Piers. Sigură de viitorul său, Sheena nu se gândise că ceva ar putea împiedica planurile construite pentru ea, de familie; astfel, se simțise autorizată să oprească mersul lucrurilor: pentru a-și atinge scopul, utilizase pur și simplu talentul tânărului ei frate, Archie. Line se întreba ce plan mai pusese la cale acum; prezența ei aici nu era cu siguranță o simplă întâmplare.

— În ceea ce privește casa, nu sunt eu vinovată, glumi ea. Nu mi-aș cheltui banii astfel. Șefa mea este cea care a închiriat-o. Dorea să-și ia o lungă vacanță anul acesta, nu a mai avut vacanță de mult timp: nu sunt aici decât pentru a-i ușura instalarea.

— Dar nu vei rămâne?

Line observă că Sheena respiră ușurată, ceea ce o făcu să se decidă. Nu, era hotărâtă, nu se va mai salva fugind a doua oară. Poate că va suferi din cauza durerii pe care o simțea, dar de data asta nimeni nu o va mai îndepărta.

— O! Da, rămân, murmură ea cu un zâmbet incert. Șefa mea are nevoie de mine. Este atât de ciudat pentru ea să închirieze o casă...

— ...și la un preț la fel de derizoriu, se plânse Sheena. I-am spus lui Piers că ar fi putut cere dublu, dar știi cât de stupid de sentimental e el.

Line nu știa nimic despre asta. Se gândea la rănilor pe care i le datora, unele morale, altele fizice, de când îl întâlnise ieri, iar ea se strâmba în sinea ei, afișând o figură indiferentă.

– Piers nu e nici stupid, nici sentimental, spuse ea. Este făcut din beton armat!

– El! Este cel mai vulnerabil dintre bărbați! Presupun, Line, că este inutil să apelez la bunele tale sentimente? Îți dai seama în ce situație jenantă îl pui? Imaginează-ți ce vor zice oamenii când vor afla că ai revenit! Bârfele circulă atât de repede. Nu crezi că ar trebui să pleci cât mai curând, pentru a nu pune pe toată lumea în încurcătură?

Line, cuprinsă de un râs nervos, se abținu să răspundă că era imposibil să-l pună cineva pe Piers în încurcătură. Era mai bine să nu comită acest gen de greșeală. Hotărî să fie diplomată.

– Nu pot, spuse ea. Lucrez pentru Miss Lee. Nu știți ce înseamnă să muncești pentru a trăi, nu-i așa? Sunteți plătită să executați anumite sarcini: Miss Lee îmi cere supunere, în schimbul căreia mă răsplătește cu un bun salariu.

– Sunt convinsă că va înțelege situația, dacă îi vei explica...

Chelnerița se apropie agitată, iar Sheena o îndepărtă cu un gest autoritar al mâinii.

– Poate, reluă ea, aș putea discuta eu cu ea – totul e posibil între două femei de afaceri, nu-i așa? Să nu crezi că vreau să-ți dictez comportamentul, Linette, dar această confuzie trebuie lămurită cât mai curând. E atât de jenant pentru toată lumea.

– Pentru toată lumea sau pentru dumneavoastră personal? Am impresia că asta îl privește doar pe Piers.

– Ne privește pe toți, repet. Pe familia lui Piers, pe locuitorii de aici... și fiindcă insiști, pe mine însămi. Vorbind sincer, în acești cinci ani, Piers și cu mine ne-am înțeles excepțional și...

Ochii gri-bleu, atât de reci, se însuflețiră. Își coborî privirea spre mâini, cu aerul unei timidități neașteptate.

– Îl înțeleg pe Pierce mai bine decât în trecut, reluă ea. Este tipul de om care se lasă chiar exploatat. De exemplu, are niște principii total demodate. Poate nu vei crede, dar a refuzat mereu, categoric, să divorțeze de tine; de fiecare dată când abordam subiectul, îl respingea pretextând că erai foarte tânără la vremea aceea.

Line deschise ochii mari.

– Fără îndoială, aștepta ca eu să divorțez? Sunteți sigură că vorbim despre același bărbat? Cel pe care îl descrieți, cu principiile lui de altădată, cu idei cavalierești și alte baliverne, nu l-am întâlnit niciodată; este adevărat că percepem oamenii în mod diferit, nu-i așa? Poate că Piers nu este unul și același pentru toți.

Sheena hotărî să ignore această impertinență. Judecând după buzele strânse, această decizie necesitase un efort considerabil. Fața îi deveni și mai inexpressivă, ochii păreau două pietre șlefuite, dar în afară de aceste semne de nervozitate, își păstra cu succes calmul. Când în sfârșit luă cuvântul, vocea sa avea tonul calm și rațional, ca și când ar fi discutat cu un delincvent care tocmai a provocat un scandal.

– Tu nu-l cunoști pe Pierce așa cum îl cunosc eu, Linette. La urma urmei, am crescut împreună. Mama lui ne-a adus pe mine și pe fratele meu aici, acum douăzeci de ani; am locuit toți la Eilean Ardh și în aproape douăzeci de ani, înveți multe despre un om – știi cum să rezolvi problemele atunci când apar...

– Probleme ca mine?

– Exact, aprobă grațios Sheena. Cândva am ținut un consiliu de familie pe tema ta, așa cum am făcut-o întotdeauna când am luat decizii importante. Ritualul era neschimbat, luam loc în jurul unei mese și...

– Ușor de explicat, murmură Line clătinându-și capul. Adevărul este că vă coalizați împotriva celui care îndrăznește să se sustragă regulilor voastre, hărțuindu-l până renunța la planurile sale, sleit de puteri. Mă întreb cum a rezistat Piers până la a mă conduce la altar...

– A fost imposibil să-l facem să fie rezonabil, mai ales după ceea ce ne-a spus...

– Ce v-a spus?

– Că trebuia să te ia de soție! Ne-am străduit în zadar să-l facem să înțeleagă că era pe punctul de a comite o prostie, că nici unul nu erăți de învinuit, mai ales tu, Linette, care erai încă o copilă, a refuzat categoric să ne asculte. Atunci, își arată vechile principii de onoare: nu voia să renunțe, datoria lui era să te ia de soție. Cu cât încercam mai mult să-l facem să se răzgândească, cu atât se încăpățâna mai mult... Ce s-a întâmplat cu copilul, Line?

Sub efectul șocului, Line așteaptă ca bruma de mânie din ochi să i se risipească. Când simți că poate vorbi normal, își plecă privirea și se concentrează asupra degetelor.

– Nu vorbesc niciodată despre această perioadă a vieții mele, spuse ea dintr-o răsuflare. A fost prea penibil.

Piers! I-o va plăti când va pune mâna pe el! Îl va distruge, îl va jupui de viu! Cum a îndrăznit să spună asemenea minciună familiei sale!

– Sunt convinsă că a fost jenant, o asigură Sheena cu simpatia pe care i-ar fi acordat-o unei servitoare însărcinate. Ai avortat?

Ochii lui Line străluciră răutăcios, printre gene. Jocul acesta putea fi jucat în mai mulți.

– Eram singură pe lume, declamă ea cu accente de patetism.

Sheena luă un aer înduioșat, delectându-se cu presupusa nefericire a Linei.

– Vai, dragă, înțeleg – dar e mai bine așa, nu crezi?

Line observă fără să răspundă mișcarea degetelor sale, care o fascina. Lumea întreagă înnebunise. Achită nota de plată ca un automat. Se ridică precum o păpușă mecanică, avu un surâs șters și ieși în lumina după-amiezii.

Urcându-se la volan, se forță să nu se gândească la nimic. Se concentra asupra drumului, ceea ce nu era prea ușor când mintea îi clocotea de dorința răzbunării, fără a mai vorbi de mulțimea de întrebări. Ce era între Sheena și Piers? De ce își mințise familia? De ce pretinsese că fusese însărcinată?

Ce prostie! În vale, se acorda mai puțină importanță acestor lucruri decât în altă parte – atitudine rămasă din vechi timpuri, când izolarea obliga locuitorii să aștepte rarele vizite ale preotului, pentru a celebra o căsătorie...

Ieși de pe șosea și asta o făcu să revină la realitate. Își alungă gândurile negre și își propuse să ajungă întreagă acasă.

Aici, parcă mașina și merse drept spre magazia de lemne; cu un mic topor ascuțit și cu toată forța brațelor, se înverșună să taie lemnele aliniate. Făcu o grămadă de așchii

nefolositoare pentru foc, pe care le împrăstie cu lovituri de picior. Reveni furioasă la mașină pentru a-și lua ziarele și celelalte provizii cumpărate.

Nu putea să mănânce, brișele și ceaiul îi tăiaseră apetitul. Luă două aspirine pentru durerea de cap și urcă la etaj pentru a se întinde.

Nu intenționa să doarmă, dorea să mediteze la ceea ce era de făcut. Dar la mijlocul unei savante pledoarii, în care îi oferea lui Ruth demisia sa, fără să-i spună exact motivul, Line se simți prea obosită și adormi.

Fu trezită mai târziu, de un zgomot. Soarele apusese de mult, iar acum era întuneric, o noapte fără lună, perfect senină; așteptă ca zgomotul să se repete și suspină cu regret când îl reauzi – ceva se mișca pe rocile malului. Cel puțin, zgomotul nu venea din casă. Cinci ani de viață citadină îi schimbaseră părerea pe care o avea despre siguranța personală, dar revenită aici, adoptă vechile obiceiuri: nu încuia ușile, nici măcar nu închidea ferestrele, măcar contra ploii. Dar aceste zgomote ascunse ale nopții o alertară, totuși. Ascultă atent, pentru a-și da seama de unde venea sunetul: identifică zgomotul unei bărci trase pe pietrișul malului, scârțâitul pașilor care traversau pietrișul, apoi tăcere... În sfârșit, zgomotul făcut de broasca de la intrare...

Line sări din pat, își luă halatul și alergă pe scări, fără să aprindă lumina. Nu era decât o singură persoană care ar fi avut imprudența și atâta tupeu, încât să intre aici ca la ea acasă; înarmându-se cu un impresionant baston, găsit în hol, așteptă în spatele ușii descuiate, gata să-l lovească acolo unde îl doare mai tare.

— Răutate!

Piers o luă total pe neașteptate, înconjurând casa și intrând prin bucătărie, care nu era încuiată. Îi prinse bastonul și i-l luă, după o scurtă luptă. În întuneric, ea scoase un țipăt de furie; sări asupra lui, cu degetele ca niște gheare, încercând să-l zgârie pe față. Unghiile de la mâna dreaptă își atinseră scopul, auzi un urlet de durere. În ciuda atacurilor sale rapide, fu ridicată și transportată sub un braț ca un pachet oarecare, până în sufragerie; el aprinse o lampă și o aruncă într-un fotoliu.

— E mai rău decât dacă aș fi vrut să prind o pisică sălbatică, spuse el ștergându-și obrazul zgâriat.

Îi examina pe sub genele plecate fiecare gest, căutând o scăpare. Nu purta kilt de această dată, ci blugi decolorați strânși pe picior și un pulover gros. Părea mai odihnit decât ea. Își aminti că are părul în dezordine, ochii încețoșați de somn și halatul desfăcut. Își acoperi iute picioarele și își strânse cordonul; își trecu mâna prin părul desfăcut, pentru a-l aranja. I-ar fi plăcut să se îmbroască, dar el îi împiedica trecerea, cu un aer încăpățânat.

— Ce poveste de adormit copiii i-ai spus Sheenei? o întreabă el fără blândețe.

— Oh! Cea pe care o aștepta, spuse ea neglijent, măsurând distanța care o separa de ușă și calculând șansele de a ieși înainte ca el să o împiedice. Nu avea șanse prea multe, dar merita să încerce.

— Oricum, continuă ea, era povestea Sheenei, nu a mea. Nu am făcut decât să o înfrumusețez.

Privirea îi alunecă din nou spre ușă.

– Nu încerca, o sfătui el. N-am chef de glumă.

– Nici eu! Vă amintesc faptul că ați venit aici fără a fi invitat, pe proprietatea lui Ruth, unde nu aveți nici un drept să intrați. Dacă așa ați decis să vă comportați, pe viitor voi încuia toate ușile. Cred că mergeți un pic prea departe cu manierele dumneavoastră de „Stăpânul Văii”.

– Dacă încui ușile, le voi sparge.

Lumina lămpii se reflecta în părul lui brun-roșcat și-i reliefa obrajii și maxilarul.

– În al doilea rând, ai putea să te lipsești de anumite ironii de genul „Stăpânul Văii”. Știi prea bine că asta nu mai are nici un sens acum, nimeni nu-i mai dă importanță.

– Serios? se miră ea cu obrăznicie. Știu asta și cea mai mare parte a sătenilor o știu de asemenea; dumneavoastră sunteți cel care se pare că nu a înțeles acest lucru, cu îngâmfarea și maniera de a acționa după propriile reguli.

– E mai bine decât să inventez povești pentru a deruta oamenii, spuse el. Dacă ai făcut un avort, târfulițo, nu era copilul meu!

– Nu, într-adevăr, recunosc ea suav, dar n-a fost cazul! Totuși, așa cum spunea unchiul meu Fergie, e nepoliticos să contrazici pe cei mai în vârstă sau pe superiori, așa că m-am ferit să-i contrazic... Uimitor cât de repede circulă aici veștile, nu-i așa? Presupun că Sheena era pusă de acord cu dumneavoastră când m-a întâlnit la ceai. Trăiți împreună? E posibil acum, când mama dumneavoastră a luat decizia să locuiască la Edinburgh, nu-i așa? Nu mai este cazul să inventați povești fanteziste despre țarcuri de cerbi sau alte

seri sub clar de lună pe plaja din Gairloch! Cred că voi avea motive de divorț, motive serioase, altceva decât o vagă incompatibilitate de caracter. Tot ce cer este o dovadă clară de adulter...

– Pe care n-o ai!

– Este adevărat, admise ea cu un zâmbet șiret, dar cred că aş putea să o obțin. Sunt sigură că doamna în cauză va fi ericită să-mi facă acest serviciu, dar toate la rândul lor. Ideea avortului nu a venit în nici un caz din partea mea, ci a dumneavoastră. Sheena mi-a povestit totul despre consiliul vostru de familie, când am fost subiect de discuție. Cum ați îndrăznit să lăsați de înțeles că sunteți obligat să mă luați de soție?

El nu-i mai auzea cuvintele, ci o fixa doar, absent. Își făcea planuri, cum să o ducă cu vorba. Probabil că-l ura pentru asta – pe de altă parte, îl iubea prea mult ca să ajungă aici. Dacă ar putea să citească în el, să vadă și să înțeleagă ce se ascundea în spatele acestei măști impenetrabile!

Aparent, el luase o decizie, căci se aplecă asupra ei și o luă în brațe, ridicând-o de pe fotoliu și ținând-o strâns sub braț, în ciuda răsucirilor ei; mâinile lui nu erau tandre și ea protesta cu vivacitate.

– Ce vreți de la mine, de fapt? explodă ea.

– Să-ți pun bețe în roate!

Cum ea continua să se zbată, el o lovi cu mâna liberă peste șale.

– Sheena vine să stea câteva zile și vreau să aibă o însoțitoare, explică el.

– Nu puteți face asta! Nu vreau să merg acolo, nu voi merge!

– Ba vei merge, spuse el vesel.

O puse jos și își scoase centura, zâmbind la frica pe care o citea în ochii ei larg deschiși.

– Liniștește-te, nu te voi bate, deși aş avea motive s-o fac. Vreau doar să stai liniștită, în timp ce traversăm apa.

– Voi țipa din toate puterile! Nu mă veți putea ține în barcă, voi sări.

– Țipă, atunci! Nu e nimeni să te audă și chiar dacă te vor auzi, vor crede că e o vulpe care scheaună. În ceea ce privește săritul, ne vom uda amândoi, fiindcă te voi scoate din apă, chiar dacă ar fi să-mi ia toată noaptea.

Luă o cuvertură de pe canapea și i-o puse pe umeri. O ținu strâns în timp ce-i așeză cutele și îi strânse centura în jurul taliei, imobilizându-i brațele de ambele părți, dar lăsându-i capul liber. Semăna cu un pachet bine legat.

– Asta ar trebui să țină, spuse el, verificând rezistența centurii. Ar fi trebuit să fac asta acum câțiva ani. Este singura modalitate inteligentă de a proceda cu o pisică sălbatică de felul tău.

– Voi arăta vânătăile la toată lumea, voi striga după ajutor...

Restul amenințărilor se pierdură într-un zgomot înfundat, căci îi trase cuvertura peste cap.

– Stai liniștită, îi spuse el, scuturând-o. Sunt sătul de cicăleala ta! Acum vei vrea să mergi de bună voie sau va trebui să te car?

Line se zbătea din toate puterile, fără să reușească să se elibereze; luă decizia să fie cât mai sâcâitoare. Piers nu ar putea niciodată să pretindă că a fost de acord să vină, orice ar fi. Își lăsa genunchii strânși și se ghemui moale pe bancă.

– E mai bine, spuse el cu un zâmbet care o exasperă într-atât, încât simți nevoia să-l muște. Oricum, nu ai fi putut merge cu picioarele goale. Ai început deja să porți încălțăminte?

O ridică și o aruncă pe umăr, ținând-o strâns de genunchi.

– Este imposibil...vibra vocea lui Line, prin cuvertură, nu am haine...

– Nu ai nevoie, seara asta. Mâine dimineață voi veni să-ți iau tot ce ai nevoie pentru câteva zile.

– Ruth ar putea să dea telefon îi aminti ea, în timp ce el ieși în noaptea liniștită.

Îl auzi râzând fără reținere.

– Să sune! Va renunța repede!

Line îi spuse deschis ce credea despre el și despre manierele lui, cu calificativele cele mai sugestive, din fericire înăbușite de grosimea cuverturii. El o ținea în continuare la fel de strâns.

– Nu mai înjura așa! Dacă mai spui un singur cuvânt grosolan, te lovesc.

Era atât de zdruncinată pe umărul lui, încât se temea să nu-și piardă respirația; el traversă cu pași mari pietrele și nisipul, până la barcă; puse fără prea multă ceremonie povara pe nisipul umed, până împinse barca în apă. Se întoarse spre Line și nu o puse pe un scaun, ci pe fundul bărcii, între

picioarele sale. Luă ramele, fluierând cât mai natural, ca și când să iei o femeie cu tine, împotriva voinței ei, era una dintre cele mai obișnuite îndeletniciri. Își suflă părul care îi acoperea fața și privi în jur.

— Când voi fi liberă, amenință ea, vă voi scoate ochii! Veți regreta, vă previn!

— Line, răspunse el mai mult amuzat, decât furios, un pic obosit din cauza vâslelor, dacă încetezi să te mai conduci ca o sălbatică, te voi lăsa să dormi în patul meu singură. . .

— Vreți să spuneți că... Nu mă veți. . .

— Viola? Nu atâta timp cât ești rezonabilă. În caz contrar, te voi însoți și vom folosi noaptea în alt scop. Deci, te-ai hotărât să fii cuminte?

— ... da, confirmă ea cu repulsie.

— Și vei juca rolul de soție iubitoare, mâine dimineată la micul dejun și de fiecare dată când ți-o voi cere?

Line se răsucii, încercând să găsească o poziție mai confortabilă, iar cuvertura îi recăzu pe față.

— Da, articulă ea.

Ideea de a petrece o noapte cu el era intolerabilă. Un singur sărut de-al lui ar fi distrus-o, ar fi lăsat-o fără forță sau voință. Apoi, ar face din ea ce ar vrea, ar fi fost o pradă ideală. Îi era suficient de greu să uite trecutul, trebuia să se uite acum și prezentul? Și apoi, nefiind nici tandru, nici răbdător, dacă nu va observa că pentru ea era prima dată? . . .

Barca ajunsese la mal. Sări și, prinzând-o de centură, o trase ca pe un pește prins în undiță.

O puse în picioare și legă barca. Mută, fu dusă până la casă. Nu prin spate, de data aceasta – ea numără pașii – ci pe aleea care ducea până în fața vilei. În sfârșit, își eliberă capul.

Se aflau pe scara monumentală. Cel puțin nu o ducea în Cameră. Crezuse că va înnebuni în acel loc sinistru.

Camera unde intrară avea un vast șemineu, în care ardeau bușteni mari. O așeză în fața acestuia pentru a-i scoate centura. Începu să tremure când pătura îi căzu de pe umeri.

– Ți-e frig?

– Nu, dărdâi ea scuturându-și mâinile amorțite din cauza imobilizării forțate, dar sunt udă! Intră apă în coaja aia de nucă și am stat într-o băltoacă.

– Dezbracă-te și bagă-te în pat. Poți lua bluza mea de pijama.

– Aș prefera o baie caldă...

– Doar sub o atentă supraveghere. Nu am încredere, ai dovedit deja că știi să evadezi de la Eilean Ardh.

– Vă rog, spuse ea mușcându-și buza de jos pentru a nu-i mai clănțâni dinții. Piers, hai să facem un târg. În schimbul unei băi calde și al unui sandviș, mă angajez să nu vă cauzez nici o neplăcere. Voi face ceea ce doriți. Puteti avea încredere în mine. Știu să-mi recunosc înfrângerea.

O jumătate de oră mai târziu, era spălată, uscată și ghemuită într-un pat în care ar fi încăput o întreagă familie; mușca dintr-un sandviș mare și sorbea câte puțin din paharul cu lapte cald, puternic aromat cu whisky. Curajul și încrederea îi reveniră odată cu cheful de vorbă – dar poate că băutura îi dezlegase limba.

– Deci, întrebă ea cu aerul unui conspirator, cât timp trebuie să joc această comedie?

– Nu ți-am spus? Câteva zile vor fi suficiente, spuse el, așezându-se pe marginea patului.

– Spuneți că voi avea tot patul doar pentru mine?

– Hm! Patul poate, dar nu și camera. Mă voi mulțumi să dorm pe canapea, noaptea asta. Nu te voi deranja, abia dacă îți vei da seama că sunt aici. Totuși, nu-mi voi căuta plăcerile în altă parte.

– Să înțeleg că nu ați făcut-o niciodată? îl ironiză ea.

Piers se ridică, luă o cuvertură din dulap și se înveli cu ea. Se așază în fața focului. Vocea lui se auzi în penumbră, subit obosită:

– Cinci ani, e mult iubita mea, pentru un bărbat care n-a făcut niciodată legământ de castitate.

Capitolul 5

Line fu trezită de o rază de lumină ce-i mângâia pleoapele. Se întoarse pe o parte, pentru a nu-și pierde somnul liniștit. Dar somnul îi fugi, alungat de lumina zilei; se trezi gândindu-se la orele următoare care se anunțau amenințătoare. Deschise ochii cu regret, așezându-se în pat. Era singură în cameră. Piers dispăruse, iar focul de ieri seară se transformase într-o grămadă de cenușă în șemineu. Se ținuse de cuvânt: cele două valize ale lui Line erau puse lângă pat.

Trebuia ca în această dimineață să se folosească de toată abilitatea și diplomația de care era capabilă. Să o înfrunte pe Sheena la micul dejun, să-i răspundă la întrebările otrăvite putea deveni un lucru periculos. Pentru un moment, se blestemă că avea limba atât de ascuțită: toată lumea îi spusese că va avea necazuri și iată că totul se adeverise. Dacă ar fi avut prezența de spirit să se fi arătat mai flexibilă, noaptea trecută, nu s-ar fi aflat acum în această situație delicată. Dar se comportase ca o tânără fără minte, dăduse frâu liber limbii și

se lăsase dominată de furie: ar fi vrut să-l rănească, să-l lovească, de parcă asta i-ar fi putut alina durerea.

Înainte să intre în baie, își privi halatul distrus: avea o pată mare pe spate, întărită de sare și nisip – era a doua vestimentație pe care Piers i-o distrugea. Dându-și jos bluza de pijama în care dormise, își luă halatul și ieși pe culoarul ce ducea spre baie. Aici, un miros pe care îl recunoscuse fără plăcere, se simțea pretutindeni: era parfumul Sheenei. Deschise geamul pentru a aerisi camera și dădu drumul la apă.

Reîntoarsă în cameră, se gândi cum să se îmbrace. La capitolul eleganță, era inutil să încerce să concureze cu Sheena, care purta întotdeauna ținute clasice de bună calitate, costume perfect croite, cu nelipsitul șirag de perle; puloverele și fustele sale, cumpărate din marile magazine, nu ar fi putut rivaliza cu tweedul țesut de mână și cașmirul fin purtat de Sheena. Provocatoare până la capăt, își luă o pereche de blugi noi, foarte mulați și un pulover larg, pentru a contrasta. Își prinse părul în coadă de cal, având aerul unei adolescente.

Luase decizia să nu se grăbească, dar se trezi alergând vinovată pe scări, ca nu cumva să facă pe cineva să o aștepte; dădu nas în nas cu Piers, care o pândea jos.

– Cred că am întârziat un pic. Cum ați dormit pe canapea – bine, sper?

Piers schiță un zâmbet și-i aruncă o privire grea printre genele întoarse.

– Am fost mulțumit, dar recunosc că am vrut să împărțim patul după o oră și asta nu din cauza patului...

– Ar fi trebuit să ascuțiți un pumnal și să-l puneți între noi, îl ironiză ea. Așa se întâmpla în toate romanele istorice.

Ea își adânci mâinile în buzunarele pantalonilor și-l privi cu un aer îngrijorat.

– Cum intenționați să-mi explicați prezența aici? Sper că nu lăudându-vă cu imposibilul...

– Vrei să spui cu împăcarea noastră? se miră ea răutăcios. Nu, draga mea, am spus pur și simplu că vei rămâne aici câteva zile.

– Și bineînțeles, nimeni nu va întreba de ce?

– Exact. Dar mă îngrijorez pentru tine. Vei ști să te aperi dacă vei fi întrebată?

– Dacă cineva mă întreabă, voi spune că sunt aici din pură răutate.

Micul dejun era servit într-o cameră mică, la dreapta scărilor. Sheena era deja la masă. O întâmpină pe Line cu obișnuitul ei zâmbet fals.

– Bună ziua, Linette, spuse ea ca și cum nu era nimic anormal ca Line să fie la Eilean Ardh. Sper că te simți mai bine în această dimineață. N-am fost surprinsă ieri seară să aflu că deja erai în pat, nu prea arătai bine ieri dimineață, la Creevie. Ai deseori aceste crize?

– Nu-i lasă nici un minut să respire, interveni Piers, oferind cămile de cafea. Odată, a trebuit să stea două zile într-o cameră întunecată.

Line, pentru a nu rămâne datoare, se așeză alene, abținându-se cu greu să nu izbucnească în râs.

– Exagerați, Piers. O zi, poate, dar niciodată două. De altfel, mă simt mult mai bine, astfel încât mă voi întoarce la vilă și mă voi apuca de lucru.

– Îți interzic asta! spuse calm, în timp ce, pe sub masă, genunchiul său îl atingea insistent pe al ei. Ești prea agitată în ultimul timp și îți cer să rămâi câteva zile aici, ca să te odihnești, înainte de a o lua de la capăt. Înclin să cred că ceea ce ți s-a întâmplat ieri a fost ceva serios și nu trebuie să exagerezi.

– Cred că aveți dreptate, spuse ea, străduindu-se să-i zâmbească.

Vorbea cu atâta convingere, încât era imposibil să nu-l iei drept un soț iubitor. Îi surprinse în același timp strălucirea din ochi. Trebuia să-l ia în serios, propunerea lui nu era doar o sugestie plină de grijă, era o comandă. Nu te voi mai lăsa să pleci a doua oară, iată ce însemna de fapt zâmbetul lui de soț neliniștit.

Ușa se deschise și domnișoara Matthiesson, menajera, intra cu o mare farfurie de ouă cu șuncă, pentru a completa porridge-ul și pâinea prăjită deja servite. Line își înfrână dorința de a striga: „Matty, ce plăcere să te revăd!“ Se mulțumi să-i adreseze un zâmbet radios. Primi în schimb o privire veselă, radiind de complicitate șireată.

– Bună ziua, doamnă, spuse simplu Matty cu o voce cordială. Sper că vă simțiți mai bine.

Line ridică privirea, întâlnind ochii căprui strălucitori și abia reuși să-și păstreze seriozitatea.

– Mă simt mult mai bine, mulțumesc. Îmi pare rău că v-am cauzat acest deranj.

Piers se înțelese cu Matty și, evident, modul în care își susținea rolul și dădea replicile îl amuza.

– Totul s-a petrecut atât de pe neașteptate, adăugă Line pentru a păstra ambiguitatea.

– Neașteptat este cuvântul potrivit, spuse bătrâna menajeră a cărei privire o întâlnește pe cea a lui Piers; dar nu este nici un deranj.

Așeză farfuria pe masă, apoi se îndreaptă spre bucătărie.

În tot acest timp, Sheena rămase tăcută, cu fața încrămențită. Doar ochii exprimau dezaprobarea; după ce ușa fu închisă, trecu la atac.

– Iată partea proastă cu servitorii bătrâni, Piers. Îmi imaginez că n-ai observat nimic – este adevărat că tu o vezi în fiecare zi. Absența mea prelungită mă face să văd lucrurile într-o altă lumină. Această femeie este de o familiaritate deplasată... să-i vorbească astfel Linettei!

– Și de ce nu? interveni Line. O cunosc de foarte mult timp. Îmi amintesc chiar că unchiul Fergie i-a făcut curte, fără succes.

– Nu a fost singurul, o consolă Piers. Matty este o persoană foarte pretențioasă în ceea ce privește alegerea logodnicilor.

Sheena rămase cu buzele strânse. Conduse conversația spre un subiect care îi era mai aproape de inimă, satul din Glenardh. Se plânse că s-a schimbat în cel mai rău mod cu putință. În timpul expunerii sale, Line ronțăi o felie de pâine prăjită, bându-și cafeaua neagră și foarte fierbinte; îl observă pe Piers luându-și micul dejun cu mare poftă. Nu prea îi acordă atenție Sheenei, care trăgea un semnal de alarmă asupra degradării satului.

– Deplorabil! spuse Sheena. Acest nou hotel, apărut ca un neg, toate acele pancarte care anunță „camere de închiriat”. Și

străinii! Degradează vilele pe care Piers le-a permis să le cumpere: adaugă curți interioare, transformă căsuțele în ateliere și alte orori... Vechea atmosferă a văii va dispărea complet. Nu mai este ceea ce știam pe vremea când era copii. Spiritul de familie a dispărut.

– Dacă locurile nu se schimbă odată cu trecerea vremii, mor, remarcă Piers, ridicându-și nasul din farfurie. Nu a existat niciodată un astfel de spirit de familie – spirit al satului, poate, nimic mai mult. Cred că va avea succes cu noii săi locuitori, care au îmbunătățit fără discuție cadrul de viață. Cât despre curțile interioare, este foarte agreabil să-ți petreci acolo serile de vară, iarna sunt mai drăguțe de privit decât o simplă curte goală.

– Dar să vinzi casele, totuși, se indignă Sheena...

– Nu le dau decât cuplurilor tinere care nu intenționează să părăsească țara. Nu este mai bine să le vând, decât să le văd căzând în ruină?

– Asta dă totul peste cap! gemu Sheena.

În disperare de cauză se întoarce către Line.

– Tu ce crezi, Linette?

Foarte stângaci, Line încercă să nu ia parte la discuție.

– Eu... nu prea știu ce să spun, murmură ea. N-am făcut decât să ocolesc satul pe drumul spre Creevie, dar ceea ce am văzut mi s-a părut cochet și bine adaptat. Totul este curat și am văzut și două bărci noi de pescuit...

– Care le rotunjesc foarte mult veniturile, plimbând vara turiștii, întrerupse Sheena cu o urmă de dispreț. Glenardh a devenit un centru vulgar de vilegiatură, nu crezi?

– E mai bine decât să dispară, interveni Piers pentru a o scuti pre Line de răspuns. Nu este bine să te încapățânezi să trăiești în trecut, Sheena: sunt oameni plini de viață care mențin satul viu, nu legende seculare. Nu uita că MacArdh nu erau originari din vale: au venit aici pentru că fuseseră deposedați și proscrisi și căutau un loc unde să se instaleze. Au fost primiți aici și autorizați să rămână liniștiți – nu putem fi și noi, la rândul nostru generoși?

Ochii săi cenușii reveneau fără încetare la Line, întârziind cu o plăcere evidentă asupra blugilor mulați și a puloverului larg.

– Line, am treabă în sat și îți propun să mă însoțești. Nu, continuă el retezându-i scurt orice protest, nu trebuie să te schimbi, ești perfectă așa.

Line făcu o grimasă în spatele Sheenei, nici nu avea intenția să se schimbe! Dorea din suflet să evite satul, îngrozindu-se la ideea că ar putea să

întâlnească vechi prieteni care ar da naștere unui val de presupuneri. Bineînțeles, nimeni nu va fi atât de nedelicat să pună o întrebare directă, dar seara, în jurul focului, prezența ei va fi subiectul tuturor conversațiilor. Aparent, lui Piers nu-i păsa, bârfa nu-l afecta; ea trebuia să fi fost construită dintr-un material mai fragil.

– Mi-ar plăcea și mie să vin, declară subit Sheena.

Privirea lui Piers se intersectă cu cea a lui Line, care își reținu un zâmbet.

– Cine însoțește pe cine? murmură Line printre dinți, soțului ei.

Îl luă de braț și ieșiră în hol.

– Asta le va da de bârfă și vor fi încântați, șopti ea, în timp ce o așteptau pe Sheena.

Când Line vru să se încheie la haină, el clătină din cap și-i puse mâna pe abdomenul plat.

– Este mai bine să o lași descheiată, sugera el. S-ar putea crede că ascunzi ceva, lumea va începe să vorbească.

Line se înroși și își ridică fermoarul până la bărbie.

– ... așa cum s-a mai întâmplat deja o dată, nu-i așa?

El îi privi chipul împurpurat cu o privire veselă.

– De unde să știu eu? Personal, n-am auzit nimic vorbindu-se.

– Știți, nu mai am deloc chef să vă însoțesc, spuse ea cu voce scăzută. Tocmai mi-am dat seama ce s-a putut crede despre mine...

– Eu însumi am fost subiect de bârfă, după cum chiar tu mi-ai spus-o cu multă bunăvoință, spuse el acru. Dar era vorba doar despre un țarc foarte mare, iar nisipurile din Gairloch sunt fascinante la lumina lunii.

– Exact asta am spus. Vă atrag atenția totuși că reputația mea era nepătată și dumneavoastră sunteți cel care a pătat-o!

– Atunci, voi încerca să te despăgubesc, spuse el râzând de furia ei.

Satul Glenardh era construit pe malul apei; era adăpostit de versantul muntelui Bienn Ardh, al cărui vârf rotunjit se ridica la aproximativ patruzeci și doi de metri deasupra apei. Casele albe, strălucitoare, contrastau cu verdele dulce al câmpiilor situate la poale.

Line sări din mașină și privi veselă în jurul ei. Piers parcase în fața a ceea ce Sheena numise cu dispreț „noul” hotel.

Totuși, nu era nimic agresiv la această noutate: fuseseră construite o serie de case în stil tradițional, a căror arhitectură se armoniza cu restul construcțiilor vecine. Fațada proaspăt vopsită reliefa verdele închis al arbuștilor plasați de o parte și de alta a intrării.

Ea își amintea cu exactitate satul – cinci ani nu erau de-ajuns să uite locul unde a crescut. Fusesse întotdeauna elegant, dar acum oferea un aer de prospețime. Pe platoul înverzit erau parcate trei mașini ale turiștilor.

– Nu e tocmai aglomerat, spuse ea întorcându-se spre soțul ei.

– Este abia la început de sezon, răspunse el cu un surâs complice. Una din calitățile esențiale ale unui pescar este cea de a ști să păstrezi un secret. Când găsesc un loc favorabil, rareori îl divulgă. Sunt aceiași care revin în fiecare an, fie că plouă sau că e vânt; dar locul va fi plin mai târziu, la vară.

– Turiști! exclamă Sheena cu un dispreț vădit.

Sheena se prefăcea că acorda întreaga sa atenție câinelui ei, un pechinez antipatic, cu ochi rotunzi și mari, care, după opinia lui Line, avea să-și piardă obișnuința de a merge, dacă stăpâna sa continua să-l care pretutindeni în brațe.

Piers îi propuse să o prezinte administratorului, dar Line îi refuză oferta. Preferă să-i lase pe Piers și pe Sheena să meargă împreună până la mica școală, cât despre ea, avea altceva de făcut. Din toată valea, nu-și amintea cu plăcere decât de o singură persoană, căreia nici măcar nu i-ar fi trecut prin cap să-i pună vreo întrebare indiscretă. Începu să caute ușa albastră, veșnic deschisă.

Zgomotul războiului de țesut o ghidă. Fu întâmpinată încă din prag, cu un țipăt de bucurie.

– Linette! Intră!

Line se revăzu acum cinci ani. Catriona MacDonald era mereu ocupată cu țesutul, iar bunica ei, foarte în vârstă, stătea lângă sobă, ridicându-și ochii aproape orbi. O primiră călduros, îi pregătiră un ceai, prăjituri, o plăcintă abia scoasă din cuptor și un vas cu unt auriu. Conversația era la fel de simplă și de naturală ca de obocei, când Line suna de la hotelul din Creevie la mijlocul zilei. Nimic nu trăda faptul că lipsise timp de cinci ani. Trecutul nu era evocat dintr-un unghi personal, care ar fi putut deveni jenant. Timpul trecu repede. Când Piers intră înclinându-și silueta, Line avu impresia că era acolo doar de câteva minute.

– Ce faceți doamnelor, stați de vorbă? Unde este ceaiul meu?

– Sunt povești de-ale fetelor! zâmbi Catriona, mergând să mai aducă o cană din dulap. Nu sunt destinate urechilor bărbaților, dragul meu domn.

Reveni cu o cană și un material pe care îl probă pe Line.

– Îți place această țesătură? Modelul este creat de mine. Este un magazin la Fort William care îmi cumpără tot ce țes – crezi că le va plăcea acesta?

Line pipăi stofa moale și-i aprecie nuanțele delicate – o îmbinare de roz și mov care amintea de anumite flori de primăvară.

– Dacă nu le place lor, ți-l cumpăr eu. E răpitor.

– Aici este suficient material pentru a-ți face un costum, mai ales pentru un mic model ca tine, râse Catriona. Știi că Mamie a anunțat venirea ta? E clarvăzătoare, sunt sigură.

– Fiecare familie are o bătrână clarvăzătoare, ironiză Piers. Ele sunt blestemul Scoției. L-a „văzut“ și pe Hamish MacGagor, Cat?

Catriona își ridică privirea. Ochii îi străluceau malițios.

– Am așteptat timp de trei ani să se decidă, dar nu era grăbit – acum, este rândul său să aștepte să mă decid. Poate că îmi va lua trei ani să hotărâsc.

– Ești mulțumită? o întreabă Piers pe Line, revenind la mașină. Vezi că nu aveai nici un motiv să-ți fie teamă.

– Nu îmi era teamă, în orice caz, nu de Catriona. Ea nu m-a amenințat niciodată, mi-a fost întotdeauna prietenă – nu pot spune același lucru despre toată lumea. Unde e Sheena?

– A rămas la școală pentru a organiza petrecerea de 1 Mai.

– Nu este un pic prea devreme? Credeam că jocurile aveau loc în august.

El îi strecură mâna sub brațul său.

– Este un nou profesor care face parte din clanul Oban, la care tradiția jocurilor a rămas vie și este întotdeauna sărbătorită la 1 Mai. Nu e o idee rea; este mai bine chiar, decât să le ținem în plin sezon, când suntem invadați de corturi; este mai ușor și pentru artiști și concurenții din arenă: imaginează-ți cimpoierii transpirând în marile lor uniforme și pălăriile cu pană. Sheena nu are aceeași părere, așa că am lăsat-o să discute în continuare, dar în acest caz, adăugă Piers cu un surâs enigmatic, nu cred că va avea ultimul cuvânt de spus, căci are de-a face cu un tânăr foarte hotărât. De altfel, cum l-am anunțat că ești aici, îți va cere probabil și ție să te implici în organizarea petrecerii.

– Mulțumesc din suflet, dar aş prefera din toată inima să nu iau parte la aceste festivități. Nu prea mă pricep la așa ceva și, în afară de asta, există riscul de a fi plecată în perioada respectivă.

– Vei fi aici, o asigură el, ajungând la mașină cu o expresie de hotărâre neclintită. Contez pe tine, spuse el pe tonul adoptat atunci când vorbești unui copil capricios.

Buzele senzuale ale lui Line se întăriră. Adoptă aceeași intonație ca a lui.

– În acest caz, nu vă rămâne decât să explicați că fac rareori ceea ce se așteaptă de la mine, nu-i așa?

– Line, cei de aici au fost deja avertizați de venirea ta: te vei comporta așa cum trebuie să se comporte soția mea. Nu este o cerere, este un ordin. Îți vei asuma tot ceea ce îți revine să faci, precum: să vorbești cu juriul, să dai premii, să-i mângâi pe copii pe cap...

– Adică tot ceea ce făcea mama dumneavoastră. Mă tem că nu sunt demnă să-i urmez. Amintiți-vă că sunt o fată necinstită: v-am făcut familia de rușine. Mâinile mele, spuse ea întinzându-le ironic, sunt pătate de păcat! Ele nu vor ști să pună coronițele de flori pe capetele inocente.

Spera că-l descurajase să-și ducă planul la împlinire; încerca să-i ghicească pe chip un semn de aprobare, dar el părea mai inflexibil ca niciodată. Asta o irită.

– Garantez că Sheena și-a adjudecat deja rolul principal în aceste activități, de la plecarea mamei dumneavoastră la Edinburgh; este evident născută pentru asta și...

– Limbă de viperă! Fiecare își asumă partea sa cum poate!

– Nu ați spus „câteva zile“? se înfurie ea. Și vreți să mă rețineți până la 1 Mai? Mai sunt peste două săptămâni! Cu siguranță, Sheena nu va rămâne atâta timp.

– Nu, cred că va pleca la sfârșitul săptămânii, dar va reveni: deci trebuie să fii pregătită să joci rolul pe o perioadă mai lungă de timp.

– Eu? țișă ea; voi pleca în aceeași zi cu Sheena. Ați uitat de altfel un detaliu, eu nu vorbesc celtica: oamenii vor fi de părere că ați avut gusturi deplorabile când v-ați ales soția. Mă voi întoarce la Blackpool, înainte de vă mai face încă o dată de rușine.

Piers vru să spună ceva, dar se răzgândi, căci Sheena se îndrepta spre ei cu o privire supărată: cu siguranță, pierduse prima bătălie cu profesorul, dar vor mai urma și altele. Line luă o atitudine plină de respect și ridică pechinezul, în timp ce Sheena se instalează pe banchetă.

– Băiatul ăsta nu înțelege nimic! țișă ea disprețuitoare. I-am demonstrat totuși că planurile sale sunt prea ambițioase. Noi nu vrem orice fel de distracție aici, știm prea bine ce va ieși: o mulțime de oameni veniți cu mașina, îmulzeală și confuzie, standuri cu vânzători ambulanți, sticle de bere și cutii de conserve peste tot. Nu asta este ceea ce ne dorim!

Line hotărî să adopte atitudinea lui Pierce și să nu se exprime. Personal, nu împărtășea părerea Sheenei. Locuitorii de aici duceau o viață foarte liniștită, era normal ca din când în când să-și dorească agitație. Luau foarte în serios distracția, creându-și singuri ocazii; le plăceau concursurile, dansul, cimpoiul și toate activitățile care includeau jocuri; ce importanță mai avea dacă făceau un pic de dezordine și dacă bărbații beau prea mult?

Gânditoare, mângâia urechile lungi și mătăsoase ale pechinezului.

La cină, apăru îmbrăcată cu o lungă rochie din bumbac pe care Sheena o privi uimită. Line se simțea jenată, dar nu găsisese nimic mai prezentabil în garderoba sa pentru a înlocui costumul din mătase roz pe care Piers îl distrusese. Rochia sa nu se putea compara nici de departe cu rochia Sheenei, care era din mătase fină, pe o nuanță de albastru care dădea un pic de culoare ochilor ei palizi.

– Cina nu este încă gata? întrebă tânăra femeie. Dragul meu Piers, această casă se va duce pe apa sâmbetei. Este timpul ca această casă să aibă o stăpână.

Hotărâtă să nu intre în certurile de familie, Line se auzi scuzându-se pentru moment, își uitase batista. Piers ieși după ea.

– Ai fi putut găsi o scuză mai bună, îi reproșă el. Văd de aici colțul batistei tale care iese din buzunar.

– Nu caut nici o scuză, răspunse ea. Dacă ați înceta să mai fiți atât de bănuitor și să mă hăituiți așa, dacă v-ați comporta ca o persoană echilibrată, poate că relațiile noastre ar fi mai agreabile. Piers nu renunță la buna dispoziție, avea surâsul pe buze, dar nu și în ochi. O strângea atât de tare de braț, încercând să o împiedice să urce scările, încât îi lăsa vânătăi.

– Nu începe să te văicărești în fața vizitatorilor, spuse el cu voce scăzută, care ar fi putut fi luată drept binevoitoare.

– Pot să încep un război, dacă am chef! Doamne, nu pot nici măcar să invoc o scuză plauzibilă pentru a părăsi o cameră, fără să mă urmați de aproape ca să mă supravegheați? Credeți că voi fugi cu argintăria?

Îi pieri glasul, simțind pe cineva în apropiere. Întorcându-se, o văzu pe Sheena rezemată de tocul ușii. Stătea și asculta cu atenție. Pentru a salva aparențele, Piers îi întinse soției sale o batistă curată.

– Folosește-o pentru moment pe asta , dragă, îi spuse el, împiedicând-o cu privirea să facă o scenă. Este un pic cam mare, dar așa nu vei mai urca scările. . .

Casa se putea duce pe apa sâmbetei, dar cina pregătită de Matti era excelentă: supă din legume proaspete din grădină cu crutoane aurii, urmată de șuncă cu ananas pe care Piers o tăie la masă fără ceremonie. Line observa modul în care tăia feliile roz, cu cuțitul din oțel strălucitor. Era enervant omul acesta: îi reușea tot ce făcea.

Ea mănca în liniște, ascultându-i pe Piers și Sheena discutând despre gradul de rudenie dintre ei – Piers îi spunea că sunt veri, dar ea înclina spre un grad mai îndepărtat de rudenie. Cina se termină fără ca subiectul să fie schimbat, în ciuda amabilității neobișnuite a Sheenei față de ea.

– Verișoară sau nu, m-am simțit întotdeauna mai apropiată de Piers, decât oricine altcineva, explică ea. Cred că este din cauză că am crescut împreună.

Line se abținu să spună replica pe care o avea pe vârful limbii. Era vorba despre un foarte lung gard al unui țarc de cerbi și despre plaja din Gairloch, două elemente care dovedeau strânsa lor relație. Ea se mulțumi să zâmbească trist.

– Trebuie să fie foarte reconfortant să ai o familie atât de mare, atât de unită, spuse ea cu nostalgie. Eu eram o copilă când părinții mei au murit și n-am avut niciodată altă familie, decât unchiul meu Fergie; am dus o viață destul de

singuratică! Privindu-l pe Piers în ochi, bănuia că împinsese puțin prea departe tragedia. Răspunsul său ușor acuzator îi confirmă acest lucru.

– Dă-mi te rog batista, draga mea! Mă faci să plâng!

Cuvintele lui nu le auzi decât ea. Sheena era prea ocupată să dea exemple din frumoasa lor familie.

În cameră era aprins focul. Se dezbracă fără grabă, înainte de a se îndrepta leneș către baie într-un halat de-al lui Piers mult prea lung pentru ea și cu cămașa de noapte sub braț. Dând drumul la duș, își surprinse imaginea în oglindă. Fermecătoare, fără îndoială, dar nu de o frumusețe clasică. Avea talia mică, iar părul, deși lung și mătăsos, nu avea nici cea mai mică buclă. Se înveli repede într-un prosop de baie, pentru a se usca. Își puse cămașa de noapte și se întoarse în cameră.

Pe mijlocul patului găsi o sabie strălucitoare și foarte ascuțită.

Capitolul 6

– Vei avea nevoie de ea, auzi vocea lui ironică, cu atât mai mult cu cât ți-ai supraestimat puterea când ai dat această soluție. Mă îndoiesc că poți ridica sabia. Poate preferi altceva?

Piers ieși din penumbră, întinzându-i un pumnal.

– Nu este la fel de ascuțit, dar cred că vei putea să-mi tai gâtul dacă devin supărător. Iese din discuție o altă noapte în care să dorm pe canapea.

Line luă pumnalul cu repulsie pentru a-i analiza lama scurtă și îngustă; mânerul era din corn negru, șlefuit, cu un model argintat. Sceptică, dădu drumul pumnalului, care se înfipse în podea, vibrând.

– E perfect, spuse el aruncându-și vesta pe spătarul unui scaun. Începu să-și descheie cămașa. Te sfătuiesc să ridici pumnalul, chiar dacă nu vei fi nevoită să te servești de el. Încă nu știu dacă mă pot satisface resturile lui Archie Gow.

Insulta o lovi dureros; mâinile i se crispară atât de tare, încât unghiile îi pătrunseră în carnea palmelor. Cu o aparentă

liniște, trecu prin fața lui, pentru a se așeza în fața oglinzii. Abia își recunoscuse fața palidă. Probabil de vină era oglinda prea veche.

— Nu sunteți convins, nu-i așa? Aș fi jurat că v-ar fi fost imposibil, articulă ea, cu o voce fermă, pentru care se felicita. Nici pe mine nu m-ar putea mulțumi resturile Sheenei Gow , așa că suntem la egalitate, nu-i așa? Ridicați-vă singur pumnalul, puteți să puneți și sabia la locul ei: nu aveți nici un motiv să vă temeți de mine.

Cu ochii închiși, își pieptănă părul îndelung, apoi se îndreaptă spre pat cu spatele la el, pentru a nu vedea cum se dezbracă. Se urcă în pat forțându-se să rămână calmă. Vocea lui Piers se auzi din spatele ei:

— Trebuia să fie Archie, ca să-ți placă? Întrebă el sever. Ai un gust pervers pentru ființele degenerat.

Line nu se mișcă.

— Archie nu este degenerat, suspină ea dezgustată. Este doar slab și influențabil.

— L-ai revăzut? Nu se aștepta la această întrebare care o făcu să sară efectiv din pat.

— Nu, nu l-am revăzut! țipă ea iritată. N-am mai văzut pe nimeni de atunci, nici pe dumneavoastră, nici pe Sheena, nici un alt locuitor al văii și cu siguranță nu pe Archie. Dacă ar fi fost după mine, nu m-aș mai fi apropiat la mai puțin de o mie de kilometri de voi și de acest loc.

— Atunci, de ce ai revenit?

— Pentru că, spre deosebire de dumneavoastră, am obligații de îndeplinit. Sunt umbra lui Ruth. Ea este cea care a ales acest loc, nu eu, ea m-a trimis aici. Nu aș fi venit pentru

nimeni altcineva, dar Ruth este atât prietena, cât și șefa mea. Ea m-a ajutat când eram singură și nu știam unde să merg, când soțul meu mă amenințase în cel mai groaznic mod. Dacă aș fi știut în ce încurcătură voi intra, aș fi preferat să mă sinucid.

– Așa deci, iată-ne reveniți la miss Ruth Lee, spuse el zâmbind cu subînțeles, sau ar trebui să spun „Doamna Lee“?

– Sunteți la curent, articulă ea dezorientată.

– O! Doar în această după-amiază i-am spus persoanei mele de încredere să facă o mică anchetă. . .

Ea se întinse pe pat, cu picioarele strânse.

– Și de ce nu m-ați întrebat pe mine? A! da, credeți că are unghiile negre sau că este o impostoare? Ei bine, vă înșelați!

– Nu credeam asta, eram doar curios să știu ce te putea aduce aici. Înclinam să cred că e norocul. . .

– Îmi pare rău să vă dezamănesc, spuse ea punându-și fața în pernă de unde vocea i se auzea înăbușit; nu sunt prea perspicace, dar suficient cât să-mi dau seama că sunteți pe punctul de a obține divorțul. Ar putea dura ani, vă previn!

– Întârzierea asta te supără? spuse el, aruncându-se în pat și stingând lumina.

Fiindcă ea nu răspundea, el continuă cu jumătate de voce:

– Nu m-am decis asupra acestui subiect – nu încă. . .

Line nu răspunse, pentru a nu-și prelungi supliciul pe care îl îndura. Întinsă, cu ochii larg deschiși în întuneric, stând pe cât mai puțin spațiu posibil, se simțea rău, îl dorea cu ardoare.

Acum, lucrurile nu puteau să se petreacă altfel și își promise în tăcere să nu se întâmple nimic. Dacă o dorea, Piers

trebuia să o accepte așa cu era, să-i spună că nu credea povestea cu Archie, sau mai bine, că nu-l mai interesa asta. Cum erau foarte puține speranțe ca el s-o spună, viitulul i se părea sumbru. Începu brusc să râdă la gândul acestei farse tragicomice, ai cărei protagoniști erau ei. Un bărbat și o femeie, culcați în același pat și separați de o amintire; nu sabia trebuia pusă între ei, ci acel blestemat tablou! Își înghiți un suspin. Dacă n-ar fi fost atât de absurd de comic, ar fi plâns cu toate lacrimile din lume.

Line se trezi devreme. Își aminti imediat unde era și ce se întâmplase – în această împrejurare, nimic. Ea care credea că nu va putea dormi, că va înnebuni! Nu înnebunise și dormise foarte bine.

Odată cu ziua, realitatea îi apărură diferită față de noaptea trecută. Se simțea mult mai bine, ca și cum problema se rezolvase în timpul somnului. Singura diferență era că Piers dormea încă, iar până la trezirea lui se putea relaxa.

Repede, ieși din pat și-l înconjură în vârful picioarelor pentru a veni să se aplece deasupra chipului adormit. Își înfrână dorința de a da la o parte şuvița de păr care acoperea fruntea înaltă și începu să-l examineze ca pe un străin pe care-l vedea pentru prima dată.

În prima rază de lumină, între albul pernei și al lenjeriei, părul lui părea aproape negru. Îl contemplă îndelung, apoi se ridică ușor. El o apostrofă înainte ca ea să poată face un pas. Știi că ești grozav de agitată noaptea? Ce faci acum?

– Mă spăl, mă îmbrac și merg să mă plimb un pic înainte de micul dejun, răspunse ea sobru, decisă să plece din cameră cât mai curând.

Dar ceva o reținea lângă el și ea știa ce era; în tot acest timp cât fusese departe de el, inima îi sângerase; imaginea lui dormind, fața perfect relaxată, fusese un adevărat balsam pentru ea, o picătură de fericire. Dacă ar fi avut și el ca toată lumea un moment intermediar între somn și trezire!

– Noaptea aceasta, spuse el, ai sforăit ușurel; ți-am acoperit gura cu mâna pentru a te opri, dar m-ai mușcat de degete!

– Nu știati că sunt un vampir? Sper că v-a curs sânge. Aveți grijă data viitoare, s-ar putea să vă mușc de gât și să vă treziți palid și fără putere.

– Cunosc alte metode care ar produce același efect, îi aminti el cu un surâs candid.

– Nu vă este rușine? spuse ea. Sunteți într-adevăr bărbatul care nu vroia să-și murdărească mâinile cu resturile altui bărbat?

– Noaptea, toate pisicile sunt negre; în întuneric, m-aș preface că ești o altă pisică, pe care aș întâlni-o pentru prima dată.

Mâna lui se agăță de cămașa ei de noapte.

– Piers, țipă ea cu o voce severă, sunt aici pentru că ați acționat în așa fel, încât mi-a fost imposibil să vă refuz... ospitalitatea. Nu sunt de acord cu asta, o știți. M-ați obligat să fiu cuminte și să ascult; ceea ce și fac. În schimb, vă angajați să mă lăsați singură. O înțelegere rămâne o înțelegere, iar eu mi-am îndeplinit partea mea de contract. Mi-ați promis acest pat doar pentru mine, iar eu am avut naivitatea să vă cred. Noaptea viitoare puteți avea patul, sabia, pumnalul și tot ce mai doriți, pentru că eu voi dormi pe divan.

– Ți-e frică?

– Deloc.

Ușor, deget după deget, ea îi desfăcu mâna de pe cămașă.

– Mi-ai distrus deja cel mai frumos costum al meu de mătase și halatul, nu vă voi lăsa să-mi rupeți și cămașa de noapte!

În sfârșit liberă, se îndreaptă spre baie, cu hainele sub braț. Când reveni proaspătă și îmbujorată, el era așezat pe pat în halat.

– Așteaptă-mă, îi spuse el, mă îmbrac și eu. Este încă devreme. Vom bea o cană de ceai înainte de a ieși.

– Noi? Nu îmi amintesc să vă fi invitat!

– Este adevărat, dar nu îți propun nimic inadecvat, din câte știu. Așa că nu mai face figura asta dezgustată. Unde ți-ar plăcea să te plimbi?

– De-a lungul râului. Poate chiar până la Glenardh. N-am văzut de mult timp dealurile, mi-ar plăcea să văd noile plantații de rășinoase. În cât timp sunteți gata?

– În zece minute. Trebuie să mă rad.

– Dragul meu, prefer să nu văd asta. Întotdeauna am detestat oamenii bărboși.

– Chiar și pe Archie?

– Oribil! aruncă ea peste umăr. Smocul acela ridicol pe care-l purta pe bărbie?... Mă duc să fac ceaiul până coborâți.

Archie...nu era decât o palidă copie a surorii lui, Sheena, a cărei forță și voință îi lipseau. Bietul Archie, toate bărbile din lume nu l-ar fi făcut viril! Chiar dacă ar fi vrut, nu-l putea găsi antipatic, ca pe sora lui. Nu era de mirare că tatăl lor i-a lăsat fiicei sale banii și lanțuri de magazine. Archie ar fi pierdut totul în câteva luni.

Era bine să începi ziua cu o plimbare; soarele nu uscase încă roua nopții și totul strălucea. Apa reflecta lumina în mii de puncte sclipitoare, mici valuri îi loveau încet malurile. Dincolo de pădurile negre de pini, vârful din Beinn Ardh era încă învăluit într-un nor de ceață. Line respira aerul cu nesaț; mergea vioi și simțea o ușoară beție; nu simțea nevoia să vorbească.

Piers întrerupse tăcerea care se prelungise până-n sat și la jumătatea drumului de întoarcere.

– Ce s-a întâmplat, Line? Ești mai vorbăreată de obicei.

– Meditam. Îmi place să dedic în fiecare zi un moment meditației.

– Care era subiectul de astăzi?

Ea îi ignoră întrebarea și reveni la preocupările sale actuale.

– Cât timp va trebui să mai joc această farsă? Nu mai pot continua așa. Dacă am fi fost vechi prieteni, ar fi fost simpatic, dar nu există prietenie între noi. Ne distrugem unul pe altul, până când totul se va sfârși rău, spuse ea sumbru. Nu vă întreb cum veți explica acest mic interludiu pentru că știu că nu vă veți încurca în explicații; ar fi prea simplu. Toată lumea a trebuit să accepte că după o absență de cinci ani am apărut ca prin farmec, ca în basme și că trebuie să fiu reprimată la Eilean Ardh ca și cum n-aș fi fost plecată decât pentru un week-end.

– Nu cred că e necesar să explic nimic, răspunse el fără să se miște, privind valurile. Faptele noastre nu ne privesc decât pe noi...

– Faptele tale, îl corectă ea. M-ați amestecat în toate astea și nu-mi place; de aceea, mă voi întoarce la vilă după micul dejun, chiar dacă sunteți de acord sau nu. Am jucat destul!

– Nu, spuse el neclintit. Soția mea rămâne în casa mea...

– ... chiar dacă nu o mai vreți, întrerupse ea amar. Știu asta, mi-ați spus-o deja. Orgoliul dumneavoastră este o rană deschisă și preferați să o lăsați să se infecteze decât să o vindecați. Nu sunt de acord cu asta. Vreau ca această comedie să înceteze, într-un fel sau altul, acum!

– Lucrez la asta, suspină el. Cine știe cu ce concesii de o parte și de alta, vom ajunge poate să salvăm...

– Pentru a fi tolerată pentru tot restul vieții mele? Nu, mulțumesc! spuse ea violent. Vă văd, vă aud și asta îmi trezește amintiri...

– Plăcute?

– Nu, doar insulte și amenințări. Nu vreau, nu pot să trăiesc așa!

– Și toate astea din cauză că am dormit cu tine în această noapte...

– Uitați de arme! Vă puteți umple patul cu tot ce vă place, o duzină de sulite, de topoare și alte jucării, nu mă voi mai număra printre ele!

Piers își ridică sprâncenele și făcu un efort să-și stăpânească un zâmbet.

– Mă gândeam mai curând la o botniță, o ironiză el dulce.

– Mergeți până la capăt, țipă ea. O pușcă, un lanț cu verigi groase...

– ... Și o centură de castitate, încheie el. Cred că avem una pe undeva, dar nu te vei simți prea comod la dormit. Noaptea

trecută, în timp ce sforăiai liniștită, am avut timp să mă gândesc la noi și la viitor; ei bine, îți voi spune totul direct: nu voi divorța de tine și sunt gata să afirm că nici tu nu vei divorța de mine...

Lui Line îi trecu accesul de furie; întrevăzu viitorul ca un deșert cenușiu, fără speranță, fără iubire sau căldură. Se simți tristă și descurajată.

– Incompatibilitatea ar trebui să fie de-ajuns, murmură ea, sau atunci duceți o prietenă pentru o noapte la un hotel. Îmi pare rău; nu știu cum se procedează în astfel de cazuri, dar puteți cere divorțul, aveți un motiv, abandonul domiciliului conjugal. Doar dacă unul dintre noi se căsătorește cu altcineva...

– Ai face asta?

Întrebarea o luă pe nepregătite.

– Nu, cu siguranță nu! răspunse fără să se gândească.

Înțelese imediat că răspunsese prea repede. O cuprindea un val de furie și totodată o tristețe profundă. Piers avusese întotdeauna darul de o ține într-o stare de indispoziție, când oscila între furie și disperare. Nu-și mai putea controla mult timp emoțiile. Merse câțiva pași în afara drumului și se lipi cu spatele de trunchiul argintat al unui mestecăn, crescut într-un șanț. Fața lui Piers o înspăimânta.

– Lasă-mă, îl rugă ea, în timp ce era invadată de o teamă necunoscută. Nu vreau...

– Ba da, iubita mea provocatoare, îi șopti el, luându-i talia. Întotdeauna ai vrut! Am știut asta înainte de a ne căsători. Te-am respectat, n-am făcut nici un gest pe care satul întreg să

nu-l poată vedea! Credeam sincer că ești prea tânără. Dar Archie nu a fost la fel de delicat. Nu e de mirare că ai fugit când a venit rândul meu.

– O! Ești odios!

O trase de mână și o strânse în brațe, căutându-i avid buzele.

– Era la fel? șuieră el furios lângă buzele ei. Spune-mi, era la fel de bine ca acum?

El își strecură mâinile sub tricoul ei, iar degetele îi prinseră sâni. O strivi cu trupul de trunchiul copacului; apoi apăsarea de pe buze, frenezia și violența deveniră șarm și savoare, iar ea simți că se topește de dorință.

– Tu... tu! auzi ea ca în vis, te doresc, perverso!

Mâinile lui nu o mai răneau, ci îi mângâiau sâni încet, voluptuos. Simțea apăsarea șoldurilor lui.

Asta nu este iubire! În mijlocul băților sălbatice de inimă, în zgomotul tumultuos al sângelui pulsând în vene, această mică frază se auzi mai întâi slab și apoi din ce în ce mai puternic până când deveni obsesivă – nu este iubire! – își înăbuși dorința de a răspunde mângâierilor lui Piers, ca și când ar fi fost o simplă spectatoare la ceea ce se întâmpla.

– Un bărbat din Scoția de Sus este aproape imposibil de civilizat, cum se spune în cărți. Indiferent ce ar face, va rămâne întotdeauna un sălbatic îmbrăcat în kilt. Ați zis bine „în paie“, nu-i așa? Doar în paie. Un șanț fără apă este suficient? Tocmai observ unul în spatele meu și mă întreb dacă este bun. Nu este prea adânc, fără îndoială vom putea fi văzuți din stradă. Este adevărat că asta nu v-ar deranja. Nu ar fi un moment de dragoste cu soția dumneavoastră, ci o simplă lecție de anatomie pe care i-ați da-o!

El se dezlipi de ea și se dădu cu un pas înapoi. Toată pasiunea se risipi în crisparea feței.

— Este ceea ce ar fi trebuit să fac atunci când aveai optsprezece ani, spuse el. Acum, să mergem să luăm micul dejun.

— Nu, zise ea clătinând energic capul. Nu mă voi întoarce în acea casă, nici acum, nici niciodată!

— Nu trebuie să promiți ceea ce nu poți îndeplini, spuse el. Vei intra în casă cu mine ca și când ți-ar face plăcere, pentru că, într-un anumit sens, este adevărat. Îmi dau seama că îți place să riști foarte mult și să mergi pe marginea prăpăstiilor, dar fii prudentă, draga mea: un pas în plus și voi avea plăcerea să te prind.

— Ca să mă bați?

Ea tresări. Măinile lui erau din nou sub tricoul ei.

— Nu-ți fie frică, draga mea, pun lucrurile în ordine, spuse el închizându-i sutienul. N-aș vrea ca lumea să creadă că nu ne putem stăpâni atracția unul față de celălalt.

Line se relaxă, adevăratul pericol trecuse.

— Nu vă pasă ce cred alții.

Ea se îmbujoră în timp ce își aranja hainele. Își desfăcu părul. Buclele negre îi căzură în valuri grele de mătase.

— Nu prea îmi pasă, este adevărat, zise el cu un mic zâmbet. Dar mă gândesc la ce și-ar imagina Sheena dacă te-aș aduce în starea asta. Cine știe, ai putea chiar să roșești.

— Și Ruth? Își aminti ea. Ea mă plătește în acest moment, dă-ți seama. Ea contează pe mine...

O prinse de braț și o duse la Eilean Ardh.

Line fu cuprinsă de descurajare. Ruth sosea în mai, trebuia deci să mai aștepte cincisprezece zile. Totuși, nimic important nu se putea întâmpla în acest timp; se agăță de această idee reconfortantă. Nimic nu se putea întâmpla fără aprobarea ei, iar ea nu voia, nu, nu voia! Când Ruth va fi aici, Piers nu va mai putea acționa după bunul său plac: Ruth nu era o persoană care să poată fi manipulată. Pe de altă parte, ea plătea generos, dar voia ca munca să fie făcută. Line va avea prin urmare mult de lucru, munca sa o va acapara complet și nu-i va lăsa timp liber pentru a se ocupa de problemele lui Piers, care va trebui să se lupte singur cu propriul destin. Îi reveni speranța.

Vocea lui Piers pătrunse în visul ei și se miră de tonul amical.

– Vreau să merg la pescuit, în această dimineață. Vrei să vii cu mine?

– Nu, mulțumesc, v-am spus, trebuie să mă întorc la vilă. Cordialitatea dispăru.

– Line, nu m-ai înțeles. Tu și cu mine încercăm să ne salvăm căsnicia; nu avem prea multe atuuri, dar trebuie să dăm ce e mai bun.

– Ați schimbat tonul!

O obligă să-l înfrunte, fără brutalitate de data aceasta.

– Am un motiv bun pentru asta, iubita mea. Din ceea ce aveam noi doi, a mai rămas ceva după acești cinci ani. Nu este decât la nivel fizic, știu, dar a rămas viu pentru noi doi. Încă ne mai dorim unul pe altul. Dacă abținerea nu a ucis această dorință, înseamnă că nu este remediul indicat...

– Vreți să spuneți că trebuie să facem dragoste, pentru a ne lecu, după principiul lucrurilor forțate?

Îi venea greu să vorbească așa, ca și când ar fi discutat despre un tratament pentru iepuri sau cobai.

– Nu cred că sunt pregătită pentru o astfel de experiență. În afară de asta, vă repet, ce se întâmplă cu Ruth? Vreți să mă luați de la ea toată ziua?

– Să vedem, mai sunt cincisprezece zile până la întoarcerea dragei tale Ruth! Nu voi grăbi lucrurile. Să încercăm câteva zile să fim simpli prieteni, vrei? Sugerez să începem cu o partidă de pescuit: nu trebuie să-ți fie teamă, îmi va fi greu să te violez pe fundul unei bărci.

– Și dacă refuz?

– Line, își pierdu el răbdarea, ai de ales între trei soluții: poți merge cu Sheena să-l hăituiți pe profesorul de la școală – bietul de el, nu aș vrea să fiu în locul lui pentru nimic în lume! – sau te poți închide în camera ta, și în cele din urmă, poți să vii cu mine pe barcă, să dai la cârlig.

Line își imaginează o altă soluție; să aștepte până ce el va pleca la pescuit, să-și ia valizele și să se întoarcă la ea acasă. N-ar trebui să fie prea greu, Sheena ar fi încântată să o conducă până acolo. Apoi, să-și ia mașina și să fugă într-o goană nebună, cât mai departe de acest loc. După câteva minute de gândire, abandonează acest plan: intuia că nu i-ar fi adus nimic bun. Mai fugise o dată și se dovedise un eșec, din moment ce soarta răuvoitoare o adusese iar aici și o aruncă în această dramă. Viața sa era un cerc vicios: putea fugi din fața destinului? Începu să regrete că Piers nu o lăsase să se înece.

– Vreau să vin la pescuit, suspină ea, fără nici un entuziasm.

Sheena nu fu încântată de această idee: ochii săi palizi aruncau fulgere, dar chipul netulburat nu exprima decât o ușoară nemulțumire.

– Contam pe ajutorul tău, pentru organizarea serbării de 1 Mai, Line.

– Asta nu mă privește.

Vorbise prea repede și regretă. Piers o avertiza din priviri. De acum înainte, Sheena va spune la toată lumea că soția lui Piers nu vrea să se implice în evenimentele satului. Cu atât mai rău! Cu atâta rea-voință, Line s-ar fi pus oricum într-o postură proastă. Era mai bine să se mobilizeze și să învețe să-și accepte propriile greșeli.

...Barca era aceeași pe care Piers o folosisese pentru a o salva. Îi dădu coșul de picnic și sări înăuntru, așezându-se lângă el.

– Doamne, se înduioșă ea văzând găleata plină de pește și cuțitul ascuțit, asta mă duce cu mult timp în urmă! Primeam întotdeauna sarcinile cele mai ingrate, cele pe care nimeni nu le voia: să tai momeala în bucățele mici și să o pun în undiță. Ce pescuim?

– Haddock, merlan, barbun, tot ce putem prinde, strigă el în vântul care-i fura cuvintele de pe buze. Matty este întotdeauna fericită să aibă pește proaspăt, iar Catriona mi-a spus că i-ar face plăcere și ei.

Îi arătă cu bărbia coșul cu momeală, undița și cârligele.

– La treabă, Line, ne îndreptăm spre larg.

– Spre larg!... Ce cuvânt minunat! Vom putea vedea insulele; întotdeauna am adorat insulele! Bunica dumneavoastră nu era originară din Mule?

– Da, într-adevăr. Făcea parte din familia MacLean. Le cunoști legendele? Se spune că aparțineau celui mai vechi clan din lume...

Line se lăsa captivată de dialectul melodios din munții Scoției. Asculta gânditoare, privind insulele cu un contur nedeslusit care păreau să plutească pe mare.

– Nu e straniu că cei din Scoția de Sus au păstrat atât de vie amintirea evenimentelor petrecute cu sute de ani în urmă și că vorbesc despre ele ca despre un trecut apropiat?

– Trăsătură de caracter specific celtică, spuse Piers în timp ce traversa intarea strâmtă a lacului. Noaptele lungi par interminabile: ce să faci, atunci? Se așezau în jurul focului pentru a spune interminabile povești!

– Și pentru a transmite mai departe vechi conflicte, încheie Line, privindu-l drept în ochi. Asta este de fapt problema voastră, nu-i așa? Vechi neînțelegeri prea mult timp păstrate!

Începu să lucreze în liniște, legănată de legende fantastice. Familia MacArdh venea din sud; pământul natal se întindea pe malul lacului Lomond. Se trăgeau din clanul MacGregor: când aceștia au fost scoși în afara legii, dezarmați, deposezați de numele lor interzis, cei din MacArdh au emigrat spre nord și s-au stabilit definitiv în această vale.

Ea îi aruncă o privire lui Piers. Da, semăna celor din familia MacGregor, mândru ca nimeni altul și niciodată nu se declara învins. Curaj sau încăpățănare? Exista în realitate vreo diferență între cele două? Piers nu făcea decât ce-i trecea prin minte, cu atât mai rău pentru consecințe și pentru părerea altora.

În ochii ei se putea citi un sentiment de tandrețe, își întoarse privirea, pentru a nu se trăda.

Capitolul 7

Era aproape șapte seara când Line și Piers se întoarseră la Eilean Ardh. O parte din pește fu încredințat lui Line, iar cu cealaltă parte, Piers se îndreptă către sat. Ziua fusese foarte agreabilă, în ciuda micilor neînțelegeri dintre ei, iar Line simțea acum o oboseală binefăcătoare și un apetit uriaș. În schimb, își spuse privind și pantalonii murdari și mirosind a pește, arăta îngrozitor! Singurul lucru pe care și-l dorea acum era să facă o baie și să se schimbe înainte de cină. Tocmai punea piciorul pe prima treaptă pentru a urca la etaj, când vocea poruncitoare a Sheenei o opri.

— Linette, aș vrea să-ți vorbesc un moment.

— Acum? o întrebă ea, arătându-i blugii murdari. Dă-mi cinci minute să mă schimb. După cum vezi, nu prea sunt prezentabilă. Cum aș putea să-mi iau apărarea în aceste condiții?

Sheena stătea la o anumită distanță de Line, ca și când i-ar fi fost frică să nu se murdărească și ea.

– Draga mea copilă, ce vrei să spui cu asta? Să te aperi? Crezi că intenționez să ne încăierăm?

– Nu, admise Line. Nu este tocmai genul tău. Bine, dacă insiști ...

Cum Sheena era pe punctul de a se îndrepta spre sufragerie, Line o opri.

– Îmi poți spune aici ce ai de spus și te rog, cât mai scurt posibil. Te ascult, spuse ea, sprijinindu-se de balustradă.

Sheena fu directă:

– Când intenționezi să pleci?

– Să plec?

– Da, să pleci, să părăsești Glenardhul sau, dacă este prea curând, să pleci cel puțin din casa aceasta. Asta ar fi suficient, pentru moment.

Line ridică din umeri. Era momentul să fie diplomată.

– Spre deosebire de tine, eu nu pot părăsi satul când vreau și cu atât mai puțin această casă. Cred că ar trebui să vorbești cu Piers, căci sunt aici la cererea lui.

Ar fi trebuit să spună „la ordinul lui“, dar nu era prea indicat.

Sheena își dresese nervoasă glasul.

– Draga mea copilă, regret să-ți spun că prezența ta în această casă este un pic jenantă. Nu cred că înțelegi...

– Înțeleg mai multe lucruri decât crezi. Totuși, îți repet că nu sunt liberă să fac ce vreau. Vorbește despre asta cu Piers, dacă dorești, dar nu încerca să mă intimidezi.

Chipul Sheenei se întunecă de mânie.

– Văd că te aperi cu încăpățănare. Știu de ce te străduiești atât, dar nu îți vei atinge scopul. Piers nu va accepta niciodată ce s-a întâmplat între tine și Archie...

Line izbucni într-un râs ironic.

– Ce s-a petrecut între mine și Archie!

– Haide, Sheena, pe cine crezi că minți? Știi la fel de bine ca mine că între noi doi nu s-a întâmplat nimic, nu știu cum l-ai convins pe Archie să facă această confesiune demnă de milă, cu bani probabil. Tu ești cea care ține economiile, de la moartea tatălui tău...

Line rămase uimită în fața stăpânirii de sine și a sângelui rece de care dădea dovadă Sheena. De pe fața sa dispăru orice semn de tensiune.

– Ți-am făcut bagaje, o anunță ea politicoasă. Totul este gata. Te voi conduce chiar eu la vilă. Cred că așa e mai bine pentru toată lumea...

– Așa e cel mai bine pentru tine, vrei să spui!

Line vru să urce scările, dar cu o rapiditate și o forță surprinzătoare, Sheena o opri, prinzând-o de braț.

– Vei pleca! Trebuie!

Tonul ei se schimbă brusc. Sheena începu s-o implore, fără să-i dea drumul din strânsoare.

– Line, încearcă să înțelegi...Nu încerc decât să te scutesc și să ne scutesc pe noi toți de mari neplăceri. Archie va sosi în seara aceasta și cred că va rămâne câteva zile. Știi cât de mult poate să complice asta lucrurile. Mi-ar fi plăcut ca lucrurile să se fi petrecut altfel, dar Archie m-a sunat de la Inverary, chiar după ce ați plecat la pescuit...

– Nu mă deranjează să-l văd pe Archie.

– Dar mă deranjează pe mine! țipă Sheena, strângându-i brațul și mai tare. Archie este...

– Ce se întâmplă aici? tună vocea lui Piers intrat prin spate în holul slab luminat. Sheena, spuneai că va sosi Archie? Aici?

– E casa lui, Piers, iar bietul băiat e bolnav, se plânse Sheena. Este foarte obosit; în aceste condiții, nu cred că vizita lui te va supăra. Nu e mai bine ca vechile certuri să fie uitate și totul să fie ca altădată? îl rugă ea cu durerea zugrăvită pe chip, în fața expresiei neclintite a lui Piers. Erai la pescuit, dragul meu Piers, de aceea n-am putut să te consult. Am ascultat pur și simplu de regulile ospitalității scoțiene. Noi nu-l putem da afară pe Archie...

– Cum noi? Eu mă simt perfect capabil să o fac.

Piers veni lângă Line, luând-o de mijloc.

– Dar este vârul tău, spuse Sheena dând semne de enervare. Ce va crede lumea despre tine? Vine pentru a mă vedea, iar tu îi închizi ușa în nas...

– Câteodată mă uimești! spuse Piers ironic. Chiar ieri seară, insistai asupra slabei legături de rudenie dintre noi și dintr-o dată, pentru a-ți atinge scopul, Archie devine un văr apropiat! Nu este adevărat, rudă poate, dar nu văr!

– Avem atâtea camere, încât nu mai știm ce să facem cu ele, se încăpățână ea.

– Noi? Încă o dată, draga mea, te înșeli profund. Sub acoperișul meu, nu există camere pentru fratele tău, nu-l vreau în casa mea. Nu este dorit aici. De aceea, dacă dorești să-l vezi, te sfătuiesc să o faci în afara casei mele.

Ochii Sheenei se umplură de lacrimi... de necaz sau de furie?

– Ce vor spune oamenii din jurul nostru? Cel puțin lasă-l să ia masa înainte de a pleca.

– Bine. Eu cu Line vom cina la Creevie; ai grijă să fie plecat când ne vom întoarce. Dacă nu, îl arunc în apă.

Piers o conduse pe Line în camera sa. Închise cu grijă ușa în spatele lor. Ea observă că sabia își reluase locul pe perete.

– Mulțumesc că ți-ai strâns armele, murmură ea.

– Ce înseamnă asta? strigă el, văzându-i valizele făcute. Deci trebuie să te supraveghez mereu?

Continuând să vorbească, lovi cu piciorul cea mai apropiată valiză.

– Nu te vei schimba niciodată, suspină ea strângându-și lucrurile împrăștiate. Amenințări peste amenințări. Destul!

Piers luă un braț de haine și le înghesui în șifonier.

– Încetează! Îmi vei șifona toate hainele. O! Piers, când vei înceta să te porți ca o brută? Nu faci decât prostii!

– Ce spui? Nu fac decât prostii?

– Nu mai am nimic prezentabil pentru a lua cina în oraș, de când mi-ai distrus cel mai bun compleu. Îmi va fi greu să te iert, îmi plăcea mult, era aproape nou. . .

– Altceva?

– Greșești interzicându-i lui Archie să vină aici. Să-l ameninți astfel! Chiar l-ai arunca în râu? Probabil că în curând va fi atât de beat, încât va fi incapabil să conducă.

– Sunt obligat să primesc în propria-mi casă, cu zâmbetul pe buze, pe cel care mi-a sedus soția?

– Sedusă? Chiar crezi asta? spuse ea cu o voce scăzută. Doar pentru că Archie spune asta, ar trebui să fie adevărat? Toată lumea e nebună, complet nebună!

Își alese câteva haine și, tremurând de furie reținută, ieși din cameră cu fruntea sus. Se duse în baie, își săpuni puternic fața pentru a îndepărta mirosul de pește; apoi se vâri sub duș, cântând, ca și când n-ar fi avut nici o grijă. Când se întoarse în

cameră, îl găsi pe Piers sigur pe el, complet calmat, cel puțin în aparență și ocupat să analizeze conținutul uneia dintre valize.

– S-ar spune că ești în culmea fericirii.

Îi arătă o fustă largă și o bluză pe care le scosese din valiză.

– Ai putea să te îmbraci cu astea la cină?

– O! Da, asta m-ar face de șaisprezece ani și cel puțin nu-mi voi mai face griji pentru alte probleme când voi sări în apă, în căutarea lui Archie!

– El poate liniștit să se înece!

Făcu o pauză.

– Nu știam că bea atât.

– Asta nu mă miră, erai prea ocupat să inspecțezi țărcurile și să faci escapade la Gairloch, pentru a mai vedea altceva în jurul tău! Archie este alcoolic. Cred că mama ta a încercat să-l vindece, dar era deja prea târziu...

– Crezi că în seara asta va fi într-o stare proastă?

– Pariez că da.

Piers își scotoci buzunarele, cu o privire veselă în ochi. Îi plăceau jocurile.

– Pe cât pariezi?

Ea zâmbi fără tragere de inimă.

– E sfârșit de lună și nu prea am bani de cheltuit... Să spunem cinci lire.

– Vei pierde, te previn! După două pahare de whisky, Archie va fi deja foarte vesel, după patru sau cinci pahare nu se va mai putea ține drept, după care va fi mort de beat.

– Nu-mi pot permite să pierd atât!

Dintr-o dată, își înclină capul și o sărută. Fără frenezie sau brutalitate, cu o tandrețe caldă, atât de delicat încât, sub

pleoapele închise, ochii lui Line se umplură de lacrimi. Se îmbrățișară strâns. Ar fi vrut ca sărutul să nu se mai termine; se simți nefericită când buzele lor se despărțiră într-un final.

– Dacă te mulțumești cu un sandviș la bar, îi spuse el la ureche, aș mai putea paria o bancnotă.

Ea se smulse din brațele lui. Se comporta exact ca acum cinci ani: același umor, aceeași tandrețe. Nostalgia îi rupea inima.

– Nu, nu vreau să te jefuiesc de bani și apoi, n-am mâncat deloc azi și mor de foame.

Ea strâmbă din nas.

– Miroși a pește. Ai face bine să faci o baie și să te schimbi.

Când se întoarse de la baie, chipul lui Line avea un aer trist. Bineînțeles că îl putea face fericit într-o anumită măsură, nu era totul pierdut între ei! Dar nu era suficientă atracția fizică! Ea voia să fie iubită și să-i dovedească acest lucru având încredere totală în ea. Nu i se va dăruie decât cu această condiție.

Archie nu era beat mort când Line și Piers se întoarseră. Era conștient, dar nu coerent; când vru să se ridice, se clătină și se prăbuși pe o canapea de pe care nu mai încercă să se miște. O fixă pe Line cu ochi sticloși, în timp ce sora sa încerca cu disperare să-l scuze. Nu se simțea prea bine, explica Sheena, luase un microb din Florența sau Venetia, condusese prea repede, era epuizat. Era mai bine să se urce în pat.

– În apă cu el, încheie Piers, cu un glas diabolic, în timp ce Sheena îl fulgera cu privirea.

Line, care-și potolise nervozitatea în timpul cinei, cu câteva pahare de vin, începu să râdă puțin prostesc.

– Se va scufunda ca o piatră, protestă ea. Fii generos, Piers, lasă-l acolo unde este până mâine dimineată.

Archie îi mulțumi cu un zâmbet blajin și o bâlbâială neclară. Line îl observă cu un ochi critic. Cine l-ar fi putut face pe Piers să creadă că l-ar fi preferat pe acest om bolnăvicios, lipsit de orice personalitate? Archie era betiv, cartofor și total instabil. Piers îi urmări privirea.

– Ai un suflet bun, spuse el cu un aer tenebros. Poate rămâne până mâine dimineată, dar nici un minut mai mult.

Merse și încuie barul.

– În orice caz, aici nu va mai bea. Dă-i o pătură, Sheena și mâine dimineată, afară!

Disprețuind rânjetul de om beat al lui Archie, la fel de mult ca și atitudinea furioasă a Sheenei, Piers se îndreptă cu Line spre scară. În cameră, îi înmână solemn cele două bancnote rămase pe masă.

– Sunt ale tale, suspină el profund, le-ai câștigat cinstit. Dar amintește-mi să nu mai pariez cu tine. Am pierdut, eram convins că Sheena este în stare să-și țină fratele pe calea cea dreaptă.

Line rămase tăcută. Întâmplările începeau să se lege. Totul devenea clar: vizita lui Archie nu era nici întâmplătoare, nici neașteptată. Probabil că Sheena l-a prevenit încă de când a aflat de întoarcerea lui Line, înainte chiar de sosirea ei aici. Și Archie ascultase de porunca surorii lui.

Renta pe care i-o lăsase tatăl său abia îi ajungea să-și acopere cheltuielile care erau considerabile; așa că era la mâna

Sheenei. Era suficient ca ea să-și fluture cecul, pentru ca Archie să vină galopând.

Dreptul de a bea cât dorea nu era întâmplător. Sobru, Archie ar fi fost mult mai dificil de manipulat, dacă ar fi redevenit un om integru. Era genul de om care rareori mințea, dacă nu era beat. Era slab, dar mai mult cinstit. Din nefericire, se lăsa condus de slăbiciune: bea pentru că nu putea suporta propria imagine atunci când era treaz. Folosea alcoolul pentru a disimula adevărata realitate.

Piers îi întrerupse șirul gândurilor.

– Vrei să împarți patul cu mine sau nu?

– Nu!

Să împartă patul? Niciodată! Actualul aranjament, compromis între logică și codul de conduită exagerată al lui Piers, avea deja destul de multe goluri. Iubirea nu avea logică.

– Canapeaua îmi va fi suficientă, spuse bine dispusă. Voi pune în față acest enorm taburet, pentru a nu risca să cad jos în timpul nopții.

– Ți-am oferit jumătate din pat, nu îți pot promite mai mult de atât. Nu sunt sigur că mă voi putea stăpâni: pentru a fi sincer, noaptea trecută a fost o tortură.

– Pentru a fi sinceră, n-ai avut decât ce ai căutat. Tocmai ai recunoscut că angajamentele luate nu sunt prea fiabile: le modifici după plac, în funcție de capricii. Cât despre jumătate din pat, nu, mulțumesc! Nu vreau să risc: nu cred că aş aprecia urmările supliciei la care aş fi supusă.

– Dar supliciu în sine, ți-ar plăcea?

Se așează în spatele ei cu mâinile pe umerii ei; ea vedea imaginea lor reflectându-se în oglindă.

Vru să se îndepărteze de el, dar mâinile mari ale lui Piers îi apăsară imediat umerii. Se strădui să aibă o față liniștită.

– Nu... Nu cred că sunt gata, încă. E prea curând. Mi-ar plăcea să fiu sigură că este ceva între noi care să merite osteneala. Ai un punct de vedere pur masculin. Pentru mine ca femeie, e diferit.

– Vrei să spui că-ți trebuie romantism, clar de lună, parfum de trandafiri și tot ceea ce servește tradițional ca decor al iubirii?

El își coborî capul până ce chipurile lor fură la aceeași înălțime în oglindă, obraz lângă obraz.

– Aș putea să fac rost de asta, spuse el, cât despre trandafiri, nu este anotimpul lor. E suficient un buchet de narcise?

O obligă să se întoarcă spre el, mâinile alunecându-i de-a lungul spatelui pentru a-i înlănțui talia într-o îmbrățișare puternică. O privi cu acea ironie tandră care nu-i era specifică decât lui. Era probabil măcinat de sentimente contradictorii: o disprețuia dorind-o încă și se disprețuia pentru această dorință. Asta o revolta.

– Încă din această dimineață, mă așteptam la așa ceva; mă întrebam până când vor ține bunele tale intenții și principiile nobile. „Line, declamă ea parodiind vocea lui joasă, te doresc și mă dorești. Avem ceva ce putem salva. Să nu grăbim lucrurile.“ Și te-am crezut! Nu erau decât vorbe în vânt! Acum nu mai ești de aceeași părere. Am trecut la „Line, vino să împarți patul cu mine.“ Chiar crezi că mi-am schimbat părerea în această privință?

Era într-o stare de furie avansată. Lovitura pe care o primise era prea profundă și nu se putea mângâia decât rănind la rândul ei.

— Pot să te fac să-ți schimbi părerea, draga mea...

El o strânse în brațe mai tare, așteptând insolent un răspuns pe care corpul prea sensibil al tinerei nu știa să-l ascundă; când primi acest răspuns, zâmbi triumfător.

— Vezi bine că nu-ți poți nega dorința.

— Am încercat vreodată să o neg? Deja la optsprezece ani, lucrul acesta nu mai era un mister. Dar atunci, mă tratai cu mai mult respect. Simțeai față de mine ceva mai mult decât dorință... Iubire! Puteam să așteptăm, aveam toată viața înaintea, iubirea noastră era menită să dureze o eternitate!... O eternitate? Nu! A durat până în momentul în care ai văzut acel odios tablou! Urcă în camera ta blestemată și fă curte imaginii mele! Oferă-i ei un buchet de narcise!

— Ea nu le-ar aprecia...

Buzele îi alunecară pe gâtul ei, mângâindu-i ușor pielea fină.

— În timp ce tu...

— Eu? Vrei să spui corpul meu? O! Desigur, i-ar plăcea, dar nu este decât un corp; și în afară de asta nu ar mai fi nimic de salvat.

Ea se eliberă în sfârșit din îmbrățișarea lui. Auzi vocea lui urmărind-o până în holul băii:

— Fii drăguță, nu face prea mult zgomot când te întorci, detest să fiu deranjat când dorm!

Când se trezi a doua zi, era singură; făcu un duș și se îmbracă, apoi făcu ordine în cameră. Strânse păturile și hainele împrăștiate pe jos. Se părea că Piers se îmbrăca și se dezbrăca lăsând în urma lui o dezordine desăvârșită. Line se consolă gândind că nu făcea ordine pentru el, ci pentru Matty și menajera care venea în fiecare zi din sat.

Ieri seară, după baie, se simțise deprimată. Voi găsi o altă iubire, își repetă ea ca un laitmotiv. Zadarnic. Nu își dorea decât una singură.

Canapeaua fusese prea tare, dar nu mai tare decât patul pliant pe care dormise la vilă, până ce i s-au uscat saltelele. Rămase mult timp trează privind focul din șemineu. Era atât de tentată să se strecoare în pat lângă el! A dus o adevărată luptă împotriva ei înseși pentru a rămâne pe canapea. În cele din urmă, fu prea obosită pentru a mai simți cea mai mică dorință sau pentru a mai gândi și somnul o cuprinse în timp ce își spunea amar: „Poveștile cu zâne nu devin realitate, cel puțin nu pentru Line Frazer MacArdh!”

Dimineața îi aduse speranța. Coborî scara și auzi vocea Sheenei în salonul unde se servea micul dejun.

– Piers! țipă ea. Singurătatea te face sălbatic!

Line împinse ușa.

– Vă deranjez? întrebă ea suav.

În mod clar, totul mergea prost. Sheena era în pragul unei furii care îi amenința remarcabilul sânge-rece. Piers era palid și Archie părea să sufere de o puternică mahmureală. Când Piers îi trecu pe sub nas o farfurie de ouă cu șuncă, se înverzi.

În disperare de cauză, Sheena se întoarse spre Line.

– Îi spuneam lui Piers că nu-l putem trimite pe Archie în starea asta. E suficient să-l privești ca să-ți dai seama că este incapabil să călătorească. Ești de aceeași părere, nu-i așa, Line?

– S-ar spune că are rău de mare...

Nu merse mai departe. Piers îi aruncă peste masă un plic ce îi ateriză în farfurie.

– E o scrisoare pentru tine, spuse el. Poștașul a adus-o aici, știind că nu ești la vilă.

– Veștile circulă repede!

Privi plicul; era unul dintre cele pe care le dactilografiasse pentru Ruth, înainte să plece din Blackpool, dar părea mai mic. Desfăcându-l, găsi o singură foaie. O privire îi fu suficientă pentru a-i citi conținutul. Împături repede foaia, pentru a o feri de priviri indiscrete.

– Trebuie să dau imediat un telefon, spuse ea, ieșind din cameră.

Nu era o scrisoare propriu-zisă, ci mai mult o mângâleală al cărei autor putea fi la fel de bine un copil. Literele erau stângaci scrise, unele așezate invers, dar Line nu se putea înșela asupra sensului lor: TELEFONEAZĂ.

Măinile îi tremurau, în timp ce formau numărul. Foaia de hârtie îi căzu. Piers, care o urmărise, ridică scrisoarea. Citind-o, se încruntă:

– Primești scrisori anonime? întrebă el furios.

Emoționată, Line greși numărul și-l formă iar.

– Nu, este de la Ruth, spuse ea nemulțumită.

– Asta? De la Miss Ruth Lee? Nu te cred! Întinse mâna să-i ia receptorul.

– Nu știe să scrie și să citească, spuse ea grăbită, căci auzea sunând, trebuie să fie important. Binevoiești să mă lași în pace?

Ruth răspunse.

– Zăpăcito, tu ești? Unde ești? Te sun de două zile fără oprire, am rugat-o chiar pe domnișoara de la reclamații să formeze numărul, în cazul în care m-aș fi înșelat. S-a întâmplat ceva?

– Totul merge bine, spuse ea pe un ton cât mai liniștitor, fulgerându-și cu privirea soțul. Am... am fost invitată undeva pentru câteva zile și nu am putut refuza...

– Atunci, nu s-a întâmplat nimic grav, spuse Ruth, respirând ușurată. M-ai făcut să mă îngrijorez, micuțo. Deci nu erai unde ar fi trebuit. Sper că te-ai gândit să aerisești camerele, nu vreau să dorm pe saltele umede...Mă auzi, Zăpăcito!

– Mă ocup de tot, nu te neliniști!

Această neliniște era cu totul ciudată din partea lui Ruth, care nu-și făcea niciodată griji în legătură cu nimic; „La ce bun, spunea ea, oricum știu ce se va întâmpla!“ Un ușor fior îi trecu pe spate.

– Dar de ce această scrisoare, Ruth!

Ezitatea pe care o simți în tonul bătrânei doamne îi spori neliniștea.

– Nu știu, murmură Ruth. Cred că m-am gândit un pic prea mult la tine.

– Pune globul de cristal în cutie, spuse Line veselă, și arde cărțile de tarot, nu-ți folosesc la nimic.

– Nu le-am mai privit de când ai plecat tu. Dar am avut mai multe vise. Ascultă-mă bine, zăpăcito. Crede-mă ce îți spun. Te paște un pericol, un pericol cu coarne. L-am văzut!

– Atunci, poate ar fi mai bine să mă întorc imediat! Asta ar rezolva problema. Îmi fac bagajele și sunt la tine diseară. Ce zici?

Ruth o dojeni.

– Nu trebuie să pleci, zăpăcito. Trebuie să rămâi acolo ca o fetiță cuminte și să ai grijă ca patul meu să fie bine aerisit.

– Și coarnele? Serios, draga mea Ruth, aici nu sunt coarne decât pe capul cerbilor și în această perioadă a anului nu mă paște nici un pericol din partea lor.

– Nu-ți mai bate joc, obraznică mică! Transmite-i frumosului domn care este lângă tine, un mesaj din partea mea...

Line acoperi receptorul cu mâna și-l privi pe Piers.

– Ruth are viziuni, șopti ea. Are un mesaj pentru tine, cel puțin așa cred, căci mi-a spus că este pentru frumosul domn de lângă mine.

– Doamne! protestă el. Încă o bătrână clarvăzătoare! Ar trebui să facem o asociație aici. Care este mesajul?

Line își luă repede la revedere și închise.

– Ceva legat de roata norocului... Ruth îmi cere să mă întorc la vilă. Trebuie să aerisesc paturile. Ești de acord să plec după micul dejun?

– Atât de curând?

Piers îi prinse mâna, în ciuda împotrivirii ei.

– Cât mai curând posibil. Mulțumesc foarte mult pentru ospitalitate; nu voi avea ipocrizia să spun că am apreciat

fiecare moment, dar nu mai pot beneficia de ea mult timp: nu sunt plătită să rămân aici.

Ea simți o mică decepție când el fu de acord.

– Te voi conduce imediat. E bine așa?

Line îi acceptă oferta. Pentru a înconjura lacul, trebuia să parcurgă nouă sau zece kilometri; i-ar fi fost greu să meargă pe jos cu valizele în mână.

Când au ajuns, îl lăsa să-i taie lemne de foc pentru bucătărie, să alimenteze sobele cu păcură, să aprindă focul și să taie mărar din fața gardului; în acest timp, ea deschise ferestrele, umplu ceainicul și făcu ordine prin casă. După o oră, își termină treaba.

– Piers, trebuie să merg la Creevie. Nu este cazul să mă aștepti dacă ești grăbit. Îți sunt foarte recunoscătoare pentru ajutor.

Ea își scoase mașina din garaj și plecă. Era mai bine așa, se gândi ea. Într-o zi, îl va putea întâlni fără să mai simtă această lovitură de cuțit în inimă, care îi era familiară de atâta timp. Îl va putea întâmpina zâmbind ca unui vechi prieten. Propria naivitate îi smulse un zâmbet amar.

Aruncă o privire casei sumbre a familiei MacArdh, de pe celălalt mal al lacului. În vârful turnului rotund, fereastra înaltă a Camerei reflecta o rază de soare. De acum înainte, asta n-o mai privea. Scăpase de operațiunea de salvare a căsniciei lor.

Capitolul 8

Două autocare enorme ocupau aproape întreaga parcare strâmtă din Creevie. Pasagerii lor, proaspăt coborâți, pătrundeau pe străzile orașului. Line își parcă mașina și se amestecă în mulțimea de turiști. Află din frânturi de discuție că grupul făcea o călătorie în Scoția: Fort William, Inverary, Inverewe, Inverness; excursia se încheia cu două zile petrecute la Edinburgh.

După ce își termină treaba, își croi drum până la salonul de ceai; spera că dacă va întârzia prea mult, Piers n-o va mai aștepta și se va întoarce acasă. De altfel, era aproape hotărâtă să părăsească regiunea și își imagina diverse soluții pentru viitorul apropiat: ce-ar fi să se angajeze într-un hotel, pe coasta de sud a Angliei?

Se simți iritată constatând că salonul de ceai era plin. Nici o masă liberă, nici măcar un scaun; cele două chelnerițe, depășite de situație, alergau de la un grup de turiști la altul.

– Nici o șansă Linette, îi șopti la ureche o voce cunoscută. Toate mesele vor fi ocupate, până când vor merge la autocare. Voi încerca la hotel, acolo cafeaua se servește la bar. Mă însoțești?

Archie, care arăta mai bine decât la micul dejun, părea încă foarte slăbit. Era palid, avea ochii injectați și mâna tremurândă pe care o puse pe umărul lui Line apăsă greu, ca și când ar fi avut nevoie de un sprijin. Ieșiră.

– Crezi că pot să mă prezint în această ținută la barul hotelului? se neliniști ea.

Își privi blugii, hanoracul șifonat și geanta plină de provizii. Archie o privi sugestiv.

– Bineînțeles, le va fi greu s-o refuze pe soția Înălțimii Sale, nu-i așa? De altfel, vezi tu, eu... ei bine... să-ți spun sincer, eu sunt cel care contează pe tine... Fă-mi cinste, te rog, cu un pahar.

Încercă patetic să-i ofere zâmbetul cel mai fermecător.

– Sărmane Archie... Ai probleme cu banii?

– Știi că...

Își îndreptă părul blond și încercă să-și îndrepte ținuta, căci ajunseseră în fața hotelului. Îi ținu politicoș ușa însoțitoarei sale.

– Ceea ce apreciez la tine, Linette, este că înțelegi imediat. Ca să fiu sincer – și știi că sunt sincer atunci când sunt treaz – am nevoie de băutură. Avarul ăla de Piers a încuiat sticlele de băutură aseară și a luat cheia la el.

Se așezară într-un colț întunecat. Ea scoase și-i întinse cinci lire.

– Faci comanda și tu plătești. Va fi mai bine așa.

– Iar tu îi dai voie unui prieten să-și salveze o frântură de demnitate, spuse el afectuos, cu ochii palizi, în care străluci o rază de speranță.

Ea nu se lăsa înduioșată.

– Pentru tine, nimic decât un mic whisky, Archie. O bere pentru a continua, dacă vrei. Și două cafele. Nu vrei să te îmbeți atât de devreme, nu-i așa? Știi că atunci când începi, nu te mai poți opri; asta îmi depășește cu mult bugetul!

Fu adusă cafeaua și băutura. Archie înghiți alcoolul dintr-o mișcare și privi trist în paharul de bere.

– Vor crede că m-am vindecat.

– Și bineînțeles, ești departe de a o face.

– Este prea târziu... spuse el încet. Nu sunt bun de nimic, nu știu decât să beau. Am eșuat pe toate planurile. Sheena ți-a povestit? Îmi găsisese un post bun la Centru, nu era obositor, trebuia să stau în spatele unui birou și să semnez niște hârtoage. Ea numea asta un mijloc de existență și vedea în ea ultima mea șansă. Dar, vai, mă plictiseam atât de mult; mi-am semnat un cec substanțial și am plecat la Florența. Am avut o viață frumoasă atâta timp cât am avut bani, dar întoarcerea a fost dură. După modul în care m-a primit Sheena, aș fi jurat că fiecare centimă era o chestiune de viață și de moarte. Ești sigură că nu mai ai bani?

– Da, Archie.

Luă o gură de bere și se strâmbă.

– Apropo de vindecare...

– Ai spus că este prea târziu...

– Poate că aș avea forța să încerc, dacă m-ai ajuta, se plânse el întinzându-se pe scaun. Dacă ai vrea să mă ajuți, Linette, să

pleci cu mine... Te-aş duce unde ai vrea, în Europa, în Statele Unite, peste tot. Voi fi draguţ cu tine. Nu vreau să te forţez, eşti liberă să decizi; în sfârşit, vreau să spun că n-aş încerca să te influenţez...

Cu privirea ironică, Line îi urmărea expresia feţei.

– Cât ţi-a oferit Sheena, ca să-mi propui asta?

– Un supliment de cinci mii de lire pe an, spuse el direct. Ceea ce, adăugat la renta mea, mi-ar asigura o viaţă confortabilă. Ştii, nu te-aş plictisi, ai putea...

– Aş putea face tot ce vreau, termină ea privindu-l trist. Spune-mi, Archie, tu nu ai ruşine?

El ridică din umerii slabi.

– Mie-mi convine. O ştii pe Sheena, ea ţine toţi banii şi renta nu mi-a ajuns niciodată. Are inimă de piatră, dar...

– Dar este gata să plătească pentru ca noi doi să plecăm?

– Pentru ca tu să pleci. M-a manipulat încă o dată, m-a manipulat întotdeauna de când tata a murit. Care este răspunsul tău?

– Acelaşi ca ultima dată, acum cinci ani: nu Archie, nici o şansă. Nu corespunzi idealului meu de soţ.

– Dar Linette, nu îţi cer să te căsătoreşti cu mine, strigă el puţin jignit. Este prea târziu, o ştiu prea bine, fetiço. Te crezi datoră să mă aduci pe drumul cel bun când n-am nici cea mai mică şansă s-o fac. În aceste condiţii cum ai putea să rămâi lângă mine? Vezi tu, când sunt lucid, ca acum, ştiu că sunt alcoolic şi dacă asta nu este un bun motiv de a bea, nu pot găsi altul mai bun.

– Nu ai încercat o dezintoxicare?

– Nu mă interesează un astfel de tratament.

Își termină berea și o privi pe Line, care făcu un ușor semn de consimțământ. Comandă o altă bere pe care o privi cu melancolie.

— Va fi greu să o anunț pe Sheena, în această seară, că am eșuat...

Line se aplecă peste masă și-i atinse prietenește mâna.

— Nu se poate spune că ai eșuat, Archie. Nu ești stăpân pe situație; există alte elemente asupra cărora nici tu, nici Sheena nu aveți nici o putere.

— Bine, bine, în orice caz, am făcut tot posibilul pentru a te convinge. Să sperăm că o voi convinge și pe ea.

— Da, ai făcut tot posibilul. Te poți întoarce și vorbi cu sora ta. Te voi susține întotdeauna.

— Sigur? Suntem în continuare prieteni? Știi, aș fi încântat să te iau de soție, dar nu cred că m-ai suporta. De aceea, nu ți-am cerut niciodată mâna. Dar nu asta îi voi spune Sheenei; îi voi spune că ți-am oferit inima și mâna și că le-ai refuzat. Vei spune ca mine, nu-i așa?

— Da, îți promit.

— Țin mult la tine, o știi, și n-am vrut niciodată să-ți complic viața. Nu a fost planul meu.

— Înțeleg, spuse ea rotindu-și gânditoare cana de cafea, și îți repet, te voi susține, dar acel tablou, Archie, al cui portret era, din moment ce nu era al meu?

— Așteaptă... portretul... Da, îmi amintesc: încercam tehnica Renașterii pe care o admiram. Voiam să copiez un tablou de-al lui Tiziano. Nu voiam să fac o copie fidelă, pentru că anatomia e diferită în zilele noastre; i-am modificat poziția capului, l-am pictat aproape din față. Pentru chip te-am folosit

pe tine drept model, căci amintești de frumusețea serenă a Renașterii. Pe scurt, Sheenei îi plăcea tabloul, mi-a promis cincizeci de lire și foarte sincer, n-am văzut nimic rău în a-l înrăma și a ți-l oferi cadou de nuntă. Știu că nu era perfect, dar eram foarte mândru de el și apoi era prima dată când cineva îmi cumpăra o operă. De unde să știu că Piers va reacționa atât de dramatic?

Desigur, Line înțelese perfect gândul lui Archie. Ce-ar fi putut el bănuși? Pentru el, corpul dezbrăcat al unei femei nu era decât un nud, iar galeriile de artă erau pline de așa ceva.

– Dar de ce i-ai spus apoi că noi... noi...

El înțelese că ea nu reușea să pronunțe propoziția. Zâmbi amar.

– Eram complet beat, iar draga mea soră mi-a oferit o asemenea sumă de bani încât n-am putut rezista: erau suficienți pentru a trăi câțiva ani în Italia. Mă doare ce am provocat involuntar, Linette, dar tu mă cunoști.

– Încă ceva, Archie. Aveai nevoie de un model, nu-i așa?

– Ba da... Nu a fost o tânără din sat, nici una n-a acceptat, tu erai prea ocupată cu Piers, așa că am rugat-o pe Sheena și a acceptat, cu condiția de a purta un costum de baie, astfel încât am avut probleme la culoarea pielii și în rest... A trebuit să improvizez.

Ea păstra tăcerea, copleșită de această mărturisire.

– Linette, te-ai hotărât, refuzi propunerea mea? Știi că, acceptând, m-ai scuti de o scenă sordidă! Fără a mai pune la socoteală că sora mea se va arăta probabil mai generoasă...

– Nici nu intră în discuție!

Ea își luă geanta și stătu un moment pe gânduri.

– Vrei să te las în sat?

– Nu, mulțumesc. Voi mai rămâne puțin aici, nu se știe niciodată, poate că cineva se va gândi să-mi facă cinste cu un pahar.

El îi întoarse spatele și nu-i mai acordă nici o atenție.

La mijlocul drumului, realizează că nu-și luase restul de la bancnotă. Râse de propria imaginație. Atitudinea lui Archie o supăraseră, dar avea o explicație pragmatică: nu din cauza refuzului ei îi întorsese spatele, ci datorită acestui rest uitat, care pentru el însemna câteva pahare în plus, deși având în vedere cât costa un pahar de whisky... Numai să nu conducă imediat după aceea!

Dacă Piers era încă la vilă, va încerca să-l rețină cât mai mult, pentru a-i da timp lui Archie să plece de la Eilea Ardh.

Un alt gând, aproape comic, îi trecu prin minte: în tot acest timp, Piers se torturase în fața unui portret care nu era al ei, ci al Sheenei. Comic sau tragic?

Land Roverul era parcat în fața casei. Intenționat, parcă mașina față în față cu a lui. Intră în casă, amuzându-se încă de propriul sentimentalism: ideea de a-l salva pe Archie din ghearele lui Piers, pe Archie care era cauza nefericirii sale – avea de ce râde! Este adevărat că Archie nu fusese adevăratul autor al nenorocirii sale, ci o unealtă foarte ascultătoare în mâini răuvoitoare. Totuși, avea nevoie de câteva zile pentru a-și plăti datoriile!

Își duse geanta în bucătărie.

– Ești încă aici? spuse ea vesel. Am venit puțin cam târziu, ai cinat?

– Nu.

El nu părea surprins de atitudinea ei veselă, cel puțin nu o arăta. Începu să scoată cumpărăturile din geantă.

– Am trecut pe acasă să-mi iau câteva lucruri pentru a rămâne aici...

Buna dispoziție a lui Line se risipi imediat.

– Ți-ai pierdut timpul inutil, pentru că aceasta nu e casa mea și prin urmare, nu te pot invita să rămâi.

– Te-ai supărat, iubita mea? Trebuie să împărțim patul în această noapte, te-ai simți la fel de bine, liniștită, relaxată...

– O! evident... Dar mi-ar lipsi saltelele umplute cu paie și știu cât ești de fidel promisiunilor făcute, fără să mai pun la socoteală amenințările pe care mi le-ai șoptit la ureche când am dansat pentru prima și ultima dată, în acea minunată noapte de nuntă, atât de așteptată...

Amintirea îi dădu o stare de dezgust, dar se stăpâni și zâmbi îndrăzneț cu buzele, dar nu și cu ochii.

– Omletă cu pâine prăjită, e bine?

El căută printre proviziile aduse.

– De ce să nu mâncăm costiță de porc?

– Pentru că o păstrez pentru cina mea.

– Cina noastră, o corectă el. Când te-am readus aici, știam că nu aveai intenția să te întorci la Eilean Ardh; din nefericire, nu te mai pot răpi a doua oară: elementul surpriză n-ar mai exista...

– A, nu! Nu vei mai reuși a doua oară!

– Tocmai. În ceea ce privește chiriașa mea, am permisunea ei. Dacă nu mă crezi, știi unde găsești telefonul.

– Ruth nu ar admite...

– Ba da! Este de acord, aprobă el cu un zâmbet radios. Are aceleași idei ca mine: nici unul, nici altul nu vrem să te știm singură aici, având în vedere că este întotdeauna posibil să primești o vizită neașteptată.

Lui Line i se tăie respirația.

– Cum îndrăznești să o suni pe Ruth fără permisiunea mea!

– A fost curajos din partea mea, dar m-am gândit că cineva trebuia s-o informeze asupra situației: îmi place ca lucrurile să fie clare.

– Într-adevăr! Ce poveste i-ai spus? Cea a soțului neînțeles, fără îndoială. Cunoscând-o pe Ruth, nu o văd acceptând altceva.

El aprobă. Ea îl fulgeră:

– Cred că te urăsc!

Piers clătină din cap cu seriozitate.

– Nu mă urăști, iubita mea. Poți să-i spui cum vrei, dar nu e ură.

Nu, nu era ură, cel puțin nu din partea ei. În acel moment, ea își dădu seama de absurditatea situației în care se afla. Sufletul ei se prăbuși, râzând și plângând în același timp.

– Ție nu-ți place să mă vezi aici... să mă știi aici singură în timpul nopții! Aici, în vale! Ești complet nebun! Un vizitator neașteptat! Cine ar putea veni din sat până aici? Numai dacă... Te gândești la Archie? Archie nu m-a amenințat niciodată și nici nu m-a lovit! Beat sau nu, în el pot avea încredere.

– Sunt concluzii pripite...

– N-am de ce să mă tem de el! El s-ar culca pe canapea și ar adormi.

– Nu-l detești?

Vocea lui Line se umple de milă:

– Bineînțeles că nu. Cum aş putea să-l detest pe Archie? Este prea nesemnificativ. Este slab, influențabil și teribil de singur.

Sparse un ou într-un bol, se gândi că nu e suficient și mai adăugă două. Făcu omleta automat, gândurile îi zburau în altă parte, la Archie.

– Totul ar fi fost diferit dacă...

Ea tăcu, amintindu-și prezența lui Piers.

– Ce ar fi fost diferit?

O luă de bărbie și o obligă să-l privească în ochi.

– Ce ar fi fost diferit, Line?

– Totul, dacă Archie ar fi fost fata și Sheena băiatul. L-am întâlnit azi dimineață la Creevie, căuta pe cineva care să-i facă cinste cu un pahar... Nu, strigă ea privind încruntarea lui Piers, n-a fost o întâlnire galantă, ne-am întâlnit din întâmplare.

– Cred că ai bătut suficient ouăle. Haide, să nu ne mai gândim la asta, mor de foame, este aproape ora ceaiului. Să revenim la încercarea noastră de salvare: trebuie să profităm de aceste momente ca să ne cunoaștem mai bine unul pe celălalt; să vedem dacă există între noi altceva decât atracție fizică... puțin respect, de exemplu, pe care am putea să ne construim o viață suportabilă împreună.

Line îl lăsa să vorbească deși fiecare dintre cuvintele lui părea să-i distrugă cu lovituri de ciocan ultimele rămășițe ale oricărei speranțe. Își imagina viitorul alături de el și se cutremură îngrozită.

– Să construim o casă pe nisip, pe un câmp minat? O casă care s-ar prăbuși la primul gest care ți s-ar părea suspect? Ce viitor îmi propui? O viață suportabilă, ai spus? Nici măcar nu-ți dai seama cât de insuportabilă ar fi!

Discuția îi tăiase pofta de mâncare.

– Mă duc să mă plimb, spuse ea, am epuizat pentru astăzi bucuriile regăsirii noastre și aș vrea să fiu singură acum.

Sinceritatea ei semăna mai mult a impolitețe, dar nu avea de ales. Îl auzi pe Piers răspunzându-i în momentul în care ieși. Refuză să-l asculte. Timpul în care îi sorbea cuvintele de pe buze trecuse de mult. Se simți mai bine după ce trânti ușa.

Ea nu fugea, ci alunga ispita. O măsură foarte înțeleaptă când mintea îi spunea să reziste, iar corpul o împingea la dorință. Luă o gură de aer proaspăt, în speranța că le va domoli pe amândouă.

Sub soarele palid de aprilie, lacul oferea oglinda liniștită a apelor gri albastre. Se plimbă pe mal târâindu-și picioarele în nisipul argintat. În câteva zile, coșmarul se va termina sau cel puțin momentele dificile vor fi depășite. După sosirea lui Ruth, va pleca de aici cât mai departe. Căută o ascunzătoare, cum face un animal rănit. Găsi o mică lagună în locul unde lacul se deschidea spre mare.

Insulele nu se vedeau acum; marea și cerul se uneau, vârfurile munților dispăreau în ceață. În realitate, era prizonieră: captivă pentru totdeauna în această lume a apelor, a ceței atât de dulci, a ierburilor ce acopereau colinele, a munților pleșuvi, a graiului dulce al locuitorilor. Dacă ar încerca să fugă de aici, această lume i-ar apărea în fiecare vis, iar ea s-ar trezi de fiecare dată cu fața scăldată în lacrimi, cum s-a întâmplat atât de des în ultimii cinci ani.

Dar să rămână aici, în mijlocul a tot ce iubea, se dovedea atât de greu, încât prefera să viseze. Piers se schimbaseră atât de mult! De-abia recunoștea acest om matur, arogant, inflexibil; cel puțin nu asta era imaginea pe care și-o amintea: toată tandrețea, umorul și delicatetea păreau să se fi topit, ceea ce-i oferea el era inacceptabil, ea nu voia o viață lipsită de iubire și de speranță. Se ridică suspinând și se întoarse. Era împărțită între teama de a-l vedea și teama, la fel de vie, de a nu-l mai vedea niciodată.

Era aproape ora șapte când intră în bucătăria de unde venea un miros îmbietor de cotlet la grătar. Masa era pusă pentru doi, iar Piers, într-un șorț de plastic roșu aprins, pregătea într-o tigaie mare un morman de cartofi pai.

– Haide! La baie și schimbă-te repede, ordonă el fără să se întoarcă. Este o petrecere în sat, iar tu vii cu mine.

– Nu mă duc la nici o petrecere, spuse ea supărată.

– Ba da, vei veni, chiar de ar fi să te spăl și să te îmbrac eu însumi. Nu mă privi așa urât, nu te vei plictisi deloc, te asigur, programul este foarte bine pus la punct. Apoi vom dansa, dar nu vom rămâne dacă ți-e rușine de tine însăși.

Line se revoltă, atinsă în orgoliul ei.

– Rușine, mie? Nu este vorba despre asta, pur și simplu nu vād de ce ar trebui să merg, dacă nu vreau.

– Ascultă... Glenardh s-a lansat pe piața turismului cu mult avânt pentru un sătuc așa mic, iar locuitorii așteaptă sprijinul nostru, care în acest caz ar aduce o notă de prestigiu petrecerii lor. Voi îmbrăca cel mai nou kilt al meu, iar tu îți vei lua hainele de sărbătoare. După ce publicul se va veseli, oamenii vor dansa, cimpoaiele vor cânta și luminile se vor

stinge, vei putea să-ți reiei aerul posomorât, dar până atunci te rog să zâmbești chiar dacă asta te costă. Ai înțeles?

– Perfect, spuse ea schițând un zâmbet larg. Spune-mi totuși cu ce dorești să mă îmbrac. Tweed, cașmir și un trifoi mic în loc de broșă? Dacă da, dragă domnule scoțian, nu aveți noroc!

– Vei purta un zâmbet strălucind de fericire, mormăi el, pentru restul am încredere în tine, deși am o slăbiciune pentru ținuta pe care ți-am ales-o ieri seară; era fermecătoare și avea calitatea de a-ți dezveli picioarele, pe care le-aș privi cu plăcere a doua oară.

– Îți este indiferent dacă bărbații s-ar uita la picioarele mele?

– Da. A privi nu este un păcat, dacă ne luăm după principiul binecunoscut „gustați și încercați înainte să cumpărați“, care de altfel mă înfurie. Acum, grăbește-te, dacă nu vrei să ai o cină arsă.

– Tu n-ai încercat și n-ai gustat niciodată, spuse ea, bătând în retragere.

– Te înșeli, am făcut-o de nenumărate ori, spuse el vesel. Dar nu în singura ocazie pe care am avut-o să fiu cumpărător – cea pe care o știe toată lumea!

– Câtă ipocrizie! îi aruncă ea înainte de a dispărea.

Curată, schimbată și ușor machiată, se privi în oglindă și ceea ce văzu o puse în încurcătură. Dacă dădea crezare imaginii, arăta ca la nouăsprezece ani, fericită și plină de nerăbdare. Tot ce trăise în ultimii cinci ani, durerea, așteptarea, părea să o fi marcat foarte puțin. Avea un aer mai matur, dar la fel de natural. Făcu o piruetă, învârtindu-și fusta

în jurul picioarelor care erau într-adevăr frumoase, mai ales când purta sandale cu toc înalt. Zâmbi ironic imaginii din oglindă și coborî scările în fugă; o dureau stomacul de foame, iar mirosul delicios care venea din bucătărie îi amintea că nu mâncase mai nimic, toată ziua.

Înainte de a intra în sală, Piers se aplecă să-i spună ceva; îi simți respirația mângâindu-i urechea și înfiorându-i câteva suvițe de păr.

— Încearcă să-ți faci o intrare remarcată, îi șopti el salutând un bătrân cimpoier care se afla lângă ușă.

Lumina era obscură. Line se așeză în penumbră, captivată de sunetul ascuțit al cimpoaielor. Catriona MacDonald cânta cu vocea ei minunată de contralto. Urmară alți cântăreți, cu diferite piese. Line se relaxă încetul cu încetul, astfel încât, la final, alergă să se alătore dansatorilor, fără alt gând în minte decât de a se distra.

Viorile cântau pe un ritm antrenant, iar Line se descălță de sandalele care o jenau. Nu mai dansase de mult timp așa, învârtindu-se până când amețea și fericită să se sprijine de brațul puternic al lui Piers, care o aștepta...

În drum spre casă, își relua atitudinea rece. În cinci ani, învățase să se controleze. Își făcuse un fel de platoșă menită să o apere de loviturile pe care le-ar fi primit. În spatele acestei armuri imaginare, își ascundea durerea; acum, armura fusese spartă, Piers o înlătură cu o privire, iar ea se simțea din nou vulnerabilă.

El deschise ușa cu o mișcare ușoară, dar fermă. Line inspiră adânc, în timp ce intra în atmosfera caldă și primitoare a casei. Tremura de teamă.

– Aș vrea o cană de ceai. Tu nu?

– Ba da. O cană de ceai ar fi foarte bine. Cred că în curând ar trebui să pleci.

– Da, pentru a urca în dormitor cu tine. Ai uitat că dorm aici?

Line lăsa la o parte politețea și căscă ostentativ.

– Chiar trebuie? Piers, mă plictisești!

– Mincinoaso! Îmi amintesc foarte bine anumite lucruri. Ai uitat cât de pasionată erai înainte de căsătorie? Doar datorită voinței, am reușit să-ți rezist. Te-aș fi putut avea atunci foarte ușor, iar tu o știi prea bine, așa că nu-mi spune că te „plictisesc“!

– Ce ți-ai imaginat? Bietul meu prieten, dacă e să mă iau după ceea ce spui, cred că ți-a fost foarte greu să faci față tentației.

– Line, murmură el grav, am putea fi fericiți, dacă ai vrea; n-ar trebui decât să ne iertăm reciproc...

– Ești prea generos! Nu te știam atât de compătimitor! Nu vreau să mă ierți, nu vreau decât să uiți, să trecem mai departe, să luăm totul de la capăt!

– Line, spuse el cu voce joasă, parcă fermecată, nu asta este ceea ce am vrut să spun...

– Și ce vrei să spui?

– Am descoperit că vechile sentimente n-au dispărut, cel puțin nu pentru mine.

Brățele sale o înlănțuiau într-o îmbrățișare strânsă, iar gura lui o găsi pe a ei. Line se opunea cu toate puterile dorinței ce o cuprindea; când nu mai putu să reziste, i se abandona cu pasiune. Închise ochii pentru a savura sărutul. Instinctiv,

corpul său se lipi de al lui, formând un tot armonios. În brațele sale se simțea vulnerabilă, mânată de o sete violentă, de o plăcere de nestăpânit care creștea pe măsură ce mâinile sale îi descoperiră sânii care se întăreau sub mângâierea fină. Se gândi că nimic pe lume nu era mai plăcut și timp de câteva minute uită totul. Apoi, un murmur pierdut:

– Line, ar fi atât de bine, Line... vino... De această dată, nu va mai fi nici un Archie între noi...

În acel moment, trupul ei încins îngheță. Căldura dorinței o părăsi. El nu-i oferea iubire, ci o senzualitate exacerbată. Se îndepărtă brusc de el.

– Nu, protestă ea cu o voce răgușită, nu vreau să-mi petrec restul vieții pe post de consolare într-o afacere lamentabilă.

Piers avea privirea pierdută și fața îmbujorată.

– Femeile ca tine au un nume, îi replică el.

– Cred că au mai multe. Du-te și te culcă, Piers. Spune-le cu voce tare pe toate, înainte de a adormi. Asta te va liniști.

– Și tu, spuse furios Piers. Dacă nu vei putea dormi și nu-ți vei găsi liniștea, vei veni să bați la ușa mea...

– Uiti că singurătatea nu mă sperie, de cinci ani mă însoțește pretutindeni. Este o veche prietenă.

Capitolul 9

Cine putea suna așa? Catriona? Îi adusese costumul din tweed țesut pentru Line și promisese să revină. Line, care pregătea micul dejun, se spală repede pe mâini și merse să deschidă. Nu era Catriona, iar la vederea mașinii verzi parcată în fața casei simți o ameteală. Era Sheena, în ținută de călătorie, cu o blană aurie aruncată neglijent pe umeri și o beretă așezată pe o parte.

— Bună ziua, spuse Line, forțându-se să zâmbească. Sper că nu-l cauți pe Piers, nu este aici.

Sheena nu schiță nici un gest că ar fi înțeles aluzia; rămase nemișcată, ca și când ar fi vrut să spună că acest lucru nu o interesa și o privi cu răceală pe Line. Line nu avu de ales, se dădu la o parte cu inima strânsă.

Sheena intră cu un pas încrezător, așezându-se în hol și spuse:

— Perfect. Vino și închide ușa după tine, Linette.

Line nu închise ușa; ezită, neștiind la ce să se aștepte.

– Vrei ceai? întrebă ea, presimțind că momentul critic a sosit.

Piers locuia la vilă de trei zile și nopțile fuseseră groaznice. În timpul zilei, era absent în cea mai mare parte a timpului: vizita fermele risipite prin munți pentru a supraveghea muncile câmpului și pentru a discuta afaceri cu administratorul său, dar seara, casa părea să-i închidă în propria-i intimitate. Cum el vorbea puțin, ea încerca disperată să se convingă că este singură, dar nu reușea să facă abstracție de prezența lui. Era o tentație vie.

Sheena observă confuzia lui Line și zâmbi ușor.

– Am venit să-ți spun la revedere, Linette. Plec la Edinburgh. Bineînțeles, mă voi întoarce la timp pentru 1 Mai. Sper că până atunci vei înțelege ce e mai bine pentru tine. Sunt sigură de asta.

– Ce e mai bine pentru mine? Vorbește mai clar, Sheena, sunt o persoană simplă, prea simplă pentru a-mi da seama de subînțeles. Ce vrei să spui?

Nările aristocratice ale Sheenei fremătară de exasperare.

– Care este prețul tău, pentru a spune lucrurilor pe nume...

– ... cum obișnuiești...

– Nu mă întrerupe! ordonă ea.

Masca impasibilă trădă pentru un moment antipatia resimțită.

– Acum cinci ani, Linette, am făcut o greșală, perfect scuzabilă la urma urmelor. Nu am luat în calcul fantastica încăpățănare a lui Piers. O! Știam despre relația voastră, dar am crezut că dacă își va satisface capriciul, povestea voastră se va termina; m-am înșelat. Te-a luat de soție, condus de un

vechi instinct cavaleresc, presupun. Nu era ceea ce visase mama lui pentru el și nici ceea ce doream eu; nu era logic. De aceea, m-am simțit autorizată să-i dejoc planurile. Archie, care simțea ceva pentru tine, avea obiceiul să pună chipul tău în toate tablourile pe care le picta; era o șansă nesperată. Am plătit cu dragă inimă pentru tablou și pentru ca Archie să spună povestea pe care i-am spus-o eu. Asta m-a costat o sumă destul de mare, dar n-am regretat...

– Astea sunt povești vechi...

– ... pe care n-ar fi trebuit să le răscolești. Ești suficient de inteligentă...

– Mulțumesc, spuse Line sec.

– Nu-mi mulțumi, văd lucrurile în perspectivă, e felul meu de a fi. Sunt mai întâi și înainte de toate o femeie de afaceri de succes și nu mă las condusă de sentimente. Cred că o căsătorie, ca și o tranzacție financiară, trebuie să aibă o bază solidă, adică să aducă un capital capabil să facă față momentelor dificile, dacă va fi cazul.

Sheena era emoționată, ca și când propunea unui comitet un proiect de implementare pentru un nou lanț de magazine. Line ascultă fără s-o întrerupă. Momentul critic se apropia, simțea un nod în gât.

– Archie mi-a spus că ați discutat propunerea mea.

– Am respins-o!

– Asta înseamnă că aveam dreptate să nu te subestimez. Archie are sănătatea șubredă, nu o va mai duce mult. Îți înțeleg raționamentul; normal, dacă i s-ar întâmpla ceva, renta ar înceta să mai fie vărsată.

Sentimentul pe care îl simțea putea fi ură. Da, era suficient de amar pentru a fi ură.

– Ești sigură că despre fratele tău vorbești? Destinul lui te lasă indiferentă?

– Puțin! Archie este un frate mai mult incomodant și costisitor. Trebuia să fii rezonabilă și să accepți oferta mea. De acum înainte, dacă va fi mai mult beat decât treaz, va fi vina ta într-un anumit sens, nu a mea. Nu ai fi putut împiedica inevitabilul, dar ai fi putut întârzia finalul – întotdeauna a fost atașat de tine.

– O! nu, gemu Line, îndepărtând cu un gest un gând inacceptabil. Nu îmi vei reproșa starea de sănătate a lui Archie!

Sheena își puse picior peste picior, o examinează cu o privire critică din cap până-n picioare și, după ce evaluează prețul, o răsplătește pe Line cu un zâmbet veninos.

– O! nu, draga mea, nu ți-o reproșez, ar fi inutil: ți-o vei reproșa destul chiar tu, face parte din firea ta. Gândul că ești responsabilă pentru asta te va urmări mereu. Dar să trecem peste asta. Am schimbat datele problemei. Nu vei fi obligată să pleci cu Archie. Vei primi o sumă de bani în schimbul plecării tale. Sunt dispusă să mă arăt generoasă – întotdeauna am oferit un preț bun pentru lucrurile care mă interesează...

– Și ce dorești?

– Îl vreau pe Piers, spuse Sheena fără să se miște. Este al meu și vreau să-l am! L-ai avut pentru cinci zile, dintre care trei le-ai petrecut singuri, aici: asta cred că i-a fost suficient pentru a te scoate din viața lui. V-am făcut cadou la amândoi această perioadă, cred că am fost suficient de mărinimoasă: de aceea, vei fi rezonabilă și vei accepta cu recunoștință oferta mea. Îți

vei exprima recunoștința, nefăcându-mi probleme, atunci când banca te va contacta din partea mea. Fii cooperantă și nu te opune.

Line se simți pierdută. Avea aceeași senzație de sufocare pe care o trăise când era pe punctul de a se îneca. Dar o voce interioară îi dădu puterea să-și revină și să rămână calmă.

– Aveți planuri? se auzi întrebând.

– Bineînțeles. Dacă Piers vrea să dezvolte turismul, îi voi acorda posibilitatea să o facă în mod rațional. De exemplu, am studiat pentru acest mal al lacului, posibilitatea construirii unor vile: deja am contact o firmă de construcții specializată în modele norvegiene sau suedeze. Nu prea numeroase, se înțelege, nu vreau să stric panorama de la Eilean Ardh. Apoi, aș vrea să construiesc un mic port, pentru ca ambarcațiunile să poată fi ancorate și iarna. Echipa mea de arhitecți trebuie să respecte formele tradiționale – te asigur că Piers va fi încântat de planurile mele. Vreau să restaurez și Eilean Ardh, să o aduc la stadiul inițial: ai văzut în ce stare deplorabilă e. Cere cât mai curând o substanțială investiție. Iată ce-i pot eu oferi lui Piers, ce-i poți da tu? Să rămâi lângă el, în timp ce casa se va dărâma, fiindcă nici unul dintre voi nu are posibilități financiare?

În timp ce vorbea, Sheena trecu de la un ton ridicat la unul strident. Line simțea că se prăbușește. Găsi totuși forța să răspundă.

– Și dacă lui Piers nu i-ar păsa de Eilean Ardh, dacă și-ar găsi fericirea într-o casă obișnuită?

– Piers, să trăiască într-o casă obișnuită! Una dintre acele case contrafăcute, din sat, cu acele curți deplorabile? Gândește-te puțin! Chiar îl vezi locuind acolo? În afară de asta,

Eilean Ardh este casa copilăriei lui, familia sa a locuit acolo de secole. Oriunde altundeva s-ar simți dezrădăcinat. N-ar putea fi fericit în altă parte și tu o știi. Haide, fii rațională, acceptă-mi propunerea; dacă nu pentru tine, atunci fă-o pentru el.

Line inspiră profund.

– Mă voi gândi, murmură ea.

– Bine.

Sheena îi întinse mâna, dar nu pentru a o saluta, ci pentru a-i da o carte de vizită.

– Ai numărul meu de telefon. Aștept vești de la tine în cel mai scurt timp, vreau să-mi pun cât mai curând planurile în aplicare.

Ieși ca după o conversație mondenă. Line, cu nervii la pământ, tremurând din cap până în picioare, se prăbuși pe un scaun, își puse coatele pe masă, capul între mâini și izbucni în plâns. Nu sperase niciodată prea multe dar, în secret, nu abandonase cu totul speranța. Era decisă să se lupte, dar se simțea neputincioasă în fața planurilor Sheenei, care reducea totul la bani, ca și când speranța și dorința ar fi putut fi cumpărate.

Când se mai calmă, își șterse lacrimile și își făcu un ceai în care turnă whisky.

Ce decizie să ia? Pe de o parte, știa că Piers o dorea. Nu-i ascunsese acest lucru – era evident în tonul vocii sale, în modul în care o atingea, în insistența cu care încerca să readucă la viață vechile sentimente.

Propria ei rigiditate față de Piers ar fi cedat încă din prima zi dacă ar fi fost complet convinsă de motivele lui: nu cumva acționa din orgoliu sau din alte motive răuvoitoare? Încă se mai întreba. Oare îi spusese că o mai iubește încă?

Pe de altă parte, Sheena probabil că își făcea griji, altfel nu i-ar fi oferit atâția bani pentru a scăpa de ea. Fără să vrea, își văzu chipul reflectându-se în oglindă: ochii umflați, cu cearcăne mari, urme de lacrimi pe obraji, fața palidă. „Arăți rău“, spuse ea tare.

Se uită sub capacul oalei care fierbea pe foc; totul mergea bine aici, carnea va fi gata pentru cină. Urcă repede pentru a se aranja puțin.

Piers veni la ora bine știută; surâse imperceptibil inspirând insistent mirosul răspândit la intrare.

– Dar... mi se pare că recunosc parfumul Sheenei. Ce voia?

– Pe tine, presupun. Pleca la Edinburgh, dar va reveni pentru 1 Mai.

Puse oala pe masă.

– Servește-te, nu-ți fă griji în privința mea, am mâncat un sandviș și mi-a tăiat apetitul.

I se născu în suflet un plan confuz încă; ar fi vrut să fie singură pentru a-l pune la punct, dar mai înainte, trebuia să-i pună o întrebare lui Piers.

– Apropo de salvarea căsniciei noastre, Piers... Ai accepta să ai o soție săracă?

Piers, care tocmai își pusese o porție de mâncare, rămase nemișcat.

– Să înțeleg că începi să mă iei în serios? Ai terminat cu joaca?

Line, care își reținea lacrimile, se simți groaznic de nefericită și de vulnerabilă. Ultimele cuvinte ale lui Piers îi agravară starea.

– Dacă e așa, continuă el cu o licărire în ochi, având în vedere că Sheena a plecat, propun să ne întoarcem amândoi la Eilean Ardh în seara aceasta după ce îmi termin treaba și să reluăm lucrurile de acolo de unde le-am lăsat acum cinci ani.

Line își încrucișă mâinile la spate și le strânse cu toată forța ca să nu țipe.

– Nu crezi că e un pic prea repede?

– Fierul trebuie bătut cât e cald, replică el.

Poate dacă și-ar fi abandonat masa pentru a o lua în brațe, s-ar fi liniștit. Dacă ar fi sărutat-o, ea i-ar fi întors sărutul și ar fi uitat-o pe Sheena, ar fi uitat lumea întreagă; dar el nu făcu nimic. Îi surâse doar și continuă să mănânce; când termină – ea constată că mâncase tot ce era pe masă – o bătu pe umăr și urcă să se schimbe.

Coborî după un sfert de oră; se schimbase în kilt, în cămașă albă și o vestă din tweed cu întărituri din piele. Nu o atinse pe Line, îi surâse doar.

– Plec la Gairloch, spuse el vârându-și mâinile în buzunar, ca și când și-ar fi interzis s-o atingă. Am primit un mesaj de pe un vas care are probleme tehnice. În timpul absenței mele, fă-ți valizele, iubita mea, și fii gata de plecare.

– Ruth a spus...

– Ruth va înțelege.

Line privi Land-Rover-ul în timp ce o voce interioră striga: „Nu, nu așa!” Piers își puse mândru bereta pe ochi și plecă fără s-o privească. Își imagina sentimentul de trufie pe care îl simțise el. Comportament tipic masculin, își spuse ea furioasă, egoist și narcisist. Unde este iubirea cea mare?

Urcă la etaj, nu voia să plângă, totuși tremura de durere. Ar fi plecat, da, dar nu la Eilea Ardh. Ar fi plecat la Ruth, să-i explice situația și apoi să se îngroape în muncă fără să mai știe de ea, într-un oraș prosper unde ar fi o furnică printre mii de alte furnici. Treptat, planul ei prindea contur – nu va pleca spre Creevie, nu va pleca deloc. Ochi exersați să vadă departe, ochi capabili să distingă o oaie la mai mult de un kilometru, ar repera-o imediat și toată lumea ar afla.

Să fugă din nou? Nu, își va face un plan strategic. Orice era preferabil propunerii lui Piers: dacă ar fi acceptat, ar fi suferit până la sfârșitul vieții ei.

Exista o cale să fugă fără să aștepte într-un tunicul, deși era destul de dificil. Să plece în amurg: Piers nu se putea întoarce mai devreme; să o ia prin pădurea de pini pentru a trece de Glenardh, să urce panta din Beinnardh, să înconjoare muntele, să alunece pe celălalt versant așa cum a mai făcut-o și altădată până la defileul strâmt dintre Beinn Ardh și ținuturile înalte; să ajungă la drumul ce merge de la Creevie la Achnasheen, de unde putea lua o mașină sau un tren spre Inverness.

Asta ar însemna cincisprezece kilometri care puteau fi străbătuți în patru ore. Dar ce se va în tâmpla dacă ar ajunge prea târziu pentru a mai lua o mașină?

Își aminti mica fermă a familiei MacNeill, care era la aproape trei kilometri de drum. Familia MacNeill, prea în vârstă, se mutase la fiica lor din Ullapool; îl auzise pe Piers vorbind. El adăugase că ferma era folosită acum de către păstorii care așteptau clienți. Ceea ce însemna că ferma era păstrată în bună stare, iar păstorii aveau acolo un minimum de

confort. Va rămâne acolo peste noapte; nu se temea să găsească ferma ocupată, căci era prea devreme pentru pășunat.

Mecanic, strânse masa și urcă în camera sa, unde făcu aceleași lucruri ca prima dată: își puse într-o geantă mare o pereche de pantaloni, o cămașă și lenjerie de schimb. Evenimentele se repetau, dar de data aceasta era mai ușor. Nu avea de trecut stânci ascuțite și nu era necesar să se grăbească. Avea timp să se organizeze metodic. Nimic nu i-ar fi trădat plecarea definitivă.

Se pregăti minuțios, își lăsa cămașa de noapte pe pat ca și când s-ar fi îmbrăcat din nou cu ea seara, și-și aranjă produsele cosmetice pe noptieră; deschise șifonierul pentru a se asigura că nu era nici un indiciu care să o dea de gol; își luă pantofii și se întinse pe pat.

O călătorie de cincisprezece kilometri risca să o extenueze, având în vedere că nu mai avea antrenament de cinci ani: voia să fie în formă pentru a face față.

Se strecură afară din casă la apusul soarelui; înainte de a pleca, se gândi să lase un bilet la vedere, pentru ca Piers să-l poată vedea. „Sunt în vizită“ scria în mesajul pe care îl semnă prudent L.F. Asta îl va mai reține un moment, se va așeza s-o aștepte. Zâmbi amar.

O ceață deasă acoperea totul, nu se mai vedea nici lacul a cărui suprafață perfect întinsă părea o imensă placă de plumb topit. De la Eilean Ardh se auzea sunetul unui cimpoi. Bătrânul Jamie, cimpoiul familiei MacArdh, cânta din toată inima un cântec pe care îl recunoscuse fără probleme: Baladă

pentru un prinț. Jamie cântă un nou cântec din care se surprinse fredonând câteva cuvinte: „Eram captivă, dar acum sunt liberă.“

Ochii lui Line se umplură de lacrimi. Ea fusese întotdeauna captivă acestui ținut, captivă lui Piers. Ei vor rămâne adânc înrădăcinați în sufletul ei până în ultima zi a vieții, imposibil de despărțit. Nu va fi niciodată liberă. Chiar dacă va reuși să-și găsească fericirea, chiar dacă va trăi bine sau rău în lumea exterioară, în vis se va întoarce mereu aici și inima-i va plânge după ceea ce nu putea avea.

Vântul nu mai bătea și Line își aminti ce spunea unchiul Fergie: „Când nu bate vântul și apa este liniștită, e mai bine să stai acasă.“ Își aminti suprafața nemișcată a lacului, sunetul clar al cimpoiului și își ridică nerăbdătoare fermoarul hanoracului. Nu era nici o adiere de vânt când plecase, totul era prea calm, ca și când valea întreagă era suspendată în așteptarea unui eveniment iminent. Când ieși din pădurea de pini, vântul îi lovi fața. Începu totuși să urce panta. Furtuna se simțea în aer. „Dă Doamne să nu pornească acum!“ Se întreabă dacă îi folosea la ceva rugăciunea.

Înainte să ajungă la Beinn Ardh, furtuna se dezlănțui. Nori gigantici acoperiră luna, iar lanterna nu-i lumina suficient drumul; înainta foarte greu. Mai avea jumătate de drum până la fermă; străbătuse opt kilometri în mai mult de două ore. Era mai bine să se întoarcă? Se gândi că era mai avantajos să-și continue drumul.

Dintr-o dată, piciorul îi alunecă și căzu până la poalele dealului, rostogolindu-se într-un râuleț umflat de ploaie care curgea pe fundul defileului. Ieși cu greu din apă și se urcă pe

mal, tremurând, încercând să se adăpostească de ploaia ce cădea în rafale. Era udă până la piele. Nu găsi nici un loc unde să se adăpostească, așa că începu să urce cu o hotărâre sălbatică, găsind în întuneric prize pentru mâini și picioare.

Ploaia violentă transformase deja pământul într-o mlaștină, unde se împotmoli fără să se mai poată orienta. Avansă cu greu, cu ploaia și vântul biciuindu-i spatele, dar cel puțin știa că se afla în direcția bună. Se împiedică într-un șant și când reuși să se ridice, văzu drumul; mersese prea departe și trecuse de fermă.

Era totuși mai ușor să meargă pe drum și după aproximativ cinci sute de metri găsi cărarea care ducea la fermă. Cu un suspin de ușurare, începu să meargă contra vântului care sufla cu putere.

... După ce închise ușa după ea nu mai avu decât un gând: să se prăbușească oriunde și să moară. Totuși, avea lucruri mai urgente de făcut: mai întâi să aprindă un foc și să-și caute cele necesare. Regretă că nu mâncase la prânz.

Bateriile lanternei se terminau, dar reuși totuși să descopere o lumânare, chibrituri într-o cutie metalică, ceai, zahăr, o lingură și o cutie neîncepută de lapte condensat. Pe șemineul în stil vechi, găsi o lampă cu petrol pe care o agită ușor: zâmbi când observă că este plină. O aprinse și văzu că ceea ce luase drept o grămadă de gunoi în șemineu, erau de fapt câteva bucăți de lemn și o găleată cu cărbuni, gata pentru a fi folosiți.

Umplu o oală cu apă de ploaie pe care o scoase dintr-un butoi aflat afară și când focul mocnea ușor, cercetă și restul casei. Nu avea decât două camere: cea în care se afla era camera de zi, cea mai mare. În cealaltă găsi un alcov: dădu la

o parte perdeaua grea și prăfuită și avu surpriza să nu găsească un pat. Fusesse scos și înlocuit cu o saltea subțire pusă direct pe podea și de două pături de lână. În orice caz, era mai confortabil decât dacă ar fi trebuit să doarmă pe podea.

Bău o cană de ceai, fără lapte, căci nu găsi nimic pentru a deschide cutia, se dezbracă și își agăță hainele ude pe o sfoară întinsă deasupra șemineului; se înveli într-una dintre pături și aduse salteaua în fața focului. Se întinse și se înveli cu a doua pătură. Nu avea pernă; surâse la amintirea unei povești despre un tânăr șef de cercetași care și-a condus trupa în Franța. Era iarna, într-o cabană de munte, confortul era rudimentar, oboseala generală și toată lumea protesta fiindcă nu existau perne. Tânărul își făcuse un bulgăre mare de zăpadă, îi dăduse forma unei perne și adormise cu capul pe el.

Cât despre ea, nici o pernă din lume, indiferent cât de moale ar fi fost, nu i-ar fi putut aduce somnul. Era într-o stare de oboseală asemănătoare epuizării. Gândurile îi fugeau haotic prin minte și anumite piese din puzzle-ul personal se puneau în sfârșit la locul lor; imaginea de ansamblu pe care o obținuse o făcu nefericită.

Prima dată când fugise, în ciuda fricii, păstrase adânc în suflet speranța că Piers va veni să o caute. Desigur, nu ar fi admis asta pentru nimic în lume, dar în timpul celor cinci ani, acest sentiment îi rămăsese intact, speranța că o va găsi și că totul se va rezolva, că vor fi din nou împreună în ciuda a tot ce se întâmplase. De data aceasta era diferit, îi murise speranța. Ultima licărire s-a stins în momentul în care părăsise casa. De data aceasta, a tăiat în carne vie pentru a se elibera, fără cale de întoarcere. Gândul acesta nu-i aduse nici confort, nici satisfacție.

Capitolul 10

Zgomotul unui motor și al roților alunecând în iarba umedă... Line se ridică din patul ei improvizat, cu ochii măriți și privi fix la ușa pe care uitase s-o încuie. Oricine ar fi putut intra. Se făcu în toate felurile, pentru că nu se gândise la asta. Nici măcar nu stinsese lampa: probabil că din drum se vedea foarte bine în cameră, cu atât mai mult cu cât ferestrele nu aveau obloane. Un scârțâit de frână, apoi tăcere... O portieră izbită, o mână care ezită pe mânerul ușii, își dădu seama că aceasta nu era închisă și o împinse cu putere.

– De-a ce dracu te joci, Line?

Piers stătea în fața ușii, udat de ploaie, vizibil iritat și fără chef de politețuri.

– Ce faci aici? Am sunat acasă din sfert în sfert de oră, de la Gairloch...

– Îmi cer scuze că te-am deranjat, spuse ea acoperindu-se cât mai demn posibil.

Nu era ușor, căci cum putea avea o ținută demnă când era culcată pe jos și învelită cu o pătură?

Ar fi vrut să se pedepsească pentru neglijența sa; va fi capabilă oare într-o zi să ducă ceva la bun sfârșit?

– Pentru Dumnezeu, intră și închide ușa, va ieși fum.

Piers ascultă liniștit și Line își dădu seama că era furios.

– „Sunt în vizită“, haide! Încă o minciună, nu erai deloc în vizită. Am bătut la toate ușile din sat și nu erai nicăieri. Cât despre semnătura LF... tu nu mai ești Line Frazer de cinci ani! Tu te numești Line MacArdh, să nu uiți asta!

Înaintă până în fața șemineului; îi văzu hainele la uscat deasupra focului și se aplecă să examineze pantofii lui Line.

– Ai mers pe jos! De ce n-ai luat mașina?

Line adoptă un ton natural.

– O, dacă ai ști... Seara era frumoasă, am ieșit să mă plimb. Am ajuns mai departe decât trebuie...

Vorbind, încercă ușor să-și acopere geanta de voiaj cu un colț al păturii, dar el își dădu seama; În ciuda protestelor ei, deschise geanta și scoase îmbrăcămintea de schimb ușor umedă.

– Dar... Ai recidivat?

El ridică spre ea o privire tristă și, în lumina incertă a lămpii cu ulei, fața pe care îi jucau umbre luă un aspect diabolic, bărbia alungită, nasul acvilin, fruntea înaltă și obrajii adânc săpați.

– De ce? O întrebă el blând. Nu cred că te-am amenințat de data aceasta! Dacă îmi amintesc bine, am avut o discuție foarte civilizată și destul de constructivă pe acest subiect. Nu aveai nici un motiv s-o faci pe fugara! O plimbare într-o frumoasă seară! Line, ești o proastă. Totul anunța o furtună și tu pleci pentru o călătorie de cincisprezece kilometri. Ce voiai să faci?

– Să iau de la Achnasheen o mașină, murmură ea și să prind autobuzul sau trenul spre Inverness...

– ... și să te întorci la Blackpool cu capul plecat?

– Da, pentru început, admise ea. După care... Cine știe?

Privi în direcția lui cu un aer de reproș, păstrară tăcerea un timp, apoi el schimbă imediat subiectul.

– Văd că ai băut o cană de ceai. Mai vrei una?

– Da, cu plăcere, suspină ea, ușurată că nu-i mai pune alte întrebări. Ai cumva un deschizător de cutii? A trebuit să-mi beau ceaiul fără lapte pentru că n-am avut cu ce să desfac cutia și nu-mi place așa. De fapt, cum ai ajuns aici?

– Prin eliminare.

Line remarcă zâmbetul satisfăcut care îi îmblânzi chipul, fără a-i îndepărta totuși severitatea. Fascinată, îi urmărea pe chip emoția în timp ce-i explica.

– Erai de negăsit; după ce am citit biletul tău, am răscolit întreaga vale ca să te caut. Mașina ta era rămasă acasă. Deci nu conduceai tu. N-ai plecat pe jos pe drumul spre Creevie, am verificat. Nu mai rămâneau decât două posibilități: ori ai fugit cu Archie, ori ai venit aici.

– Câtă putere de deducție, ironiză ea, atât cât putea în această postură dezagreabilă. Deci așa, îl vezi pe Archie peste tot! Ai o obsesie pentru el!

– Exact. Un om avertizat face cât doi, după cum bine știi. Din fericire pentru el, Archie a fost văzut plecând la puțin timp după Sheena; era pe jumătate beat, probabil, și conducea prin ceață, dar era singur.

Piers se încruntă din nou. Era înfricoșător așa.

– Dacă ai fi plecat cu Archie, micuța mea, să știi că v-aș fi urmărit și v-aș fi prins; de data aceasta l-aș fi omorât.

– De data asta?

– Nu-ți imaginezi totuși cum a scăpat prima dată? M-am abținut până la sfârșitul petrecerii, până când toată lumea a plecat, apoi l-am aruncat pe scări! A avut noroc să plece la timp: era înainte să-mi dau seama că tu ai dispărut, altfel căderea ar fi fost mult mai dură! Pedepsa era ușoară față de ceea ce făcuse: pusese mâna pe ce era al meu!

Line se sufocă de indignare.

– Bunul tău! Țipă ea cu o voce ascutită. Eu nu sunt bunul tău!

– Ba da, soția mea, pronunță el cu o gravitate care o impresionează pe Line. Îmi aparții.

Ea încercă să păstreze o atitudine care să impună respect.

– Nu spune asta, nu pot să aparțin unui bărbat care m-a insultat cândva și care m-a insultat din nou la întoarcere și eu...

– Calm! Îi spuse el. Măcar o dată, ascultă-mă cu atenție, în loc să-ți risipești energia căutându-ți replicile. Noi doi am avut un bun punct de plecare, dar ceva s-a pus în calea noastră; port o parte din vină în această poveste, recunosc. Astăzi, vom pune totul la punct și vom începe din nou. Poate chiar din noaptea asta. Vreau să ne regăsim drumul și tu vrei la fel: nu nega. Momentul, locul și femeia iubită, toate elementele favorabile sunt reunite...

Ochii lui Line se măriră de neliniște când el își descheie cămașa. Închise ochii și se întoarse cu spatele pentru a nu vedea curelele din piele care îi încheiau kiltul. Ea avea mâinile reci și umede și își dădu seama că tremură. Sunetul înfundat al pașilor lui Piers și umbrele mai întunecate îi dădură de înțeles că micșoră lumina lămpii. Încerca disperată să mai câștige timp.

– Nu preferi să ajungem mai întâi în vale? spuse ea cu o voce scăzută.

Flacăra lămpii pâlpâia. Îl auzi pe Piers suflând în tubul de sticlă pentru a o stinge definitiv. Veni lângă ea, se furișă sub pături și simți cum pielea lui proaspătă și catifelată o mângâie pe a ei. Îi simți mâinile calde cu degete lungi și puternice mângâind-o. Unul dintre degete îi mângâia fața, îi găsi gura și i se așeză ușor peste buze.

– Nu vom pleca de aici decât mâine dimineată, îi șopti el la ureche, ascunzându-și fața în părul ei negru. Vom rămâne aici noaptea asta, nu ne va deranja nimeni.

Întoarse spre el fața palidă a lui Line. Ea își mușca convulsiv buza de jos.

– Nu, Piers, nu așa... Nu din ură.

El dădu la o parte pătura și-i mângâie umerii tremurând.

– Nu m-ai ascultat! spuse el blând. Am spus „femeia iubită“. Iubirea și ura sunt două fețe ale aceleiași realități, sufletul meu, și amândouă valorează mai mult decât indiferența. Noi suntem departe de a fi indiferenți unul față de celălalt: dacă am fi fost, nu ne-am mai fi chinuit așa. Line, haide să ne vedem de drumul nostru.

Ea se liniști dintr-o dată. Mâinile lui, blânde și ferme, deveniseră magice, buzele mângâiau corpul fragil care se dăruia atingerii catifelate. Dorința o cuprindea ușor, ca un val de căldură care creștea din ce în ce mai mult, punând stăpânire pe fiecare atom al ființei ei. Altădată, înainte de căsătoria lor, când era foarte tânără, Piers îi înfrânase această înflăcărare; acum i-o trezea la viață și o încuraja; se lăsă condusă de el, gemând și oferindu-i-se. I se dăruie fără rețineri, dorindu-și să-i simtă greutatea deasupra ei.

O șoaptă, o incantație... Îi vorbea în această limbă nespus de veche, foarte dulce, foarte suavă, pe care nu a putut niciodată s-o învețe, dar asta nu mai conta acum. Nu-i vedea fața, pierdută într-un nimb de umbră. Cu toate astea, îl simțea cu toți porii pielii, îi simțea fiecare mușchi, fiecare părticică a corpului care o ținea captivă și o făcea să suporte tortura dorinței. Un țipăt care seamănă mai mult cu un suspin, o făcu să înțeleagă că și ultimul punct de rezistență al corpului ei fusese cucerit; nu mai avu nici un mijloc prin care să-i refuze ceea ce el dorea de atâta timp.

Măinile ei se adânciră în părul lui, alunecară ușor pe gât până la umeri, iar unghiile se înfipseră în pielea fină; auzea șoaptele care o chemau, care o încurajau, amestecându-se cu zgomotul propriei inimi. Nu simți decât o durere infimă, iar țipătul ei fu înăbușit de pieptul lat al lui Piers. Apoi se simți dusă într-o altă lume, unde simțurile i se descătușau într-o baie de lumină strălucitoare; trupurile lor se legăneau într-o îmbrățișare paradisiacă, pământul se rotea în jurul lor, iar întregul univers deveni al lor. Mai plutiră un moment în beatitudine, apoi totul reîncepu să prindă contururi terestre; ea își ascunse fața la pieptul lui și adormi, protejată delicat de brațul lui.

– Line...

Simți un deget bătându-i ușor obrazul... Era încă devreme, judecând după lumina slabă, iar Piers stătea lângă ea cu o cană de ceai. Ea îi zâmbi fără să se gândească, apoi îi observă expresia severă. I se strânse inima și nu se putu abține să nu tremure, în timp ce întindea mâna după cană. Ce mai făcuse rău?

– Așa deci, Archie a mințit?

Line își ridică nasul din cană doar pentru a aproba.

– De ce nu mi-ai spus?

– Nu ești singurul orgolios. Și eu sunt la fel. Archie mințea și ai ales să-l crezi pe el; dacă încrederea ta în mine era atât de mică, de ce să mai continuăm?

– Dacă n-ai fi fugit aș fi descoperit singur adevărul...

Line clătină trist din cap.

– De unde să știu? Amintește-ți că n-am avut o mamă care să-mi spună, doar pe unchiul Fergie care nu prea era eficient în explicațiile despre viață. A încercat o dată, era așa de înduioșător! Îi era groaznic de dificil, iar după expunerea lui n-am știut mai multe ca înainte. Repeta ca pe un refren: „Înțelege despre ce este vorba, copila mea“... Eram încă total neștiutoare în ziua nunții mele. Abia după mult timp am aflat unele lucruri, citind o carte. Nici de acolo nu m-am documentat prea mult. Când ne-am căsătorit, tot ce am citit în ochii tăi a fost neîncredere. Cum aș fi putut să suport asta? Nu mai aveai încredere în mine, totul era murdar, distrus...

– Și ai fugit... Dar noaptea trecută ai plecat pentru a doua oară, de ce?

Line tăcu. Acum îi citea pe chip fiecare gând, ca într-o carte deschisă; reușea să-i înțeleagă fiecare emoție, din mici semne, o încruntare, o jumătate de zâmbet, o licărire în ochi. Cum de i se păruse până acum chipul lui impenetrabil? Se întreba uimită. Doar dacă nu-i fuseseră puse antene peste noapte.

– De ce? repetă Piers.

Cum ea tăcea cu încăpățănare, el spuse:

– Este din cauza discuției cu Sheena, de ieri dimineată?

– Da, spuse ea repede.

Total se petrecuse ieri! I se părea că au trecut secole de atunci.

– Cred că știu despre ce este vorba, spuse el amar. Este vechea poveste care conține suficient adevăr pentru a fi crezută. Sunt sărac, nu-i așa? Mă agăț de casă și de domeniile mele, trăgând cât pot de ele. Am nevoie de o soție bogată care să-mi rezolve aceste probleme financiare pe care n-aș putea să le depășesc singur. Fără îndoială, ți-a vorbit despre planurile ei, despre vile, portul de iahturi și alte minuni?

– S-a adus vorba și despre asta.

– Nu e totul fals în acest amalgam de baliverne. Este adevărat că nu sunt bogat, draga mea; nu te pot acoperi cu blănuri de animale sălbatice și diamante, dar nici sărac nu sunt. . .

– Despre ce vorbești, Piers? Știi bine că nu mă interesează nimic din toate astea, strigă ea mândră, și nici nu mi-am dorit vreodată. Dar Sheena îți poate oferi atâtea, îți poate face viața mult mai ușoară din punct de vedere material. . .

– Adică poate să mă cumpere, vrei să spui? Doamne, Line, drept cine mă iei? Nu o vreau nici pe Sheena și nici averea ei; am femeia pe care o vreau și am suficienți bani pentru a o întreține într-un lux modest. Valea se descurcă singură, mai mult, au început să aibă un mic profit. . .

– Încetează, Piers. Îți repet, nu vreau nici blănuri și nici diamante, puțin îmi pasă de ele. Vreau doar. . .

– Știu ce vrei, iubita mea, spuse el, privind-o tandru. Vrei să ne iubim, să trăim împreună. . . Ei bine, imaginează-ți că-mi doresc același lucru ca tine!

– De unde știai ce mi-a spus Sheena? îl întreabă ea, neîncrezătoare încă.

– Am auzit deseori vorbindu-se despre asta! N-aș putea să mă căsătoresc cu o fată ca Sheena; în orice caz, mi-am ales fata care îmi trebuie și sunt perfect fericit cu ea – o iubesc. M-am comportat absurd în trecut, te-am pierdut pentru un timp, dar te-am regăsit și nu te voi mai lăsa să pleci niciodată.

– Totuși, tu și Sheena ați fost destul de apropiați, protestă ea. Amintește-ți țarcul cerbilor, plaja din Gairloch... Nu eram decât o fetiță pe atunci, dar toată lumea vorbea despre asta...

– Și eu eram tânăr și neexperimentat, se apără el. Cum aș fi putut bănuî că o școlăriță zvăpăiată era pe punctul de a crește și a-mi fura inima? Cât despre Sheena, ea consimțea tot ce doream; credeam că a înțeles că între noi nu putea fi decât o aventură fără viitor. Dar, acest flirt m-a costat o mulțime de neplăceri. Mama mea, care o vedea pe Sheena perfectă, o împingea în brațele mele și-i încuraja sentimentele. Între timp, tu creșteai; o pereche de ochi albaștri imenși și o gură rotundă ca de copil pusese stăpânire deja pe inima mea și se interpuneau mereu între mine și restul lumii... Line, cred că ți-e foame; ar fi mai bine să ne întoarcem, dar și eu simt o foame teribilă – am foamea asta de cinci ani. Vei refuza un om care moare de foame?

– Nu, șopti ea aproape de buzele lui rugătoare.

Îi simți brațele cuprinzând-o.

– Line..., suspină el lângă obrazul ei. Draga mea, ai atât de multe să-mi ierți...

Line îl privea tandru. Ridică mâna spre fața lui, atingându-l ușor cu degetele, întârziindu-i pe barba nerasă.

– Dragule, n-a fost vina ta.

– Ba da, te doream de atâta timp! Eram îngrozit la gândul că ai fi putut întâlni pe cineva de vărsat ta, cineva care să nu

fie prea bătrân pentru tine. Îmi era atât de teamă ca nu cumva vreun tânăr domn să mi te fure, încât bântuiam neliniștit hotelul unde lucrai. Am fost egoist, n-am ținut cont decât de iubirea mea, de nevoia mea de a te avea: nu ți-am lăsat timp să crești, nu îndrăzneam să-mi asum acest risc, chiar dacă știam sigur că nu ești pregătită. Aș fi putut profita de ocazie pentru a face dragoste cu tine, dar mă temeam că te voi îngrozi, erai atât de inocentă...

– Te iubeam, spuse Line, privindu-l drept în ochi. Ți-aș fi dat totul, dacă mi-ai fi cerut-o. Te iubeam dintotdeauna. Am încercat să-mi înăbuș acest sentiment, când eram o fetiță, dar a fost peste puterile mele. N-aveai de ce să te temi, nu te vedeam decât pe tine. Un alt bărbat? Toți ceilalți erau invizibili pentru mine. Dar am fost lașă, când m-ai acuzat, am fugit. Poate că dacă nu eram atât de tânără și atât de neștiutoare, n-aș fi făcut-o... Nu-ți puteam suporta disprețul, ura. Aș fi acceptat orice alceva, dar nu asta. În afară de tine, n-a mai existat nici un alt bărbat în viața mea, niciodată.

– Eram orbit de gelozie, spuse el, strângând-o în brațe. Datorită caracterului meu violent, asta mi-a fost suficient pentru a mă dezechilibra. Când am văzut portretul, am crezut că voi înnebuni...

– Nu era al meu, zâmbi ea, ștergându-i ridurile îngrijorate de pe frunte. În sfârșit, era chipul meu, lui Archie îi plăcea să mă picteze, spunea că aparține Renașterii, dar asta era tot ce îmi aparținea la acel tablou. Nu ți-am putut suporta mânia, îmi distrugea fericirea – fericirea aceea prea mare, prea frumoasă pentru mine. Îmi era interzisă atâta fericire, realizam lucrul acesta cu luciditate; visele nu devin realitate. Atunci, am fugit...

– Am încercat să te găsesc, dar parcă ai fost dispărut de pe suprafața pământului. Te-am căutat chiar și în Inverary, dar în zadar. Când ai revenit, demonii din mine s-au trezit din nou la viață, gelozia a început din nou să mă chinuie. Te doream, dar voiam să te și rănesc – bikinii aceia blestemați, ce supliciu au fost pentru mine!

– Erau drăguți, nu?

– Erau indecenți. Ai avut noroc că nu te-am violat pe loc.

Line se îndepărtă puțin de el și își acoperi goliciunea cu pătura.

– Ar fi fost mai bine, la urma urmei, glumi ea cu un aer malițios.

– Ștregărițo, zâmbi el strângând-o în brațe cu tot cu pătură.

Line își spuse că va fi nevoie de mult timp și de multă iubire, pentru a uita amândoi amintirea celor cinci ani, petrecuți unul departe de altul.

– În ziua aceea, m-am întrebat chiar dacă nu era mai bine să te închid în Cameră, continuă el. Voiam să te închid undeva, unde să nu te pot vedea decât eu. Dar n-am putut face asta. Tu erai îngrozită; o ascundeai bine, dar îți inspiram doar teamă, ca în noaptea în care am dormit împreună. A fost infernal. . .

– O sabie între noi. . . Dacă ne-ar fi auzit cineva, ne-ar fi luat drept demenți pe amândoi. Piers, nu suntem nebuni acum?

– Mă tem că suntem. Ce cuplu ar fi suficient de nebun să petreacă o noapte aici, în timp ce la hotel i-ar aștepta o cameră foarte bună?

– O cameră la hotel? De ce?

Ceva îi scăpa. Încercă să-și amintească mai clar.

– Piers, cum ai avut ideea să vii direct aici și de ce sunai de la Gairloch? Ce se întâmpla?

– De ce am venit aici? Era logic să-mi imaginez că vei căuta un adăpost: trebuia să-ți petreci noaptea undeva, iar acesta era singurul loc posibil. O dată ce am înțeles unde te voi găsi – și ar trebui să te bat pentru că ți-ai asumat un asemenea risc – a fost ușor. Totuși n-aș fi crezut că poți porni la un asemenea drum, pe o astfel de vreme. Încă te mai înspăimânt la fel de mult?

– Nu. Dar voiam să te las să alegi liber între mine și bani...

– Alegerea asta am făcut-o acum cinci ani, sufletul meu. Pentru mine nu a existat alternativă, doar tu contai. Când mă gândeam la tine, noaptea trecută, îmi imaginam ce era mai rău. Ai fi putut să cazi...

– Am căzut, mărturisi ea. Am alunecat pe povârniș și am căzut până jos, în râu...

– Toate astea pentru a te scuti de o noapte cu mine? se miră el, cu o privire ironică. Am luat-o pe scurtătură pentru a mă întoarce la tine, acasă am văzut biletul tău și am zburat până aici. Aveam în minte ideea că eram pe punctul de a reorganiza totul în viața noastră. Cred că n-aș mai fi suportat nici o zi atmosfera penibilă din casă.

– Și telefoanele erau pentru a mă supraveghea?

– Într-un anumit sens, da, admise el. Aveai o atitudine mult prea calmă după părerea mea și nu-mi inspira încredere. Dar nu asta conta. Voiam să te știu în siguranță departe de vilă și voiam să rămâi în sat până ar fi trecut pericolul. Îi trimisesem deja pe Matty și pe bătrânul Jamie la Glenardh. O! uitam, tu nu știai nimic despre toate astea, nu?

– Să știi ce?

– Despre mină. Ieri după-amiază, o mină plutitoare a fost reperată în mare, dar vremea era posomorâtă, era multă ceață în jur și a fost pierdută din vedere. Vasul nostru i-a captat mesajul radio și am calculat că, având în vedere curentul, deriva și marea, obiectul avea toate șansele să atingă coasta în apropierea lacului. Mina asta ar fi putut cauza un dezastru acolo unde ar fi ajuns; vântul și marea ar fi putut-o duce direct în lac, așa cum se mai întâmplase în urmă cu aproape douăzeci de ani. Judecând după poziția ei, m-am gândit că satul era locul cel mai bine protejat... Draga mea, nu prea am chef, dar trebuie să mergem să vedem ce se întâmplă în lac. Îmbracă-te, te rog.

Line ascultă. Privi în jur, nostalgic, camera mizerabilă. Aici cunoscuse paradisul și i-ar fi plăcut să mai rămână. Aici, găsisese cea mai mare fericire pe care o putuse găsi vreodată; era cel mai frumos loc din lume, dar trebuia să plece. Suspină, își caută haine curate în geantă. Își luă și hanoracul pentru a se proteja de frigul dimineții.

Erau la jumătatea drumului spre Creevie, când Line izbucni în râs. Piers o întrebă cu privirea.

– Mi-am uitat hainele ude, explică ea. Le-am lăsat pe sfoara de deasupra șemineului. Îmi imaginam ce ar putea spune un păstor singuratic, jenat de ceea ce vedea, care ar găsi niște pantaloni, o cămașă și alte câteva nimicuri agățate acolo!

Piers opri mașina în locul cel mai ridicat al văii, pentru a analiza atent suprafața lacului. Dispăruse orice urmă de furtună, cerul era senin sub soarele dimineții și lacul strălucea, înconjurat de pinii verzi. Satul din Glenardh părea

încă adormit, nimic nu mișca. Mai departe, pe celălalt mal al apei, zări casa, pitită sub copaci, ca o casă de păpuși; opus ei, se zărea corpul uriaș al conacului Eilean Ardh. Ea auzi suspinul de ușurare al lui Piers. Și ea se simțea ușurată. Totul mergea bine, nimic rău nu se întâmplase în valea iubită a lui Piers. Îi veni o idee ciudată.

– Ruth m-a avertizat despre mină, Piers, o numea „pericolul cu coarne“. Știi, are deseori dreptate. Nu prea ești convins – ești prea rațional...

– Noaptea trecută eram departe de a fi rațional: blestemam fiecare minut care se scurgea departe de tine, nu voiam să mă gândesc decât la tine, mă rugam din tot sufletul să primesc o a doua șansă. Nu-mi păsa de predicția lui Ruth. Acționez ca un robot, imaginându-mi ce-ți voi spune, ce voi face pentru a te păstra. Am avut chiar ideea generoasă de a nu te mai presa, de a-ți lăsa timp să-ți duci planul la bun sfârșit. Frumoasă soluție! N-a ținut mult timp. A fost suficient să-ți privesc o singură dată chipul alb speriat și m-am răzgândit!... Line, nu te voi mai speria, îți promit. Ne vom întoarce acasă și vom da foc aceluia tablou blestemat și-mi voi petrece restul vieții făcându-te să uiți fiecare moment de tristețe și de spaimă pe care ți l-am provocat... Ne vom dedica unul altuia pentru mai mult timp: nu vom fi acasă pentru nimeni! Când va sosi prietena ta Ruth, îi vom găsi o tânără drăguță din sat care să-i țină de urât la vilă, dacă vrea – nu te voi mai lăsa să pleci.

Line își puse mâna în mâna lui, își rezemă capul de umărul lui și închise ochii, în culmea fericirii.

– Nu, dragul meu, murmură ea, să nu mă mai lași niciodată să plec și te rog, grăbește-te, de-abia aștept să mă întorc la noi acasă.

Privi valea cu alți ochi. Eilean Ardh nu i se mai părea nici sumbră, nici ostilă, ci solidă și ocrotitoare, primitoare chiar.

Acasă este acolo unde-ți este inima; inima ei era aici de mult timp, întruchipată de Piers. Când plecase, inima ei rămăsese aici. A revenit pentru a se reîntregi, pentru a iubi și a fi iubită, oferindu-și trupul amorțit.

Ar fi putut Sheena să-i tulbure fericirea? Nu, nu se mai temea de ea.

Își aminti că era moartă de foame. I se auzi stomacul, iar Piers o privi amuzat.

– Mai întâi de toate, spuse el cu emfază, trebuie să luăm micul dejun. Va trebui fără îndoială să ni-l pregătim singuri, căci Matty doarme încă undeva în sat.

– Ne vom descurca, exclamă ea vesel.

Împreună, ar fi putut înfrunta orice. Chiar și pe Ruth!

Sfârșit